

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie C · núm. 462

Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya

Sessió 8, dimarts 20 de juny de 2017

Presidència de la I. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Canvi de condició d'Eduardo Inda Arriaga, director d' <i>OK Diario</i>	6
Compareixença de Xavier Trias i Vidal de Llobatera, regidor, cap del Grup Municipal Demòcrata i exalcalde de Barcelona 357-00537/11	14
Compareixença de Francisco Marco Fernández, director de l'agència Método 3 357-00538/11	33

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 8 de la CIOC

La sessió de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya (CIOC) s'obre a la una del migdia i sis minuts. Presideix Alba Vergés i Bosch. Assisteix la Mesa el lletrat Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats Violant Cervera i Gòdia, Lluís Guinó i Subirós, Lluís Llach i Grande i Roger Torrent i Ramió, pel G. P. de Junts pel Sí; Matías Alonso Ruiz, Martín Eusebio Barra López i Carmen de Rivera i Pla, pel G. P. de Ciutadans; Albano Dante Fachin Pozzi, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Esperanza García González i Sergio Santamaría Santigosa, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Mireia Boya e Busquet, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió el director de l'agència Método 3, Francisco Marco Fernández, i el regidor de l'Ajuntament de Barcelona Xavier Trias i Vidal de Llobatera.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'Higini Cierco Noguera, expresident de la Banca Privada d'Andorra, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya (tram. 357-00532/11). Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya. Compareixença.

2. Compareixença de Ramon Cierco Noguera, expresident de la Banca Privada d'Andorra, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya (tram. 357-00533/11). Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya. Compareixença.

3. Compareixença de Joan Pau Miquel Prats, ex-conseller delegat de la Banca Privada d'Andorra, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya (tram. 357-00534/11). Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya. Compareixença.

4. Compareixença de Jaume Bartomeu Cassany, exadvocat d'Higini Cierco i Ramon Cierco, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya (tram. 357-00536/11). Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya. Compareixença.

5. Compareixença d'Eduardo Inda Arriaga, director d'*OK Diario*, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya (tram. 357-00484/11). Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya. Compareixença.

6. Compareixença de Xavier Trias i Vidal de Llobatera, regidor, cap del Grup Municipal Demòcrata i exalcalde de Barcelona, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya (tram. 357-00537/11). Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya. Compareixença.

7. Compareixença de Francisco Marco Fernández, director de l'agència Método 3, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya (tram. 357-00538/11). Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya. Compareixença.

La presidenta

Engueguem la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya del 20 de juny.

En principi, estava convocada inicialment per a les deu del matí, perquè havien de comparèixer el senyor Higini Cierco i el senyor Ramon Cierco; més tard havia de comparèixer el senyor Joan Pau Miquel Prats, i ara, a la una del migdia, havia de comparèixer el senyor Jaume Bartomeu Cassany.

Com que ja ens van informar, i tenim respostes, i les hem fet arribar a tots els grups parlamentaris, del senyor Higini Cierco i el senyor Ramon Cierco, i ens havia confirmat el senyor Joan Pau Miquel Prats que en principi haviem quedat que faria la compareixença per videoconferència, doncs, que finalment no assistiria..., i en les seves respostes el que ens diuen és: «No podré comparèixer el proper 20 de juny del 2017 per un tema d'agenda, però que no descarto la possibilitat de fer-ho a partir del 15 de setembre del 2017.» Això és la mateixa resposta que donen Higini Cierco, Ramon Cierco i Joan Pau Miquel Prats.

Per tant, donat això, doncs, proposo que aquesta comissió es torni a convocar en les dates que sembla que hi pugui haver disponibilitat a partir del 15 de setembre.

Ja concretarem dia, si ha de ser el 15, el 16 o el 17, perquè ara mateix no cal que ho fem ara, però si els sembla bé els tornarem a convocar en aquestes dates.

Per tant, estem aquí. Donat que no hi havia resposta del senyor Jaume Bartomeu Cassany, i com podem veure són la una i aquesta persona no ha vingut a comparèixer al Parlament de Catalunya, per tant, també, tornarem a convocar aquesta persona més endavant.

Aquesta tarda tenim a les tres convocat el senyor Eduardo Inda Arriaga, que tampoc ens ha contestat ni de la seva intenció de venir o de no venir. Per tant, necessitem ser aquí a les tres perquè si té a bé de venir, doncs, nosaltres el puguem atendre, tal com així se li va requerir. De totes maneres, si no comparegués també ja decidirem aquesta tarda què fem. Ens trobem després, a dos quarts de cinc de la tarda, en la compareixença del senyor Xavier Trias, i a un quart de set en la compareixença del senyor Francisco Marco Fernández. Aquestes seran les sessions del dia d'avui.

A les properes sessions de la comissió d'investigació... (*Veus de fons.*) El senyor Francisco Marco ens va dir que vindria telefònicament, per tant, esperem que així sigui. En tot cas, tindrem reconfirmació a la tarda.

Les properes sessions que tenim són..., aquest dijous, el 22 de juny. A les tres de la tarda teníem la compareixença del senyor Jorge Fernández Díaz; a dos quarts de cinc, el senyor José Manuel Romero de Tejada, i a un quart de set, el senyor Daniel de Alfonso. D'aquí tenim resposta del senyor Jorge Fernández Díaz, que ens diu que d'acord amb la reiterada doctrina del Consell d'Estat i, en concret, l'últim dictamen del Consell d'Estat 406/2017 que ens adjunta, que considera que: «El presidente, la vicepresidenta del Gobierno de la nación, ministros y exministros del Gobierno, altos cargos y ex altos cargos de la Administración General del Estado y miembros en activo o en otras situaciones administrativas de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado», doncs, que no existeix l'obligació d'atendre aquests requeriments per part d'aquesta comissió d'investigació del Parlament de Catalunya.

Aquesta és la seva doctrina; nosaltres, des de la comissió, hem passat a tots els grups parlamentaris tant la resposta com la doctrina del Consell d'Estat que ens han annexat a la resposta, amb la qual cosa s'ho podran mirar cada grup. I és evident que també el lletrat ens va fer arribar un informe que havia fet el Parlament de Catalunya, que no comparteix tampoc la doctrina del Consell d'Estat amb referència a això. Per tant, tenim resposta del senyor Jorge Fernández Díaz, el qual diu que no compareixerà, i, segons el Reglament del Parlament de Catalunya, l'hem de recitar al cap de tres dies. Per tant, si ens trobem el 22 de juny, seria per al 27 de juny que l'hauríem de recitar (*veus de fons*); 27, perquè el 23..., entenc que són dies hàbils, eh? Per tant, seria pel 27 de juny que l'hauríem de recitar. Com que ja teníem una sessió prevista per al 27 de juny, doncs, afegiríem la reconvocatòria del senyor Jorge Fernández Díaz per a aquest dia. D'acord? (*Pausa.*) Per complir amb el Reglament del Parlament de Catalunya.

També hem obtingut resposta del senyor Daniel de Alfonso, el qual ens explica que el que disposa la Llei orgànica del poder judicial, al seu article 339, assenyala que: «Las autoridades civiles y militares se abstendrán de intimar a los jueces y magistrados y de citarlos para que comparezcan a su presencia. Cuando una autoridad civil o militar precise de datos o declaraciones que pueda facilitar un juez o magistrado, y que no se refieran a su cargo o función, se solicitarán por escrito o se recibirán en el despacho oficial de aquel previo aviso.» Per tant, ell es posa a disposició, ell, de totes maneres, diu que va demanar al Consell General del Poder Judicial, tal com ho va demanar per a la seva compareixença al Congrés dels Diputats, curiosament, en aquella li va donar permís per assistir a la comissió d'investigació i en aquesta no..., sembla que no li «autoriza su presencia en el honorable Parlamento que usted reside en base a lo antes indicado», i també ens remet els dictàmens al Consell d'Estat i el que diu és que «si lo tiene a bien, contestará por escrito a las preguntas que...» els vulgueu formular com a grups parlamentaris, «o en su caso, recibir, previo aviso de

fecha y hora, a la delegación de la comisión de investigación que fuere designada para responder en sede de mi despacho sito en...», en aquest cas a Cantabria, a Santander.

Per tant, nosaltres podem..., segons el que ens indica ell, podríem optar per demanar-li unes qüestions que ell ens hauria de respondre per escrit o personar-nos en el seu despatx i que ens ho pogués contestar personalment, donat que no té autorització per venir a aquesta cambra parlamentària.

Ho deixo als criteris del grup que puguin sol·licitar, si volen, aquesta tarda o després ho parlem amb els portaveus, de què fem amb la compareixença del senyor Daniel de Alfonso.

Respecte al 26 de juny, que és una propera sessió també convocada de dilluns, tenim confirmats la senyora Victoria Álvarez a les tres de la tarda, la senyora Alícia Sánchez-Camacho a dos quarts de cinc, encara no ha respost, per tant, creiem que serà una resposta positiva, i el senyor Javier de la Rosa, a un quart de set de la tarda.

A la sessió de... *(Veus de fons.)* Bé, sembla que potser s'ha trencat la cama, la senyora Alícia Sánchez-Camacho, però en tot cas, bé, veurem si això l'impossibilita per venir al Parlament o no. De fet, no sé el seu estat.

El 27 de juny tenim el senyor Jorge Moragas, que ha contestat també en un escrit dirigit al Parlament de Catalunya, en resposta a les peticions fetes al senyor Jorge Moragas, Mariano Rajoy i Soraya Sáenz de Santamaría, també emparant-se en els dictàmens del Consell d'Estat, i que també ja se'ls ha fet arribar a tots vostès. Així com també tenim resposta del senyor Manuel Vázquez López, que estava citat a la sessió de tarda del 27 de juny. Entenc que totes aquestes persones que ja ens han contestat les haurem, doncs, complint el Reglament del Parlament de Catalunya, de reconocar per tres dies després de la convocatòria inicial i així ho farem amb els tres, quatre casos que tenim resposta en aquest moment.

No sé si m'estic deixant alguna cosa... *(Veus de fons.)* El 6 de juliol, que és quan havien de venir el senyor Mariano Rajoy, Soraya Sáenz de Santamaría i el senyor Juan Ignacio Zoido, que no està en la mateixa resposta que han contestat el senyor Mariano Rajoy i Soraya Sáenz de Santamaría, que suposo que serà una resposta diferent, no ho sabem. Els tornarem a convocar per a tres dies després. Per tant, si és el dia 6 de juliol... *(Veus de fons.)* Sí, si és el dia 6 de juliol, ens pertocarà el dia..., el divendres 9 de juliol. Donat que aquestes persones no poden comparèixer i que el senyor Julián Peribáñez ens va dir que li era impossible comparèixer el 4 de juliol, perquè just arribava de viatge, hem recol·locat el senyor Julián Peribáñez i el senyor Antonio Tamarit, el dijous 6 de juliol a les tres de la tarda. D'acord?

Em sembla que ja no m'estic deixant res. Sí? Queda clar? *(Pausa.)* Teniu tota la informació perquè l'he passat a tots els grups parlamentaris des del servei de la cambra. *(Veus de fons.)*

D'acord, continuem cercant l'adreça per al senyor Villarejo i el senyor Eugenio Pino. Per tant, si algun grup parlamentari té a bé d'aconseguir-la, també aquesta comissió els podrà convocar amb una adreça. I la senyora Rosa Castellón també ens va informar que sí que ho farà, per videoconferència, que era possible recol·locar-la al dimarts 18 de juliol, fer-ho per videoconferència perquè pogués comparèixer a la comissió d'investigació.

Em sembla que això és tot. Si hi ha alguna cosa, en parlem els diferents portaveus i acabem d'aclarir dates. Sí? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, tornem a convocar-nos a les tres del migdia, esperant que el senyor Eduardo Inda pugui comparèixer a la comissió d'investigació.

Gràcies.

Suspenem la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les tres i vuit minuts.

La presidenta

Continuem aquesta sessió de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya en la sessió de tarda.

En teoria ara, a les tres de la tarda, teníem la compareixença del senyor Eduardo Inda Arriaga, director d'*OK Diario* i exdirector del diari *El Mundo*, que, com que no ens havia fet saber ni la seva voluntat de comparèixer ni de no comparèixer, per aquest motiu hem acudit aquí a les tres, esperant que la seva voluntat fos la de comparèixer el dia que estava citat.

Per tant, no sé si els grups parlamentaris tenen alguna consideració... *(Pausa.)*

Canvi de condició d'Eduardo Inda Arriaga, director d'OK Diario

Sí, senyor Albano Dante?

Albano Dante Fachin Pozzi

Sí; gràcies, presidenta. Bé, no, volia posar sobre la taula un fet. Avui al matí també hi han hagut diverses persones que no han comparegut. Veient també com altres persones posen límits o discrepàncies a l'hora de comparèixer davant d'aquest Parlament, nosaltres entenem que aquesta comissió i aquest Parlament tenen, han de tenir la capacitat de preguntar, d'assabentar-se, de poder investigar sense limitacions els fets tan greus que estem investigant aquí.

En el cas del senyor Eduardo Inda, el senyor Eduardo Inda ha estat cridat a comparèixer com a expert, com a persona que coneix sobre aquest tema. Sabem que aquelles persones cridades com a experts no tenen l'obligació d'assistir, si no m'equivoco, però nosaltres creiem que davant del cas concret d'Eduardo Inda caldria canviar el motiu pel qual se'l cita. «Expert» no obliga a comparèixer, en canvi «testimoni» sí que obliga a comparèixer.

I per què creiem que aquest canvi del senyor Eduardo Inda, de passar de ser expert a testimoni? Bé, quan nosaltres el vam convocar com a expert teníem la informació que teníem, però amb les diverses compareixences que hem tingut durant aquestes sessions a aquesta comissió, hem pogut veure que el senyor Eduardo Inda no només és una persona que passava per allà, sinó que formava part, o presumptament formava part, segons ens han explicat diversos compareixents, d'aquesta operació Catalunya.

Per tant, m'adreço a la presidència i a la resta de grups per veure quina seria la possibilitat de canviar a Eduardo Inda la seva condició d'expert i citar-lo com a testimoni dels fets que estem estudiant en aquesta compareixença..., en aquesta comissió. Ho dic perquè el fet que sigui citat com a testimoni obligaria el senyor Eduardo Inda a comparèixer, i no com avui, que no s'ha volgut presentar.

La presidenta

D'acord. Hi ha algun altre grup que...? *(Veus de fons.)* Sí, senyora Mireia Boya?

Mireia Boya e Busquet

Sí; nosaltres ens afegim a la petició que acaba de fer el company i també sol·licitem el canvi d'expert a testimoni del senyor Eduardo Inda, per tal de que pugui comparèixer, perquè és un testimoni essencial per acabar d'entendre el paper que juguen els mitjans, determinats mitjans de comunicació, en tota aquesta trama de l'anomenada «operació Catalunya».

I, per tant, doncs, demanaríem que es pogués decidir en aquesta comissió.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. El diputat Lluís Guinó?

Lluís Guinó i Subirós

Bé, en nom de Junts pel Sí, nosaltres ens adherim a la sol·licitud formulada pel Grup de Catalunya Sí que es Pot i de la CUP, perquè entenem que és absolutament imprescindible la presència d'Eduardo Inda, i, fins i tot, si en un moment determinat, i si s'escau, es pot procedir a l'ampliació de les compareixences, el seu company periodista, que és Esteban Urreiztieta, que és, de fet, qui signava les informacions en concret, per exemple, i de forma molt específica, del compte del alcalde Trias a Suïssa.

Per tant, a mi em sembla que aquests són elements fonamentals, no només perquè des d'un punt de vista..., de principi tal vegada era recomanable que assistissin en aquesta compareixença, sinó que després de les informacions que han estat exposades en aquesta comissió per part d'altres periodistes i per part dels compareixents que han vingut fins ara és obvi que el diari *El Mundo* va tenir un paper transcendent en aquesta anomenada «operació Catalunya».

Gràcies.

La presidenta

D'acord.

En el cas de l'ampliació de compareixences –bé, de fet, tindrem la compareixença del senyor Xavier Trias, després–, si els grups parlamentaris així ho volen sol·licitar a la comissió, doncs, que entrin un escrit sol·licitant noves compareixences i que, com es va fer amb les que s'han inclòs en el pla de treball, es votaran, i aquelles que surtin votades, doncs, s'hauran d'incorporar en el pla de treball.

Es pot acordar a la comissió, doncs, canviar la condició del senyor Eduardo Inda d'expert a testimoni? *(Pausa.)* Entenc que sí, perquè ho han sol·licitat tres grups parlamentaris i hi ha majoria suficient; per tant, sabent això... I nosaltres agafarem el Reglament i el tornarem a convocar en la forma correcta com a testimoni de la comissió d'investigació. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, bé, com que no ha comparegut ara mateix i la propera persona la tenim citada a dos quarts de cinc... *(Veus de fons.)* Perdoni. *(Veus de fons.)* Sí. S'ha de procedir a la votació? *(El lletrat diu: «Sí, és clar.»)* Sí.

Doncs, procedim a la votació d'aquest canvi d'«expert» a «testimoni»? *(Carmen de Rivera i Pla demana per parlar.)* Digui, diputada.

Carmen de Rivera i Pla

Penso, presidenta, que això, votar sobre la marxa sense que no estiguin ni tots els diputats i, bé, com a reacció per la no compareixença, penso que això seria..., s'hauria de proposar pels grups que volen que aquesta persona sigui citada, i, per a la propera reunió de la comissió, llavors, votar-ho el ple de la comissió.

La presidenta

D'acord. Per tant, vostè proposa que ampliem l'ordre del dia de la propera comissió que tenim convocada per incorporar aquest punt per poder votar. *(Pausa.)* D'acord.

(Pausa.)

Molt bé. *(Veus de fons.)* D'acord. La resta de grups, els grups que ho han sol·licitat, tenen interès a ampliar ara mateix l'ordre del dia de la comissió i poder-ho votar ara mateix, o ens esperem a la propera convocatòria?

Lluís Guinó i Subirós

Si es pot fer ara, pel que fa al Grup de Junts pel Sí, es pot fer..., preferim que sigui ara.

La presidenta

Doncs, farem dues votacions. La primera votació serà per ampliar l'ordre del dia... *(Carmen de Rivera i Pla demana per parlar.)* Digui, diputada.

Carmen de Rivera i Pla

Jo no estic molt bregada amb el Reglament del Parlament, però penso que això salta absolutament. Si no està tothom present i tothom està d'acord, no es pot fer. Penso que no, si no el lletrat ho sabrà millor, però penso que són coses importants que tenen unes repercussions, inclús jurídiques, que no es poden prendre així com així. És, per tant, que jo demano expressament el criteri del lletrat de la comissió.

La presidenta

Diputat Albano Dante.

Albano Dante Fachin Pozzi

Sí; molt breu. Punt 1, si no estan els diputats que han d'estar, doncs, no estan; la convocatòria l'hem rebut tots i ha vingut qui ha volgut. Segon punt: si reglamentàriament –si reglamentàriament– es pot fer, que es faci, perquè com abans millor, perquè estem davant d'un munt de gent que es nega a comparèixer, que es nega a acceptar l'autoritat d'aquesta comissió i que es nega a donar explicacions. En el Congrés dels Diputats s'estan amagant; doncs, jo crec que el Parlament de Catalunya ha de fer tot el que reglamentàriament sigui possible per accelerar al màxim la compareixença d'aquestes persones.

La presidenta

Diputada Esperanza García.

Esperanza García González

Sí, presidenta. A veure, jo crec que la Mesa d'aquesta comissió no s'ha de convertir en la Mesa del Parlament, que vulnera drets dels diputats segons dues sentències del Tribunal Constitucional, ja...

La presidenta

La Mesa d'aquesta comissió no vulnera cap sentència i està escoltant a tots els grups.

Esperanza García González

Puc acabar el meu torn de paraula, si us plau? Puc acabar...?

La presidenta

D'acord. Parli, diputada.

Esperanza García González

Donat que tenim..., disposem d'un reglament, donat que aquest matí hem estat parlant de la possibilitat, o vostès o els grups que consideren que aquesta comissió ha de seguir *sine die*, s'ha parlat de la possibilitat d'ampliar-lo. Jo crec que s'ha de respectar, vaja, com a màxima i no només com a màxima, sinó fins i tot pel que recull el Reglament, els drets dels diputats que conformen part d'aquesta comissió i fer una entrada, un escrit d'aquells grups que proposen, doncs, que es torni a citar, canviant la qualitat de la persona de l'Eduardo Inda d'«expert» a «testimoni», i que, en qualsevol cas, es faci la votació amb el respecte de tots els drets dels diputats que concorren en aquesta comissió.

El lletrat

Jo..., el meu criteri és que hi ha quòrum. Se va fer una altra vegada amb dos que eren..., que estaven qualificats com a experts van passar a..., ah, no, que estaven qualificats com a testimonis van passar a experts. (*Veus de fons.*) És distint... Però jo crec que si a la comissió hi ha quòrum, es sollicita una ampliació, des del meu punt de vista, si es sollicita una ampliació de l'ordre del dia i s'inclou aquest punt de l'ordre del dia i hi ha quòrum suficient, jo, tècnicament, no hi veig problema. Amb independència de la conveniència política de fer-ho o no fer-ho, que en això, jo, òbviament, no hi entro.

(*Carmen de Rivera i Pla demana per parlar.*)

La presidenta

Digui, diputada.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, presidenta. Per demanar al senyor lletrat, estaven tots els grups d'acord en aquella ocasió?

El lletrat

Doncs, no, perquè, per exemple, el Grup Socialista no hi era, diputada; el Grup Socialista no hi era. O sigui, no estaven tots els grups d'acord. No hi eren. Vull dir..., aquí..., bé, clar, vull dir...

Carmen de Rivera i Pla

Però llavors no hi va haver cap torn en contra? No hi va haver ningú que s'oposés, que no és el cas d'aquí, penso.

La presidenta

Diputada Esperanza García.

Esperanza García González

Bé, jo crec també que hem de ser... Això és una cambra parlamentària i jo crec que hem de ser fidels a les normes bàsiques de funcionament de la cambra. I dos: crec que s'afecten també, fins i tot, drets del mateix compareixent. Jo crec que el canvi de condició, l'apercebiment i tot això s'ha de fer conforme al Reglament. Jo entenc les presses, entenc l'oportunisme polític, però el que no entenc és saltar-nos el mateix Reglament de la cambra.

(Pausa.)

La presidenta

Tenint en compte que el resultat seria el mateix, tant si es vota ara com si es vota la propera sessió, no crec que els tres grups que hagin sol·licitat això canviïn d'opinió en aquesta sol·licitud de compareixença, no ho sé, la proposta de presidència seria potser sí, entrem un escrit, tenim una comissió convocada per a aquest dijous, d'aquí dos dies; d'aquí dos dies acordem ampliar l'ordre del dia i acabem votant aquest punt de l'ampliació de l'ordre del dia i del canvi de condició d'expert a testimoni o sol·licitud de nova compareixença com a testimoni. I així mateix podria quedar. Sembla correcte per part dels grups? *(Albano Dante Fachin Pozzi demana per parlar.)* Digui, diputat Albano Dante.

Albano Dante Fachin Pozzi

Primer, sobta moltíssim que el Partit Popular estigui en contra de que vingui Inda. Haurien d'estar contents amb el principal *vocero* d'aquestes idees del Partit Popular. Jo hi insisteixo, confiem, fins on jo sé, en el criteri dels lletrats, confiem en què hi ha un reglament, i si se'ns diu que no estem vulnerant el Reglament, crec que si algú, per conveniència política, no vol acceptar el Reglament, bé, sembla que el Partit Popular s'uneix a no acceptar el Reglament, molt bé.

Però, hi insisteixo, i ara parlo més seriosament, estem en aquesta comissió per investigar fets gravíssims, dels quals, segons el que ens han explicat en aquesta comissió, el senyor Inda no és un que passava per allà, és una persona..., com deia abans la diputada de la CUP, és una persona que ha tingut un paper rellevant. Per tant, hi insisteixo, si reglamentàriament no hi ha inconvenient, nosaltres creiem que, com abans, millor. I el Partit Popular, no ho sé, pot anar al Tribunal Constitucional, però jo entenc que tenim un reglament, tenim un lletrat que ens diu que això que volem fer es pot fer dintre del Reglament; per tant, qui vol boicotejar políticament és qui no accepta el Reglament.

La presidenta

D'acord. Jo he exposat que tenim les dues opcions, eh? Una és votar ampliació de l'ordre del dia ara i votar, ara mateix, aquest canvi de compareixença del senyor Eduardo Inda com a testimoni; l'altra és poder entrar un escrit i votar-ho a la propera Comissió de Salut. Els tres grups proposants tenen la paraula de si volen que es voti ara o que es voti el proper dia.

El senyor Albano Dante ja ha dit que voldria que fos ara; la senyora Mireia Boya, li dono la paraula.

Mireia Boya e Busquet

Sí, jo, com el company Albano Dante, em reafirmo en la voluntat de que sigui ara, si no hi ha cap problema amb el Reglament del Parlament. I, a més a més, si hi ha casos previs on s'ha fet..., s'ha procedit d'aquesta manera. Al Congreso de los Diputados hi ha una majoria que bloqueja les compareixences fent servir el mateix Reglament del Congreso; aquí, la majoria és la contrària i el Parlament és sobirà per a fer que aquesta majoria pugui decidir que sigui avui i no dijous quan es voti aquesta ampliació de l'ordre del dia i el canvi d'«expert» a «testimoni» del senyor Inda, que com deia abans, és imprescindible per entendre el paper dels mitjans de comunicació a l'operació Catalunya.

(Lluís Guinó i Subirós demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Sí. Que, en tot cas, qui ha d'interpretar des d'un punt de vista legal el Reglament és el lletrat que assessora la comissió, per una banda. I, per tant, en la mesura que l'opinió del lletrat permeti portar a terme la votació avui mateix, nosaltres serem partidaris, clarament, de fer la votació avui.

(Matías Alonso Ruiz demana per parlar.)

La presidenta

Digui, diputat.

Matías Alonso Ruiz

Una altra qüestió que voldria saber aquest grup és si en algun moment, durant la confecció del pla de treball d'aquesta comissió, algun dels grups va demanar la compareixença del senyor Eduardo Inda en la seva condició de testimoni o no. Si no és així, jo crec que hi ha un petit conflicte respecte, diguem-ne, a forçar un reglament per aconseguir que una persona, que és una persona física, que al final és un ciutadà subjecte a drets, sigui, en certa forma, forçat –que no sé fins a quin punt ho seria–, però, en tot cas, es vulgui buscar una drecera per aconseguir mitjançant aquest canvi.

Jo crec que si es pensava que la seva condició de periodista –sembla que informat o no respecte a qüestions que està tractant aquesta comissió– era el moment de demanar la seva compareixença per part dels grups que la van demanar, doncs, que s'hagués tingut present aquesta condició com a testimoni, si es creu que efectivament és, diguem-ne, doncs, el pal de paller del que s'està volent investigar en l'àmbit d'aquesta comissió. Que, recordem-ho, és una comissió que el que està fent és mirar de..., com no pot ser d'una altra manera perquè això, diguem-ne, que és l'essència de les comissions d'investigació, cercar, mirar d'esbrinar quines responsabilitats polítiques de l'àmbit competencial d'aquest Parlament..., hem de recordar-ho, quines responsabilitats polítiques dins de l'àmbit competencial d'aquest Parlament, doncs, es puguin haver comès.

Per tant, jo crec que és buscar una drecera per forçar aquest Reglament, voler, sobre la marxa, en cinc minuts, amb dues votacions consecutives emparades per una

majoria..., recordo que qui ha d'interpretar el Reglament és no només el lletrat sinó la Mesa en el seu conjunt. Per tant, és la Mesa qui té la responsabilitat en qualsevol comissió de decidir què és el que s'ha de fer, però jo crec que no acaba d'estar tot clar que es vulgui forçar..., no sé fins a quin punt, ho repeteixo, que es podrà forçar, però que es vulgui forçar la compareixença d'un ciutadà, que és una persona subjecte de drets, doncs, per la via de fer un canvi sobre la marxa, en deu minuts, de la seva condició d'expert a testimoni, quan no hi havia la premissa de considerar-lo tan essencial i tan coneixedor del fons d'aquesta qüestió, com per ser precisament un testimoni sinó que se'l considerava un expert.

La presidenta

Diputat Matías Alonso, ho hem comprovat i, efectivament, el Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot el va sol·licitar com a testimoni. A part d'això, a la sessió on es van aprovar els plans de treball, com que hi havia un altre grup parlamentari que l'havia sol·licitat com a expert, vam acordar poder-lo canviar en la condició de testimoni a expert, atès que demanàvem la mateixa persona amb dues condicions diferents; això una. La segona, que vostè encara no havia arribat a la sessió d'avui –que sí hi havia la seva companya–, el diputat ha explicat també un motiu..., ha fet una motivació sobre aquest canvi de la condició d'expert a testimoni que vostè hi pot estar d'acord o no estar-hi d'acord i que, en aquest cas, així pot procedir el seu sentit del vot, d'estar d'acord amb aquest canvi o no estar-hi d'acord.

(Esperanza García González demana per parlar.) Diputada Esperanza García.

Esperanza García González

Breument. A veure, nosaltres creiem que el canvi de condició de la persona que s'està citant avui no té res a veure amb el seu coneixement sinó que té a veure amb que se l'ha sol·licitat que comparegui aquí com a expert i en el lliure exercici del seu dret d'opció ha dit que no. Llavors, es..., bé, es comença a convertir en un canvi de suposat expert a testimoni per la incompareixença, no pels coneixements que tingui de la suposada operació que es parla, aquí, en aquesta comissió.

M'agradaria saber, com a segon punt –i amb això jo crec que se li hauria de demanar al lletrat de la comissió–, si la sol·licitud de compareixença que es fa ara, o que es pretén fer ara a correuita i en deu minuts del senyor Eduardo Inda, compleix els requeriments que formula el mateix article 57 de la sol·licitud de compareixences del Reglament del Parlament. Perquè jo crec que si formalment s'ha d'adreçar una sol·licitud formal en la presidenta de la Mesa de la comissió, aquesta sol·licitud formal no s'està adreçant. Però, en qualsevol cas, m'agradaria saber la seva opinió com a lletrat.

Gràcies.

El lletrat

A veure: és a dir, des de la meua perspectiva –des de la meua perspectiva– és legítim, diríem, que es demani una ampliació de l'ordre del dia, des de la meua perspectiva, eh?, que si s'accepta per majoria absoluta es pot ampliar l'ordre del dia; des de la meua perspectiva. Després, es podria procedir a la votació. No tinc cap..., com comprendrà, no tinc cap particular interès en una cosa ni en l'altra, eh?, però l'ampliació de l'ordre del dia es pot fer, si hi ha una majoria absoluta que es... I, per tant, es va fer, torno a dir-ho, com a precedent en el sentit invers, de dues persones que eren qualificades com a testimonis i van passar a experts, diríem, que estic d'acord amb el que deien que efectivament la condició amb la que se'l requereix és completament diferent, però, bé, vull dir, no si se'ls cités per demà, però, a més a més, és a dir, si hi ha la majoria parlamentària, d'avui a dijous ho veig massa..., vull dir, és una discussió una mica..., vaja, des de la perspectiva ho veig una mica de discussió jurídica, diguem-ne, eh?

Però, bé el meu punt de vista, l'hi torno a dir, és que es pot..., si s'amplia per majoria absoluta l'ordre del dia, no hi hauria problema, i se'l podria requalificar, tot i que, amb línia amb el que deia el diputat Albano Dante, hi ha d'haver una motivació, perquè si no, sembla que s'utilitzi una mica, diríem: «Ja que no ha vingut, se'l castiga per tal...» Llavors, bé, però el diputat Albano Dante ha explicat abans una mica..., la motivació. Però aquest és el meu punt de vista, eh?

(Albano Dante Fachin Pozzi demana per parlar.)

La presidenta

Diputat, no ho allarguem massa, perquè jo crec que queden clares totes les posicions. Digui, diputat Albano Dante.

Albano Dante Fachin Pozzi

Em vull reafirmar en la motivació d'aquest canvi. Primer, com deien abans, el nostre grup el va demanar com a testimoni, sí? Les diverses compareixences que hem sentit, algunes, la diputada del Partit Popular no hi era i potser s'ho ha perdut, però diverses compareixences ens explicaven amb claredat quin paper important jugaven alguns periodistes, entre ells Eduardo Inda, en aquest procés en el qual estava la fiscalia, en el qual estaven aquests comandaments policials, que també es neguen a comparèixer, i que, per tant, davant del que se'ns ha explicat després d'haver-lo demanat com a expert, enteníem que era molt interessant que el senyor Inda expliqués i respongués una sèrie de preguntes que es deriven de les compareixences que hem tingut. Com que el senyor Inda estava citat, vam creure que quan vingués seria una bona oportunitat perquè poguéssim exercir el dret que tenim com a membres d'aquesta comissió d'investigació, fer-li una sèrie de preguntes.

Finalment el senyor Inda avui no s'ha presentat i reclamo, i reclamem com a grup, la potestat de, mitjançant el Reglament del Parlament de Catalunya, fer tot el que estigui a les nostres mans perquè el senyor Inda vingui a explicar les gravíssimes qüestions en les que sembla que està implicat.

I amb això acabo: si reglamentàriament es pot fer, ho sento molt, en el Congrés teniu majoria per impedir que compareguin els responsables d'aquesta situació, aquí no teniu majoria.

La presidenta

Diputada...

Esperanza García González

...que és normal que li faci. Jo li he preguntat al lletrat de la comissió... Jo no li he preguntat si hi ha possibilitat de canviar l'ordre del dia, o fins i tot la qualitat d'un testimoni expert, expert testimoni, sinó que si aquesta sollicitud *in voce* que es fa a la compareixença, amb un canvi de qualitat del suposat compareixent, compleix amb els requisits que fixa l'article 57 del Reglament. Si formalment compleix amb els requisits, perquè em sembla que és bastant..., en fi, és bastant descriptiu de quin és el..., quines són les maneres per les quals els grups parlamentaris tenen la possibilitat de sol·licitar compareixences, i és mitjançant una sollicitud formal a la mesa de la comissió concreta. I aquesta sollicitud *in voce* nosaltres no sabem si s'ajusta o no a aquest article 57 del Reglament, és només aquesta pregunta, no si es pot canviar de qualitat de testimoni.

El lletrat

Ho estic mirant... La regulació de les comissions d'investigació no va per l'article 57, sinó que per l'article 57 podrien anar les sol·licituds de persones que no siguin requerides, és a dir, justament els que no siguin requerits formalment amb advertiments penals. Però l'article 54.4 diu: «L'ordre del dia d'una comissió pot ser alterat si aquesta ho acorda, a proposta del seu president o a sollicitud de dos grups parlamentaris d'una cinquena part dels diputats que en són membres.»

Per tant, jo, tècnicament, no hi veig problema. Ara...

La presidenta

D'acord. El lletrat ha dit el seu parer, els grups parlamentaris també. Per tant... (Matías Alonso Ruiz demana per parlar.) Digui, diputat. És referent a aquest tema?

Matías Alonso Ruiz

Sí. Jo només voldria constatar una evidència, que és que en aquesta comissió hi ha un gruix important de compareixents que tenen la condició de periodista, i aquest sembla que serà l'excepció amb la que es vol confirmar la regla, i reiterar-me en què..., perquè s'està acusant el senyor Inda, que jo no el conec de res, eh?, vull dir que no... Però, en tot cas, se l'està acusant, perquè està implicat, perquè està... S'està dient també que hi han majories de bloqueig, que... Bé. La realitat no és com un la vol veure, sinó com és i, que jo sàpiga, el senyor Inda crec que no està imputat per res que tingui a veure amb aquesta comissió, crec, no em sona... Però que, en tot cas, és una excepció, que, a més a més, la volem..., ho repeteixo: buscar una dreuera i fer-la entrar per la porta del darrere, vull dir, aquesta és una situació que jo crec que crea un precedent que és innecessari, sincerament. Penso que és innecessari.

En tot cas, la seva condició de testimoni, si finalment aquesta comissió decideix que sigui convocat amb aquest caràcter, tampoc ens garanteix que la voluntat que es té de fer de la seva compareixença un especial ressò mediàtic, doncs, sigui eficaç, perquè jo crec que fins i tot sent testimoni, si està implicat en aquestes qüestions tan greus amb les que se'l vol implicar, doncs, possiblement, el que farà serà el que faria qualsevol persona amb dos dits de front, que seria posar-se a la defensiva, no?

En tot cas, nosaltres no bloquejarem en absolut res, és ben cert que el reglament permet els canvis d'ordre del dia, però també és cert, i ho reitero, de que els grups han tingut la capacitat de decidir en el seu moment si efectivament es pensava que aquest testimoni, que sembla que serà el senyor Inda, finalment, era tan vital per al coneixement que necessita aquesta comissió que, ho repeteixo, és esbrinar, veure clarament, escatir quines han estat les responsabilitats polítiques i per part de qui i, ho repeteixo, això també està al Reglament dins de l'àmbit competencial d'aquest Parlament. Per tant, ho deixo aquí.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Diria que ha fet gairebé la mateixa intervenció que abans; li ho he comentat, eh? El Grup de Catalunya Sí que es Pot el va demanar com a testimoni, i s'ha fet una motivació a l'inici d'aquesta comissió. La diputada Mireia Boya em demanava la paraula.

Mireia Boya e Busquet

Sí; només per un aclariment. No és només el senyor Eduardo Inda; és el primer dels tres periodistes del diari *El Mundo*, crec recordar, on hi és també el senyor Marhuenda, que havien de comparèixer; ell no ho ha fet, és el primer que no ho fa. Però el meu grup parlamentari dels altres dos també demanarà el canvi de la condició d'expert a testimoni, si no apareixen per voluntat pròpia.

Només dir que no és només l'únic, sinó que també sol·licitarem aquest canvi per a les properes sessions, si no es dignen comparèixer davant del Parlament de Catalunya.

La presidenta

D'acord, diputada.

Doncs, votem l'ampliació, en primer lloc, de l'ordre del dia per incorporar aquest punt del canvi en la compareixença del senyor Eduardo Inda, d'expert a testimoni. Es pot ampliar l'ordre del dia? (Pausa.)

Vots a favor?

Cinc vots a favor, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, de Catalunya Sí que es Pot i de la CUP - Crida Constituent.

Vots en contra?

Quatre, del Grup Parlamentari del Partit Popular i del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Per tant, s'amplia l'ordre del dia en aquest punt per poder votar el canvi de compareixença del senyor Eduardo Inda de la condició d'expert a testimoni.

Votem ara, doncs, aquest canvi de condició.

Vots a favor?

Cinc vots a favor, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Catalunya Sí que es Pot i la CUP - Crida Constituent.

Vots en contra?

Quatre, del Grup Parlamentari del Partit Popular i de Ciutadans.

Per tant, queda aprovat aquest canvi de condició de compareixença del senyor Eduardo Inda.

I, seguint el procediment que marca el Reglament per a les compareixences en comissió d'investigació, el citarem en la forma adequada i amb el termini adequat, d'acord? *(Pausa.)*

Suspenem ara la sessió fins a dos quarts de cinc, que esperem el proper compareixent, que és el senyor Xavier Trias.

La sessió se suspèn a dos quarts de quatre i onze minuts de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i dos minuts.

La presidenta

Molt bé, continuem la sessió de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya d'avui, 20 de juny, que hem tingut diferents incompareixences en la sessió de matí, i també a la primera de la tarda.

Compareixença de Xavier Trias i Vidal de Llobatera, regidor, cap del Grup Municipal Demòcrata i exalcalde de Barcelona

357-00537/11

Però ara, a la sessió de dos quarts de cinc, ens acompanya –i l'hi vull agrair–, li dono la benvinguda al senyor Xavier Trias i Vidal, exalcalde de Barcelona i actualment regidor i cap del Grup Municipal Demòcrata de l'Ajuntament de Barcelona, que se'n va sol·licitar la compareixença en aquesta comissió; per tant, està inclosa en el pla de treball de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya, perquè ens sembla que podria aportar molt en referència al que aquí estem parlant. Saludo els..., aprofito per saludar les persones que acompanyen el senyor Xavier Trias aquesta tarda. Benvingut al Parlament.

Sense més dilació, més o menys, una intervenció d'uns deu minuts. Aleshores, els diferents grups parlamentaris, de major a menor i acabant pel Grup Parlamentari Junts pel Sí, li podran fer preguntes més o menys durant uns cinc minuts. Per tant, continuem, doncs, amb la compareixença del senyor Xavier Trias i li dono la paraula.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera (regidor de l'Ajuntament de Barcelona)

Moltes gràcies. En primer lloc, és una satisfacció, presidenta, estar aquí, en el Parlament de Catalunya. És el primer cop que hi estic en ocasió d'una situació com aquesta, però altres cops hi he estat com a conseller o com a diputat. I, per tant, em satisfà, doncs, poder col·laborar amb vostès per escatir les coses que ens afecten.

La veritat és que el diumenge 26 d'octubre del 2014, cap a les vuit del vespre, el meu cap de premsa –que avui està aquí, el senyor Òscar Martínez– va rebre una trucada des de Madrid d'un periodista del diari *El Mundo*, Esteban Urreztietia, el qual li comunicava que l'endemà el diari anava a publicar una informació –investigació,

deien ells— que assegurava que l'alcalde de Barcelona, el senyor Xavier Trias —jo—, havia tingut en un compte d'un banc suís més de 12 milions d'euros. I que s'havia descobert perquè feia pocs mesos havia decidit moure'ls a Andorra.

El periodista deia que l'endemà ho publicaven, que estava tot enllestit, que estava contrastat i si volíem fer algun tipus de comentari. La meua resposta va ser contundent; és a dir, tot és mentida. I vaig advertir que si ho publicaven em querellaria contra el mitjà i contra els periodistes. L'endemà, dilluns 27 d'octubre del 2014, *El Mundo* publica, a cinc columnes, a la seva portada que: «Investigan una cuenta de 12,9 millones del alcalde de Barcelona en Andorra.» La notícia esclata com una primícia a *El Mundo* i la segueixen alguns mitjans, bastants mitjans. Vaig passar tota la part del matí, la tarda i el vespre d'aquell dilluns desmentint la informació a tots els mitjans que em van donar l'oportunitat. Aquell dilluns havíem convocat a l'ajuntament una roda de premsa per presentar el nou servei de Wi-Fi lliure de la ciutat de Barcelona, però la veritat és que no interessava gens; l'únic que interessava era, precisament, aquests diners a l'estranger.

Aquest dilluns faltaven tretze dies per al diumenge 9 de novembre; estàvem, per tant, en plena campanya del procés participatiu sobre la independència de Catalunya, convocat pel president Mas. I aquell dilluns faltaven poc més de sis mesos per a les eleccions municipals del maig del 2015, en les que finalment la candidatura que jo vaig encapçalar com a alcalde de Barcelona va perdre per disset mil vots. Dilluns, en el programa matinal *Espejo público*, el director d'*El Mundo*, Casimiro García-Abadillo, es va enganxar amb mi d'una manera molt important i jo li vaig dir públicament que era una vergonya el tipus de periodisme que estava fent. Li vaig dir llavors, continuo pensant que és una absoluta vergonya.

El dilluns, des de l'entorn del Ministeri de l'Interior, i des del mateix ministre de l'Interior, van fer una cosa i és: trucades a directors dels mitjans de periodistes, assegurant de que publiquessin això perquè era una informació certa i era important que es publiqués. L'endemà, el dimarts 28 d'octubre del 2014 —probablement, després de la discussió amb el director d'*El Mundo*, a través de la cadena—, *El Mundo* va insistir en la seva investigació i, de nou, en portada, va publicar el que assegurava que era el meu compte al banc suís, d'Union de Banques Suisses, una llarga llista de fins a catorze dígitos, que —probablement, sense que els periodistes ho sabessin— en realitat va obrir la porta perquè jo em pogués defensar i perquè pogués aconseguir el certificat de la banca suïssa que assegurava que tot era mentida.

Una de les coses que descobreixes a la vida és que et poden dir això i et pots sentir absolutament indefens; no tens manera de que ningú et faci un certificat. Els dies següents em vaig esforçar a aconseguir d'alguna manera algun paper certificat o informe que digués que això era fals. I gràcies a Déu, a través de contactes, vaig aconseguir, a través d'un advocat suís, que, al final, aquest banc acabés fent un escrit en el que certificava que era absolutament fals que jo hagués tingut mai un compte en aquest banc. I, a més, afegia una cosa: que aquella numeració que es plantejava no corresponia a cap codificació compatible amb els comptes i productes bancaris d'aquesta entitat.

És curiós que els periodistes d'*El Mundo*, en la seva acurada investigació, no contrastessin que el número de compte no corresponia en absolut a aquest banc. Més complicat encara: aquest informe, que deien que tenien, explicava que també tenia comptes en el Banc Santander; i és cert que tinc un compte en el Banc Santander. Però també és curiós de que el compte del Banc de Santander i les quantitats que posaven eren falses; però falses fins a l'extrem que tornava a passar el mateix: el número de compte del Banc de Santander no es corresponia amb els números de comptes del Banc de Santander, cosa que és fàcilment comprovable. Per tant, bé, jo crec que és una gran invenció.

El divendres 30 d'octubre del 2014 vam celebrar sessió plenària del Consell Municipal de l'Ajuntament de Barcelona. Per sort la carta del banc suís va arribar just a

temps, a mig matí, perquè la pogués fer servir en la resposta a una pregunta que sobre aquesta qüestió va preparar aleshores el portaveu a l'Ajuntament del grup d'Iniciativa de Catalunya, el senyor Ricard Gomà. He de dir que és veritat, que l'únic grup polític que va decidir portar aquest tema al Ple de l'ajuntament va ser Iniciativa. Vaig respondre, com encara responc avui, que tot ha estat una gran mentida, els mitjans de comunicació el dia següent van publicar la carta del banc negant la meva implicació i la veritat és que després del divendres vaig passar el cap de setmana amb una certa tranquil·litat. Certa tranquil·litat, perquè és desconcertant tenir 13 milions a Suïssa d'aquesta manera tan especial i et sembla impossible que algú insisteixi i insisteixi que això és veritat.

El dilluns 3 de novembre de 2014 vam continuar treballant, intentant oblidar, doncs, aquesta cosa tan absolutament insòlita i que ens va fer passar malament aquesta setmana. La veritat és que malgrat que havia passat tot aquest tema, el mal no és veritat que hagi passat: aquesta és la veritat, el mal ja estava fet. Encara avui hi ha gent que em trobo directament o que sento o llegeixo, que fa comentaris que està convençuda que «Ves a saber si no té diners a Suïssa, el senyor Trias». La indefensió que vaig sentir, i que encara avui sento, és difícil d'explicar. Aquesta manera de fer política no la comparteixo i no l'he entès mai.

El mes de juny del 2016, ara fa un any, el diari *Público* va fer públiques les gravacions d'un seguit de converses entre el ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, i el director de l'Oficina Antifrau de Catalunya, Daniel de Alfonso, que van venir a confirmar, amb tots els ets i uts, de qui estava realment al darrere de l'operació que va perpetrar contra la meva imatge i la meva honorabilitat, quedava constatat –i ho ha pogut sentir tothom–, que unes setmanes abans de la publicació a *El Mundo* de les notícies sobre els meus suposats diners a Suïssa i a Andorra, el ministre de l'Interior del Govern espanyol parlava com una informació que ell coneixia i que, en cas de saber-se, acabaria amb la meua carrera política. El senyor De Alfonso era més explícit, més gràfic, i parlava de «clavar un rejón» que assegurés que s'acabava amb l'animal i que s'havia d'assegurar que el matés. I anava més lluny, deia: «Escolta, això s'ha de demostrar.» Però el ministre deia: «Bé, però ni que es demostrï que no és veritat, el mal ja l'hi haurem fet.» Crec que això és molt greu, i acabaven explicant i acabava dient el senyor De Alfonso que aquesta acusació només es podia comparar amb el responsable d'un assassinat. La veritat és que no estic mort, és veritat que no soc alcalde de Barcelona, així ho van decidir els ciutadans després de les eleccions del maig del 2015. Sé que quan un alcalde no repeteix mandat i perd unes eleccions, les causes i els factors que ho expliquen són molts i molt variats: no vaig perdre únicament les eleccions per aquestes mentides, no és veritat, però sí que és cert que aquestes mentides van influir. Com també és cert que algunes formacions van utilitzar aquestes mentides en contra meu durant una llarga campanya electoral, i he de dir que em dol, perquè sabien que no eren certes.

He presentat querelles judicials per defensar el meu honor, la meua imatge i la meua feina al servei del país i la seva gent des de l'acció política els darrers quaranta anys. Ho he fet contra *El Mundo* i els periodistes que signaven les informacions d'octubre del 2014, que segueix el seu camí judicial i que està a l'espera de judici. També ho he fet contra el ministre Fernández Díaz i el senyor De Alfonso, que em sap greu que la justícia no ha volgut seguir, malgrat que s'ha reconegut aquí que les converses han existit i eren aquestes, i més recentment he presentat també una querrel·la contra l'excomissari..., contra el comissari Eugenio Pino, que enguany, de nou, a les pàgines de *El Mundo* ha insistit a explicar que tinc diners a l'estranger, dient que havia fotografiat el *pantallazo*.

Fent una anàlisi més pausada de tot aquest cas que m'ha afectat tan directament, tinc clar que he estat víctima d'una operació orquestrada amb objectius clars de desgast i combat polític, una operació que es dissenya i es posa en marxa des d'altres

instàncies del Govern espanyol i que ho fa a través d'eines i aparells de l'Estat inconfessables, amb disposició de grans mitjans i molts diners.

El meu pecat principal era ser alcalde de Barcelona just en el moment en què Catalunya està embrancada en el procés polític que cerca unes majors quotes de llibertat. El meu pecat era ser alcalde de Barcelona en representació d'un partit polític que està compromès, ja de forma irreversible, a donar veu al poble de Catalunya per decidir el seu futur. El meu pecat era ser l'alcalde d'una Barcelona que exercia el seu paper de capital de Catalunya sense cap complex en la seva acció exterior i que feia obertament proselitisme de la seva voluntat de ser. El meu pecat era ser l'alcalde de Barcelona i jo crec que això no és cap pecat, això és un honor i que sempre defensaré i que tindrà en la meua vida, iestic a la seva disposició per tot a allò que vulguin vostès escatir i preguntar-me.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Trias. Doncs, després d'aquesta primera exposició, és el torn dels grups parlamentaris perquè li puguin formular les preguntes corresponents. Començaríem pel Grup Parlamentari de Ciutadans i té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor Trias, benvingut a casa seva, que em consta, doncs, la trajectòria que ha tingut també en aquesta institució i, per tant, benvingut.

Dir-li que la seva declaració constata el que hem estat veient, que és un fet, el que s'està demostrant com una sèrie de fets que venen a mostrar una forma de fer política en què vostè mateix diu, doncs, que no hi està d'acord i que jo crec que la majoria dels demòcrates no hi podem estar d'acord de cap manera, no?

Per tant, aquesta corrupció que sembla que en certa forma s'ha pogut institucionalitzar en una part de les institucions, doncs, hem de buscar les formes, les eines, els estris necessaris per mirar d'erradicar-la d'una forma contundent i d'una forma definitiva.

El seu cas, que jo crec que tothom recordem, d'aquells dies de publicació, aquell final d'octubre en què vostè es va trobar perplex davant d'unes informacions que es publicaven i davant de les quals era difícil defensar-se, van tenir potser també la «virtut», entre cometes, de que ho va poder desmuntar, en certa forma, d'una forma ràpida, tot i que, un cop desmuntat, amb els fets, amb les proves, doncs, encara hi havia qui hi insistia, no?

Bé, una de les preguntes que tenia previstes fer-li era precisament la situació de les seves querelles, jo sé que l'última que ha presentat és la d'una persona que possiblement hagi estat un dels elements clau en el que ens acaba d'explicar, que és l'exdirector adjunt operatiu del Cos Nacional de Policia, del senyor Pino, del senyor Eugenio Pino, que, bé, entenc que aquesta querella està presentada, està admesa a tràmit i, per tant, seguirà el procés que li correspongui.

Ens ha informat de que la querella que va presentar l'altre dia contra *El Mundo* està, en certa forma, pendent de vista oral, no?, que està pendent d'anar a judici, i sí que coincideixo amb vostè en la certa perplexitat de que no s'hagués aprofundit en la constatació de si era o no una prova admissible la famosa gravació o les famoses gravacions de les converses..., que hem de recordar-ho, oficialment gravades, és a dir que almenys un dels dos interlocutors sabia sobradament que s'estava gravant aquesta conversa, en aquest cas el ministre Fernández Díaz, i que aquestes converses..., no s'hagi volgut esbrinar o escatir si realment podien ser una prova o no, si es podien admetre o no com a prova.

Li reconec la seva, diguem-ne, gallardia de saber llegir que, efectivament, el resultat d'unes eleccions..., unes eleccions, recordem-ho, les municipals que van por-

tar canvis a molts ajuntaments principals d'Espanya i que no tenien res a veure amb aquest cas que ens ocupa en aquesta comissió, doncs, li reconec gallardia al reconèixer que efectivament potser va influir però segurament només amb això no hauria perdut aquestes eleccions, que hi havien altres causes.

En tot cas, a mi sempre m'ha cridat l'atenció de tot el que anem parlant al llarg d'aquests dies de comissió, i li demano també la seva opinió al respecte, no?, que és: primer, tot això, en certa forma, es va engegar amb aquella famosa conversa del restaurant La Camarga, no?, entre la senyora Sánchez Camacho i la senyora Álvarez, que en certa forma va quedar en un calaix durant molts mesos i que després va sortir en un moment determinat. En un moment en què precisament podia afectar aquella informació al Govern de la Generalitat de Catalunya i que precisament els..., diguem-ne que els actors implicats, les derivades d'aquests actors implicats, que serien, en aquest cas, el Partit Popular i Convergència Democràtica de Catalunya, ambdós estaven a l'oposició en aquells moments, un al Govern d'Espanya i l'altre a la Generalitat de Catalunya, en aquest Parlament, no?

Però crida l'atenció també, doncs, que si hi havia un interès per aquest partit, en aquest cas, del Partit Popular, de defenestrar-lo o d'ajudar que no guanyés les eleccions, aconseguir una eina per fer-li perdre aquestes eleccions, el resultat per a ells també va ser una mica pírric, no?, perquè hem de recordar que el seu resultat encara va ser pitjor. La catàstrofe que va tenir també aquest grup polític en l'àmbit municipal de Barcelona, doncs, no..., ni de bon tros va venir a ocupar l'espai que potser buscaven.

En tot cas, dir-li que..., veig que posa «il·lustríssim senyor Xavier Trias», perfectament podria haver posat «honorable senyor Xavier Trias», i jo no tinc cap motiu per dubtar de la seva honorabilitat, i donar-li les gràcies per la seva intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara sí, pot contestar el senyor Xavier Trias.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Jo li vull agrair les seves paraules, el to... La veritat és que ens trobem davant d'un fet insòlit, eh? I jo crec que és molt sorprenent el que sigui capaç de fer una operació d'aquest tipus.

Aquesta operació, que vostè té tota la raó, que va lligada amb altres operacions, com la de La Camarga o l'actuació sobre el senyor Mas, jo crec que tenen noms i cognoms, i tenen noms i cognoms i els diré avui aquí. Jo crec que és el senyor Jorge Fernández Díaz, el senyor Jorge de Moragas, la senyora Alícia Sánchez-Camacho i probablement alguna persona d'algun altre partit que va ajudar i va col·laborar en tot això, eh? I persones externes, entre les quals una persona, doncs, que s'ha ficat en molts embolics a nivell de Catalunya i que parla i explica coses que mai són certes, però que els hi compren. I jo crec que això és molt trist i molt lamentable, perquè els que compren aquests informes i els que expliquen aquestes coses saben que en molts casos no són veritat.

Sí que és veritat que en algun cas ha generat, doncs, després, situacions complicades i ha desvelat tota una situació determinada, però no es pot inventar i no es poden utilitzar aquestes eines per desprestigiar gent que no té relació amb això. I jo crec que és trist, lamentable, a mi m'ha dolgut profundament, he de dir-ho, perquè soc una persona que durant vuit anys, primer a Presidència i després a nivell del Congrés dels Diputats, he tingut una relació d'afecte personal amb el president del Govern actual, amb el senyor Mariano Rajoy, i crec que s'ha donat una circumstància que em dol especialment, i és que jo l'he trucat i m'he posat en contacte amb ell; li he enviat una carta dient que li vull explicar què ha passat amb tot això i la meva opinió. I, evidentment, he rebut una carta molt educada del senyor Jorge de Moragas dient que creu que en aquest moment no és bo que el president em rebí.

Jo crec que esbrinar la veritat de segons quines coses sempre és bo. I jo sempre faig un retret global, i és que jo dic, home, el que em sorprèn de tot aquest tema –de tot aquest tema–, el que em sorprèn, sabent ja tot el que sabem, és que el senyor Jorge Fernández Díaz continuï sent diputat i que presideixi la Comissió d'Estatut dels Diputats. Ho trobo absolutament sorprenent, perquè és una persona que el que s'hauria de fer és expulsar-lo del Congrés dels Diputats.

Perquè és lamentable. Una persona que sigui capaç de muntar un muntatge així no entenc que pugui continuar. I em sorprèn..., hi ha cops que els partits polítics que són molt majoritaris a nivell del Parlament espanyol no ho exigeixin. Perquè crec que són persones que no haurien d'estar-hi.

I jo crec que aquesta és la valoració que faig. Però li agraeixo les seves paraules. Escolti'm, és veritat que em sorprèn que una gravació d'aquest tipus, que ve el senyor De Alfonso aquí i explica que hi ha hagut aquesta gravació i no diu que no sigui certa, doncs, que no serveixi per inculpar aquests senyors, em deixa parat a mi. Però la justícia és com és, i un ha d'admetre les normes del joc, però a mi em deixa molt sorprès.

Però hi han coses que són des del punt de vista penal, jurídic, però hi han coses que no són del punt de vista penal i jurídic, sinó que són d'ètica política. I quan es transgredeixen segons quins límits jo crec que és intolerable, i els partits hem de tenir la sensibilitat d'actuar i de ser capaços de prendre segons quines decisions.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Xavier Trias. Continuem pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot i té la paraula el diputat Albano Dante Fachin.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Senyor Trias, gràcies per l'explicació. Moltes de les coses que ens ha explicat ens les han explicat compareixents que prèviament han estat aquí, han estat periodistes que ens han explicat el mecanisme que hi ha hagut darrere d'això que a vostè l'ha afectat personalment.

Vostè és l'exemple potser més corpori de com això afecta concretament una persona pel lloc on està i per la posició política que defensa; hi coincidim, i ho hem vist aquí en les exposicions de molts compareixents, que hi ha hagut, i ho hem sentit tots, en la cinta hi ha hagut una intenció de carregar contra personalitats polítiques que defensaven les tesis independentistes, i això sembla ser que és innegable, per les compareixences i pel que hem sentit tots.

Vostè deia que li semblava una manera de fer política *deleznable*, no?, una manera de fer política inacceptable. I jo ho volia compartir, és que ja ni parlaria de manera de fer política, en el sentit que més que fer política el que estem sentint, diguéssim..., ja estem parlant de saltar-se l'estat de dret. I això ens ho han dit diversos compareixents. I el que jo volia compartir aquí és que potser la millor manera d'aïllar aquest fenomen, que entre d'altres coses avui en dia no sabem si continua operant, no ho sabem, entre d'altres coses perquè en el Congrés dels Diputats es continua bloquejant la compareixença de persones que podrien donar moltes explicacions.

I quan dic «aïllar aquest fenomen» òbviament té un impacte polític, això... I òbviament es poden fer lectures d'aquest impacte polític... Vostè ho lligava amb els resultats de les eleccions municipals. No li negaré, diguéssim, aquest dret interpretatiu, només faltaria; però com a reflexió compartida crec que per aïllar aquest fenomen, que no és una manera de fer política, sinó que és una manera molt perillosa de fer servir les eines de l'Estat, davant d'aquestes coses estem tots indefensos, els independentistes, els no independentistes.

O sigui, de la mateixa manera que hi ha hagut informes falsos contra polítics independentistes, hi han hagut informes falsos contra Podemos; hi han hagut informes falsos contra, i això és el greu, gent que políticament defensa opcions legítimes.

Davant d'això, poso aquí, i crec que no hi ha dubte, la unitat davant d'aquest fenomen, més enllà de les diferències que es puguin tenir. Al Congrés estem batallant perquè aquesta gent... Per exemple, vostè deia que havia presentat una querella contra Eugenio Pino. Vostè sap que en el Congrés no hi ha manera de que el senyor Eugenio Pino comparegui. Nosaltres estem fent tot el que podem perquè el senyor Pino comparegui, i, òbviament, si acaba compareixent, li farem les preguntes pertinents.

De la seva compareixença hi ha hagut una cosa que m'ha cridat l'atenció i que em sembla que no havíem sentit encara, que vostè ens deia que el mateix ministre de l'Interior havia fet, havia trucat, o havia intentat influir en mitjans de comunicació. Vull dir, això ho té contrastat, en el sentit de..., si ens pot explicar més, perquè això també se sumaria a les greus qüestions que estem sentint constantment en aquesta comissió, i que em sembla que ningú ho havia posat sobre la taula. Si ens pot explicar una mica més aquest tema.

La presidenta

Gràcies, diputat. Pot respondre, senyor Trias.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

La veritat és que quan passa una cosa així i acabes podent demostrar que és fals, i ho acabes demostrant amb celeritat, et trobes amb una cosa que és molt estranya. Tu ho demostres, s'ha acabat, però molta gent veus que diu «ai, ai, ai» –«ai, ai, ai».

És curiós que això passa el 14, i el 16 surten aquestes converses i es fan públiques. Quina és la meva sorpresa? Que quantitat de gent et felicita, eh? M'he trobat quantitat de gent: «Trias, escolta'm, això que ha aparegut ara de les converses aquestes, ostres!, quina alegria, perquè ha quedat clar que tu...» I jo dic: «Però que no estava clar abans?», eh? Per tant, el que és veritat és que t'han embrutat, eh? I, per tant, doncs, això és greu, és complicat i és difícil, doncs... És la vida, eh? –és la vida–, però jo crec que és molt greu i és molt vergonyós.

És veritat que espero que siguem capaços de..., a les querelles que he anat posant, doncs, que vagin endavant. Ara estic pendent del judici oral amb la que tinc amb *El Mundo*. I, evidentment, doncs, la querella que l'he posat al senyor Pino també s'ha acceptat, i, per tant, també va endavant.

Això que deia vostè, és veritat. A mi em consta de que el mateix ministre de l'Interior, jo sé en un cas, en un mitjà de comunicació, que el ministre els va dir: «Però, com pot ser que no publiquen això?, si jo t'asseguro que és veritat.» I aquest mitjà de comunicació es va resistir i li va dir: «Escolta'm, però la meua gent s'ho ha estudiat i veu que no és veritat», eh? I hi han altres mitjans de comunicació que tenien la mateixa informació que li havien passat i que la van mirar i van dir: «Escolta, no ens fiquem en aquest embolic.» Però hi ha un cas concret –un cas concret– que a mi m'ho han explicat. (*Albano Dante Fachin Pozzi diu: «El mateix mitjà de comunicació?»*) El mateix mitjà de comunicació.

La presidenta

Diputat, el micro, si us plau...

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

El director...

La presidenta

...que, si no, no consta.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

El director d'aquest mitjà de comunicació m'ha explicat: «Escolta, a mi m'ha trucat i m'han dit que...» Bé, doncs, això ha passat, eh? Això ha passat i no ho ha fet el cap de premsa del ministre, no, no: el ministre –el ministre.

Albano Dante Fachin Pozzi

Suposo que no em dirà el mitjà de comunicació...

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Bé, jo, sincerament, em deixarà ser prudent, perquè jo crec que tots es posen molt neguitosos quan senten aquestes coses, eh? Però jo ho he viscut en directe. A mi, als ulls, el director d'aquest diari no em pot dir que no és veritat, perquè sap que és veritat. Jo no vull complicar la vida a la gent. Tinc un problema que és meu, que no és de complicar la vida a la gent.

Perquè jo crec que això no són temes ja només penals, que en alguns casos ho són, sinó que jo crec que són casos d'ètica política. Jo la meva guerra no és que m'indemnitzin a mi amb no sé què, eh? Ja ho sap el meu advocat, que jo li he dit: «Escolta, a mi la indemnització m'és igual. Jo el que vull és que quedi clar. I vull de que les persones que fan això s'apartin de la política.» Jo crec que el lògic és que les persones que fan això s'apartin de la política d'una vegada, eh? Tots ens podem equivocar, eh? Quan t'equivoques, a la vida, doncs, hi ha cops que te n'has d'anar. Quan t'equivoques en una cosa tan greu com aquesta, que és intentar eliminar els adversaris a base de la mentida, jo crec que no pots estar a la política de cap de les maneres. És una manera equivocada d'estar a la política.

La presidenta

No vol continuar, diputat? (*Pausa.*) D'acord. Passem al Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula el diputat Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí; gracias, presidenta. Buenas tardes, señor Trias. He escuchado atentamente su exposición y yo procuraré ser lo más aséptico y objetivo posible, ciñéndome a lo que son informaciones contrastadas. Y yo no digo que no crea su versión, pero también deberá permitir que la ponga en duda, en tanto en cuanto es fundamental que, bueno, sea una versión, la que usted expone, debidamente averada y contrastada para poder, en cualquier caso, depurar la verdad, que siempre es muy difícil en estos casos.

Por tanto, dado que quiero ser lo más aséptico y objetivo posible, claro, del relato que usted hace, se habla de tres querellas. La que está pendiente de juicio oral con los periodistas de *El Mundo*, y, por tanto, veremos a ver al final qué acontece, podrá restañar su honor. Estoy de acuerdo con usted: la indemnización, lo puramente crematístico, no va a ningún lado. Evidentemente, su honor, si la querella fuera estimada, y, por tanto, se dictara una sentencia condenatoria, yo creo que, en buena medida, dado que además habría que darle difusión, lógicamente, en los medios de comunicación, paliaría en este caso, si así fuera, como digo, el daño causado.

Pero también quiero, evidentemente, analizar no la querella del señor Eugenio Pino, que sigue su trámite, según dice usted está admitida a trámite, sí la que se ha archivado contra el ministro del Interior. Yo creo que eso es importante. Lo digo porque, desde el punto de vista judicial, entiendo que aceptar las reglas del juego significa aceptar las resoluciones judiciales nos guste o no. Y esta querella no ha sido admitida a trámite. Lo digo porque usted hace *casus belli*. Yo creo que hay un problema de enemistad manifiesta con el ministro de Interior. Lo digo porque de sus palabras se deduce claramente, ¿no? Y, claro, nos parece relevante que en ese sentido podamos procurar, como digo, ser lo más objetivo posible y lo más aséptico.

Y lo digo porque usted, en su primera intervención, habla de informaciones que usted tiene pero de las que no conocemos la fuente, y nos parece importante. Más que nada, como digo, para acudir a ella y poder contrastarla. Porque si a usted se le pregunta, como ha hecho el diputado, en este caso el diputado de Catalunya Sí que es Pot, sobre qué medio le informó al respecto, bueno, podríamos, en cualquier caso, conocer algún detalle más, incluso de las personas que lo han hecho.

Lo digo porque también ha dicho, al principio de su intervención, que no sé si la noche anterior a la publicación en *El Mundo* de la cuenta que decía que usted tenía en Suiza desde el ministerio se llamó a las redacciones para –y corríjame si me equi-

voco..., o si no se hizo en ese momento, en otro momento— que, de alguna forma, dierran pábulo a esa información que usted dice que es falsa. Bueno nos gustaría que nos dijera quién. Porque si no —y se lo digo con todo el respeto—, claro, podemos tener la duda legítima sobre eso. Es una cuestión que afecta, como digo, a una profunda enemistad, a una evidente mala relación que usted dice tener con el ministro del Interior.

Porque fíjese, además, otro detalle fundamental. Estamos hablando de una conversación, la del ministro del Interior y la del responsable de la Oficina Antifraude, Daniel de Alfonso, que, bueno, ha conocido, si me permite la expresión, todo hijo de vecino teniendo en cuenta que es una conversación privada. Que nadie resiste una conversación privada —nadie resiste una conversación privada—, donde se dicen muchas cosas que después hay que ponerlas en cuarentena, aunque solo sea por respeto al derecho a la intimidad de las personas, que digo yo que también hay que considerar, más allá de que en esa conversación se puedan deslizar cuestiones que, efectivamente, afecten a otras personas, pero que es una conversación privada de la que el ministro no tiene noticia de haber sido grabada; desde luego, no a instancias suyas.

Y, claro, en esa conversación se habló de muchas cosas. Se habló de muchas cosas que además después ya estaban en el debate público. Por ejemplo, en esa conversación que mantiene el señor De Alfonso con el exministro del Interior, Jorge Fernández Díaz, se habla, por ejemplo, de que Antifraude estaba analizando, y esto ya es de 2014, si la Marina del Port Vell se había comprado y se había hecho la operación desde paraísos fiscales. Que además eso tenía mucho que ver con el que entonces era su delfín político, el señor Antoni Vives. Y en esa información..., en esa conversación, mejor dicho, se habla de esta información que esta publicada en *El Mundo*, el 3 de mayo del 2014, que además fue objeto incluso de un pleno en el Ayuntamiento de Barcelona, donde el señor Gomà hacía referencia precisamente a esa última adquisición de la Marina del Port Vell, donde parece ser que podía haber, bueno, la implicación de sociedades que habían obtenido esos fondos en operaciones de blanqueo de capital, préstamos procedentes de un fondo de las Islas Caimán. En definitiva, el debate público estaba ya en 2014, cuestiones relacionadas no digo con su cuenta en Suiza, pero sí con irregularidades próximas —próximas— a operaciones que podían tener que ver con corrupción política y económica. Y eso también formó parte de la conversación del señor De Alfonso y del señor Jorge Fernández Díaz. Quiero decir que estaba en el debate público.

Y, en cualquier caso, insisto, si más allá de esas cuestiones que, como digo, forman parte de una conversación privada usted, evidentemente, está ejercitando su derecho al honor y lo está poniendo en práctica, también es verdad que cuando los tribunales de justicia cierran la puerta a esa posibilidad, hombre, insisto, yo creo que también hay que atender a esos motivos. Y, en cualquier caso, yo creo que también es importante revelar las fuentes. Insisto, usted dice que todo esto ha partido del Ministerio del Interior, que además hubo instrucciones precisas, directas. Nos gustaría saber en qué contexto, en qué momento, con qué personas. Insisto, porque contrastar la información es objeto de una comisión de investigación para que la verdad sea lo más parecido a la realidad de lo acontecido y no aquel relato para el que esta comisión está constituida, que es para un relato, en términos generales ficticios, sobre una operación Cataluña que no ha existido y, en cualquier caso, con la única y exclusiva intención de hacer del Partido Popular, bueno, pues, el enemigo de Cataluña. Y, hombre, insisto, más allá —más allá— de las cuestiones que le pueden afectar a uno en el terreno personal de las disputas políticas, yo creo que la objetividad y la imparcialidad y el contrastar informaciones y el tener la fuente es decisivo.

Por tanto, yo acabo y le pido que, en cualquier caso, si nos puede revelar esas fuentes que usted, bueno, dice conocer, pues siempre, como digo, ayudarían al mejor esclarecimiento de los hechos y sobre todo a la intencionalidad última de cualquier comisión de investigación que se precie, que es encontrar la verdad.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Per respondre, el senyor Xavier Trias.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Sí. Lamento la seva posició, la lamento tremendament, perquè tots els grups polítics poden tenir diferents punts de vista, però vostè intenta una cosa que és lamentable, que és embolicar, i explicar històries que no són veritat, i en política s'ha de ser molt seriós i s'ha de ser molt exacte, en política, no? I quan es tenen proves s'han de demostrar, i s'ha de complir; no basta amb tirar: «No, no, vagi ensenyant això...», perquè és tirar coets i és intentar fer mal per fer mal, que és el que vostès saben fer. (*Veus de fons.*) No, no, ja l'hi dic públicament: és el que saben fer.

Vostès diuen coses que no són veritat. Jo no tinc una enemistat amb el senyor Jorge Fernández Díaz. És més trist, és molt més trist que tot això. Amb el senyor Jorge Fernández Díaz, jo he tingut amistat. Jo, amb el senyor Jorge Fernández Díaz, sent diputat, he anat a reunions de polítics catòlics amb el senyor Fernández Díaz, perquè soc catòlic, i, com li dic, jo amb el senyor Jorge Fernández Díaz..., si ell un dia vol fer la pau, només ha de fer una cosa: demanar perdó. Perquè les meves creences m'obliguen a perdonar-lo. M'entén? Però vostès, a base d'explicar mentides, mitges veritats, fent merder, que és el que els agrada, de rebolcar-se en la porqueria, que és la manera que tenen de fer, doncs, s'equivoquen –s'equivoquen. És una manera de fer política que jo dic que em fa fàstic. És equivocada. Hi han persones del seu partit que no es mereixen això i crec que s'estan deixant portar per un camí absolutament, però absolutament, equivocat. Quan un s'equivoca... Nosaltres, en el nostre partit, ens hem equivocat en ocasions, i quan t'equivoques has de demanar perdó. El mínim. I jo crec que vostès no només això, sinó que intenten mantenir un relat que els agrada perquè es mantingui el dubte.

Ves a saber..., ves a mirar..., ves a saber..., ja em dirà què hi té a veure, en aquest cas, el senyor Vives. Si vostè escolta la conversa del senyor Jorge Fernández Díaz amb el senyor Alfonso, que pot servir com a prova o no servir, no m'hi fico..., la llei és la llei, i si la llei és la llei l'he d'acatar. A mi em sorprèn que no serveixi aquesta prova, però, escolta'm, si el jutge diu que no serveix, doncs, escolta'm, què hi farem. Però quan se sent això, quan un escolta el que he escoltat jo –i suposo que ha escoltat vostè–, fa tal vergonya, fa tanta pena i és tan clar que aquest tipus de persones no poden estar a la política, que no entenc que vostè encara intenti: «Oh, escolta'm...» No, home, no! Digui d'una vegada que s'han equivocat, que demanen disculpes i que això no pot ser així. I digui amb claredat que el senyor Fernández Díaz hauria de plegar, que és el que, si hi hagués la mínima serietat, hauria de passar en el Congrés dels Diputats. Perquè és una vergonya que una persona que és capaç de fer tot això continuï en el seu lloc. I jo crec que és una pena –sento dir-l'hi– que vostè intenti, escolta'm, passar la maror... Home, entenc que vostè ha de defensar segons quines coses, però, escolti'm, jo crec que hi han coses que no es poden admetre de cap de les maneres.

La presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps. Si és una cosa molt breu, no hi tinc inconvenient, però tingui present que se li ha acabat el temps.

Sergio Santamaría Santigosa

Presidenta, muy breve porque, como comprenderá, señor Trias, yo no creo que deba ser objeto también de animadversión por su parte. Fíjese que yo le he hecho preguntas muy concretas y usted ha entrado a defender unas creencias que yo también comparto. Pero, si usted defiende el perdón, lo que no puede es dar con el mazo. Porque es lo que acaba de hacer usted y me parece totalmente desafortunado. Yo le hago un planteamiento, insisto, objetivo y aséptico sobre el que usted no responde absolutamente nada y entra otra vez a la carga con el ministro.

Oiga, sus cuitas con el ministro las resuelve usted, pero si yo le pregunto sobre cuestiones que afectan –y profundamente– a una conversación, insisto, privada, a información que está aquí y que se debate en su ayuntamiento y usted lo único que hace es cargar sobre este diputado, a mí me parece que usted, de objetividad, no tiene ninguna. Y yo, por tanto, le pido que...

La presidenta

Entenc que vostè...

Sergio Santamaría Santigosa

Déjeme que acabe. Le pido que si usted tiene algún problema conmigo lo haga saber ahora públicamente porque yo también defiendo la verdad de lo que creo que ha acontecido. Y si usted lo que piensa es que yo estoy aquí para, de alguna forma, arremeter contra usted, se equivoca. Y, además, eso va en contra de las creencias que usted dice profesar porque si las profesa realmente...

La presidenta

Perdoni, diputat...

Sergio Santamaría Santigosa

...compórtese con el debido respeto hacia un diputado que está ejerciendo el control en esta cámara, al que usted también debe estar sometido.

La presidenta

Diputat, en cap moment, he entès que aquest senyor expressés..., el senyor que compareix aquí, expressés res contra vostè com a persona...

Sergio Santamaría Santigosa

Presidenta, revise...

La presidenta

Perdoni –perdoni–, pot parar el micro, perquè ja ha acabat...

Sergio Santamaría Santigosa

...revise la declaración...

La presidenta

Li he deixat fer un incís curt perquè em pensava que tenia (*veus de fons*) una pregunta més a afegir-li al senyor compareixent...

Sergio Santamaría Santigosa

Si no ha respondido a mis preguntas.

La presidenta

Entenc que li reitera que li pugui contestar algunes qüestions que ha dit. Per tant, el senyor Xavier Trias té la paraula.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Sí, amb molta brevetat. I li diré –i ja ho he dit abans– que això no va ser aquella nit en que..., que jo sàpiga, ningú es va dirigir. Sé que el dia següent, doncs, hi va haver, per part del mateix ministre..., que es va dirigir a un mitjà. Com a mínim, sé d'un mitjà de comunicació al qual va dir de que com podia ser que no publiquessin això perquè estava absolutament demostrat, eh? I això em consta. Vostè s'ho pot creure o no s'ho pot creure; em consta –em consta. I en el judici –en el judici– segur que acabaran sortint totes aquestes coses, perquè, bé, ja es veurà com acaba tot aquest judici, que espero que s'acabi d'una manera absolutament favorable envers la meva persona, no? Jo estic segur de que acabarà d'aquesta manera.

I, per tant, doncs, escolti'm, és que hi han coses que són clares: quan no tens 13 milions, quan no els tens..., escolti'm, jo crec que hi han coses que estan més clares que l'aigua. Un pot anar-se embolicant i tal i vostè pot intentar dir que si el senyor

Toni Vives, que si Marina del Port Vell, que..., això són coses diferents que també quedaran demostrades que no hi ha res de res de res. Ara, a vostès, els agrada, doncs, anar fent l'embolic, eh? I, escolti'm, no seré jo el que caigui en aquest disbarat.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Trias. Continuem amb la diputada de la CUP - Crida Constituent, la senyora Mireia Boya.

Mireia Boya e Busquet

Gràcies, presidenta. I gràcies, senyor Trias. Vostè, efectivament, és un afectat de l'operació clavegueres de l'Estat, anomenada «operació Catalunya». I no comparteixo creences amb vostè, però sí que comparteixo una de les afirmacions que ha fet quan ha parlat de la necessitat de que el senyor Fernández Díaz dimiteixi. De fet, em sumo a vostè demanant la dimissió no només de Fernández Díaz sinó del senyor Mariano Rajoy, de Moragas i de la Soraya i de tots els altres implicats que, a més a més, no volen comparèixer en aquest Parlament. I em podria sumar demanant 835 dimissions, que exactament són el nombre de càrrecs electes del Partit Popular que estan sent investigats per diferents casos de corrupció.

Recordar que Rajoy no em farà cas en aquesta dimissió, però que tenim una data per a la seva moció de censura, que és l'1 d'octubre, i que es diu referèndum; aquí, a Catalunya. Li faré preguntes curtes i m'agradaria si me les pot contestar, eh? La primera –i segueixo l'ordre cronològic de la seva exposició–: vostè diu que va rebre una trucada del diari..., d'un periodista del diari *El Mundo* per treure aquesta informació sobre aquest fals compte seu a Suïssa. Vostè va intentar negociar amb ell? Va donar a aquest periodista peu a la negociació per tal de no treure aquesta informació? I li va preguntar sobre les fonts, si estaven contrastades, si eren diferents fonts o li va donar algun tipus d'informació sobre la font, si era una, si eren vàries?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

No, li contesto molt ràpid: jo..., normalment, la persona que es posa en contacte amb els mitjans de comunicació és el meu cap de premsa. Els que em coneixen saben que no truco ni als directors per demanar-los res de res. I, per tant, doncs, va ser el meu cap de comunicació i no hi va haver cap negociació. Hi va haver una negociació dura en el sentit de dir: «Sàpiga que si treu això tindrà vostè una querella perquè no és veritat», no pots negociar res.

Mireia Boya e Busquet

I sobre les fonts: era una font o eren diverses fonts? És a dir, el periodista aquell ho havia contrastat?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Això, jo estic segur que no ho havia contrastat, perquè si ho hagués contrastat hauria trobat, hauria vist que el número de compte no corresponia. Ni el..., d'això ni d'altres bancs que deia, que són falses, no? O sigui que jo crec que aquí no hi ha cap contrast.

Mireia Boya e Busquet

Al dia següent, al programa *Espejo público*, vostè es va trobar amb el director d'*El Mundo* i hi va tenir una engaxada, no? En algun moment d'aquesta conversa que vostè va mantenir amb ell, el director d'*El Mundo* va fer referència o va lligar l'origen d'aquesta informació amb el Ministeri de l'Interior o amb el ministre? O amb altres estaments del Govern?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

No. No, la conversa aquesta va ser una conversa, pura i dura, que jo la recordo més o menys perquè jo li vaig dir que era una vergonya aquest tipus de periodisme,

i ens vam enganxar en si això era una vergonya o no era una vergonya. Jo crec que és una vergonya fer un periodisme no contrastat.

Mireia Boya e Busquet

Ell defensava que havia contrastat?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Ell defensava que tenia una informació verdadera.

Mireia Boya e Busquet

Sense més explicacions?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Sense més explicacions. O sigui, jo sempre m'imagino que és una informació que li devia venir, no sé d'on, però li devia venir d'una informació que jo crec que és absolutament..., bé, no sé d'on la treuen, és falsa absolutament.

Mireia Boya e Busquet

Vostè ha dit, a l'inici de la seva compareixença, que el ministre de l'Interior va trucar a diferents mitjans per tal de publicar aquesta informació. Em podria dir quins són aquests mitjans, a banda d'*El Mundo*? I com ho sap, que va trucar a aquests mitjans? O sigui, com li arriba...?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Aquesta informació la van rebre altres mitjans, eh?: l'*ABC*, *La Razón*..., altres mitjans van rebre aquesta informació; i un mitjà que va rebre i que no la van publicar, perquè van decidir que no se'n fiaven, i un mitjà que no la va publicar, que és un mitjà molt conegut de la ciutat..., vaja, de Catalunya, és un mitjà que sé i em consta que el director va parlar amb el ministre. La conversa no la sé, però a mi em va dir: «Escolta'm, m'ha trucat el ministre dient que no entén que no ho publiquem.»

Mireia Boya e Busquet

I per diferenciar el paper dels diferents mitjans, és a dir, ja sabem què és *El Mundo*, ja sabem què és *La Razón*... Podem saber el nom d'aquest mitjà? Es refereix a *La Vanguardia*, a *El Periódico*...?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Bé, l'hi diré, perquè és igual, com que es sabrà igual..., és *La Vanguardia*.

Mireia Boya e Busquet

Gràcies per dir-ho. *La Vanguardia* té línia directa amb el ministre d'Interior, així.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

No ho sé.

Mireia Boya e Busquet

No...

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Això ho diu vostè.

Mireia Boya e Busquet

No, ho ha dit vostè.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

No, a mi em diu que va parlar amb el ministre de l'Interior. Però si vostè em diu com, no ho sé.

Mireia Boya e Busquet

L'informe de..., aquest que tenia *El Mundo*, a què vostè ha fet referència, l'ha vist? L'hi van ensenyar? Ha sortit a la llum pública? Sap qui el va fer?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Sí que el tinc, l'he vist, l'han fet aquests periodistes, i, escolta'm, és un conjunt de disbarats immensos.

Mireia Boya e Busquet

Però...

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

No només referent a mi, perquè també es refereix al meu germà, que aquest encara té més diners que jo... O sigui, una cosa allucinant. Tot fals.

Mireia Boya e Busquet

Recorda qui signa aquest informe, si és que el signa algú?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Doncs, jo no l'hi puc dir segur, però em sembla que són aquests dos periodistes: el senyor Inda i el senyor Urreiztieta.

Mireia Boya e Busquet

Pel que fa a les quatre querelles que té, no?, *El Mundo*, Fernández Díaz i De Alfonso, que vostè ha dit que la justícia no ha volgut seguir, i aquesta darrera amb el senyor Pino, en quin estat es troben? És a dir, les que estan encara obertes, en tràmit, s'estan tramitant d'una manera normal? O vostè, o el seu advocat, creu que judicialment van una mica lentes? Perquè d'això ja fa uns quants anys.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Bé, jo crec que utilitzen mètodes per defensar-se que estan dintre de la lògica legal i ho fan allargar, i duren. Però estem ja a la recta final, perquè al final el jutge ha dit que ja s'ha d'anar al judici oral. S'ha intentat parar la de *El Mundo*, que no anés a judici, i jo crec que al final el jutge ha dit: «Sí senyor, hi ha motiu. Hi ha motius per anar a judici oral.»

Per tant, estem en aquesta situació i la del senyor del Pino, doncs, també endavant. És a dir, que en aquest moment, doncs, està en una situació positiva.

Mireia Boya e Busquet

I pel que fa a les querelles amb Fernández Díaz i De Alfonso?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Hi va haver un moment... Per ser més exactes, hi va haver un moment que la meua querella contra *El Mundo* s'havia desestimat perquè es considerava que *El Mundo* havia publicat una cosa..., d'una informació que ells se n'havien de fiar perquè li venia d'una facció de la Policia, i després la veritat és que jo vaig reclamar, vaig entrar una reclamació, se'm va admetre i ha continuat i va endavant i anem a judici oral.

Mireia Boya e Busquet

I té previsió de dates? No?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

No en tinc ni idea, perquè això em supera. Però, fixi's, jo sempre insisteixo en el mateix: a mi em preocupa poc si hi ha la condemna i si hi ha una indemnització o no hi ha una indemnització; a mi el que em preocupa és que quedin clares les coses, que jo crec que és l'únic important d'aquest tema, que quedin clares les coses.

Mireia Boya e Busquet

Què farà si la justícia li arxiva totes les querelles?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Espero que no. Em deixaria molt sorprès. No, no em penso desesperar, continuo amb els meus plantejaments i les idees molt clares de què és el que és admissible i què no és admissible a la vida. És a dir, hi han coses que no són admissibles a la

vida. La justícia hi ha cops que no té una via de sortida, i que pot ser que es busquin les maneres perquè una persona no sigui condemnada.

Una altra cosa diferent són les idees clares que jo tinc del que és una cosa diferent de la justícia, no soc partidari de judicialitzar la política, jo soc partidari de que en política hi ha d'haver una ètica i una manera de fer.

Mireia Boya e Busquet

Ha citat diferents polítics, ha dit: Fernández Díaz, Moragas, Sánchez-Camacho... i altres partits.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Sí, jo crec que hi ha altra gent que ha intervingut en tot això de La Camarga, però, com que no ho sé exactament, tampoc ho puc dir. Però joestic segur que hi ha més gent que ha intervingut en això.

Mireia Boya e Busquet

Però ho insinuava específicament per les gravacions de La Camarga? O feia referència a qui està orquestrant tot això des del Govern?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Jo crec que per les gravacions de La Camarga. Crec que hi han altres possibilitats de que hagi intervingut altra gent que els interessava una certa destrucció d'algun partit polític.

Mireia Boya e Busquet

De quin?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Home, de Convergència Democràtica.

Mireia Boya e Busquet

I ha parlat molt al final –i amb això ja acabo, eh?– de l'ètica a la política. I, bé, vostè troba sorprenent que Fernández Díaz continuï com a diputat. Creu que Germà Gordó hauria de deixar l'escó? I, si no ho fa, això és ètica política?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Això és com un acudit, no té res a veure una cosa amb l'altra. Jo crec que intentar barrejar aquestes coses és el que no hauríem de fer en política. És a dir, hi han coses, en política, que no les hem de barrejar.

Que una persona estigui sotmesa a un interrogatori o a plantejaments de si ha intervingut en alguna cosa, i hi ha una sospita i tal, s'ha d'escatir i ja està.

Però jo crec que hi han coses que estan demostrades. I jo crec que intentar-ho barrejar és embolicar la troca, i jo li demanaria que no emboliqui la troca.

Mireia Boya e Busquet

Una cosa és la guerra bruta de l'Estat contra l'independentisme, on un dels principals partits afectats, efectivament, és Convergència i Unió, l'antiga Convergència i Unió, i una altra cosa és la corrupció.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Sí, no té res a veure.

Mireia Boya e Busquet

Per tant, creu que els casos Palau o 3 per cent, que no tenen res a veure, hi insisteixo, amb la guerra bruta, fan mal a l'independentisme i al procés independentista?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Tot el que sigui o tingui aspecte de corrupció fa mal, això és segur. Ara, les coses s'han de demostrar i la teoria de llançar porqueria perquè així taca és un gravíssim error. Hauríem de procurar no fer-ho si no tenim proves molt clares. Si hi han proves

molt clares, la gent, doncs, haurà d'agafar les seves responsabilitats. Però l'honorabilitat de la gent s'ha de defensar fins que es demostra el contrari.

I jo aquí el que intervinc i intento explicar que hi han coses que estan demostrades, o sigui, que hi ha gent que ha actuat en aquest tema d'una manera deshonest i utilitzant mètodes que no són dignes d'una persona que..., jo crec que està demostrat.

I crec que això no pot ser. Hi ha altres persones que..., hi poden haver sospites; pots dir «jo sospito d'aquest o sospito d'aquell». Bé, escolti'm, ja s'aclarirà. Però hi han coses que estan demostrades.

Mireia Boya e Busquet

Hi ha condemnes, també.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Hi ha gent que té condemnes, clar. I hi han coses que estan demostrades. No es necessita una condemna; només ha d'escoltar, vostè, les declaracions, vaja, la conversa del senyor Fernández Díaz amb el senyor De Alfonso per saber que són persones deshonestes. Només ho ha d'escoltar.

Mireia Boya e Busquet

Molt bé. Moltes gràcies.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Gràcies a vostè.

La presidenta

Gràcies, diputada. Gràcies, senyor Xavier Trias. Ara, pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el diputat Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Les meves primeres paraules han de ser d'agraïment per haver comparegut. Avui precisament és un dia on d'altres persones que havia estat sol·licitada la seva compareixença han decidit no comparèixer en aquesta comissió, i, per tant, més enllà de que és una qüestió estrictament jurídica, el que és cert és que han desatès una sol·licitud d'un parlament que és l'espai on precisament s'ubica la sobirania popular i la representativitat de la ciutadania.

Més enllà d'això, la nostra solidaritat per tot el que ha passat. No desitgem el que ha passat vostè des d'aquesta perspectiva, i el que ha explicat, absolutament a ningú, ni al més acèrrim dels rivals polítics; ni al més contundent en la mentida, fins i tot. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, li donem tot el suport.

Jo voldria començar llegint el que deien aquestes converses, que per alguns només són subjectivitats i no són indicis suficients com per entendre que aquí hi ha hagut una clara maniobra política, la creació d'una brigada clarament política, destinada bàsicament a fer mal als rivals polítics.

Això només succeeix, o ha succeït històricament, en règims absolutament no democràtics; règims autoritaris, i, fins i tot, en algun cas, un règim que es podria qualificar de totalitari. Per tant, aquesta manera d'actuar, que també considerem que no és sistemàtica, sinó que clarament estava ubicada físicament en un espai de la policia, és necessari... –li agrairia, senyora Esperanza García, que mentre vostès han parlat jo no els interromput; no m'interrompi. (*Veus de fons.*) No m'interrompi. Li demano, si us plau, a la presidenta...

La presidenta

Senyora diputada...

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies.

(*Veus de fons.*)

La presidenta

Sí. Perquè està intervenint el senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Abaixi el to –abaixi el to. Abaixi el to, senyora Esperanza García, sí.

Esperanza García González

Vostè també.

Lluís Guinó i Subirós

Li reitero que abaixi el to.

Esperanza García González

Vostè també. L'amabilitat i la cortesia parlamentària no estan de més.

Lluís Guinó i Subirós

Sempre ha de ser l'última a parlar, i aquesta vegada ho seré jo.

La presidenta

Diputat, continuï, si us plau.

Lluís Guinó i Subirós

El que explicava és que ha quedat contrastada i constatada l'existència d'una operació, no de forma sistemàtica, sinó ubicada físicament en una part de la policia.

Li volia llegir el que vostè hi ha fet referència, per ser conscients una mica de la gravetat de la situació i del fet que, evidentment, de vegades sembla impossible que això hagi pogut succeir en un país anomenat certament «democràtic».

Diu el senyor De Alfonso, que també sembla que no voldrà venir a comparèixer en el Parlament de Catalunya, aquell Parlament que en un moment determinat li va donar la confiança per ser director de l'Oficina Antifrau, diu: «Yo, ministro, soy partidario de asestar el golpe cuando el golpe va a acabar con el animal.» «El animal» figura que era vostè, per tant, des del meu... El que li voldria preguntar és fins a quin punt vostè se sent víctima d'una operació política destinada a destruir-lo. Aquesta és una qüestió, que expliqui... Ja ho ha explicat una miqueta, però sí que ho expliqui de forma més concreta.

Diu el ministre que «claro, esto de Xavier Trias, esto está para..., pero está circulando ya...» Llavors, fa referència també, una altra vegada, a això d'«asestar el golpe» –que deu ser especialista, aquest senyor, en «asestar golpes»– «cuando va a acabar con el animal». En fi, –que ja hi ha fet referència vostè també, a més a més, en qüestions de caire taurí– «darle los rejonazos y clavarle las picas; no le mato, yo..., un golpe así, es un golpe mortal. Yo me aseguraría de que estuviera bien asestado para que si es mortal sea mortal, no sea que... Porque, claro, ya..., luego no le voy a poder sacar nada más gordo...»

Tota aquesta situació, que fins i tot ara la trobem, llegint-ho, absolutament ridícula, és gravíssima en un estat, hi insisteixo, que s'anomena clarament «democràtic».

Més enllà d'això, el que li volia comentar és que, segurament, el perjudici que li han ocasionat a vostè és difícilment recuperable des d'una perspectiva..., no té cap sentit des d'un punt de vista econòmic, evidentment, però és difícilment recuperable..., des d'una perspectiva de l'honor i el seu prestigi. Però més enllà de les qüestions judicials, més enllà del que són les querelles criminals, vostè pensa que té alguna manera per intentar restituir aquest perjudici? Avui, en aquest moment, com ho veuria, des d'una perspectiva fins i tot política?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Miri, jo, sincerament, el que intento i he intentat sempre a la vida és defensar les meves conviccions, prendre'm la política com un exercici en el que s'hi ha de posar paciència i, en alguns casos, un cert sentit de l'humor, perquè si no la política es converteix en un esport molt complicat i difícil.

Vostè abans em deia: «Això li ha creat molta angoixa?» M'hauria creat molta angoixa si hagués tingut 13 milions d'euros, com que no els tinc, doncs, és una angoixa relativa. Et crea un problema de dir «com pot ser que expliquin que tens 13 milions, si no els tens?, com pot ser que s'entestin amb aquesta història tan estranya?». I, per tant, escolta'm, la meua obsessió era com es podia demostrar i amb la màxima rapidesa, eh? I això és el que he intentat fer. Jo sempre dic que angoixa, en política..., o jo a la meua vida, l'angoixa, sobretot, l'he viscut –i ho explico sempre i no té res a veure amb la política–, és quan estàs de guàrdia a l'Hospital de la Vall d'Hebron, a la infantil, i se't mor un nen. Això sí que és angoixa de debò. El que ens passa en política és una cosa diferent i són plantejaments diferents, que en ocasions són molts durs, però que en ocasions són durs perquè veus que ha desaparegut el sentit comú.

Jo davant d'aquestes situacions sempre utilitzo la mateixa eina. Quan a tu t'expliquen coses que són falses, jo em querello –em querello.

Lluís Guinó i Subirós

(L'orador riu.) Jo crec que és el que s'ha de fer.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Et querelles, clar. I, escolta'm, el temps em donarà la raó o me la traurà, i jo crec que hi ha una cosa que és molt dura, que vostè explica aquí, llegeixo uns textos que demostren, d'una manera clara, que, acabi com acabi el judici..., si el *plumero* ja l'han ensenyat, ja sabem de què va. O sigui, hi ha ocasions en què dius: «És que això no es pot demostrar.» I jo dic: «No, no, però si és evident, el que ha passat és evident –el que ha passat és evident.» Per tant, escolta, ja està. Després, ara veurem si la justícia té manera d'intervindre o no. I jo crec que en casos així, que són evidents, el que hem de fer és que en política això es castigui.

Lluís Guinó i Subirós

En aquestes converses hi ha dos paràgrafs que ens han cridat l'atenció a moltíssima gent. Una és que el mateix Fernández Díaz diu: «El presidente lo sabe.» Per tant, jo li voldria preguntar, fins i tot: realment el president del Govern coneixia tota aquesta operació, des del seu punt de vista? I fins a quin punt és possible que una persona tan propera al president del Govern, com el senyor Moragas, no li hagués explicat i no en tingués coneixement, i que sigui el mateix senyor Moragas qui li enviï una carta a vostè dient: «És que, en aquests moments, el senyor president del Govern el que menys necessita és que li parlin d'aquestes qüestions».

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Jo, per una qüestió mental meua, prefereixo pensar que el president no ho sabia, eh?, per una qüestió mental meua.

Lluís Guinó i Subirós

I quan es refereix...

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

No; quan ho llegeixo, em quedo sobtat, però jo hi han coses que..., des del punt de vista meu, hi han algunes coses d'aquest text, vaja, i de la seva lectura, quan ho escoltes hi han algunes coses que prefereixo pensar que no, eh? Prefereixo pensar que no perquè, fixi's, no?, amb el senyor Rajoy, quan jo he estat quatre anys conseller de Presidència, hi he tingut una relació molt fluida i, a més, inclús afectuosa. Quan he estat quatre anys al Congrés dels Diputats ha sigut amb la persona del Partit Popular amb la que he tingut una relació més directa. I prefereixo pensar que no ho sabia i que aquests actuaven pel seu compte. Dius: «Doncs, ja és difícil pensar això.» Bé, doncs, és el que li dic «sentit de l'humor».

Lluís Guinó i Subirós

I, quan en una conversa també apareix això d'«esto la fiscalía te lo afina», ja supera l'àmbit governamental per entrar en un altre espai, que és el de la fiscalia. Llavors, una

de les preguntes que m'agradaria fer-li és: fins a quin punt..., atesa la gravetat del que ha explicat, atès a més a més que ha quedat absolutament acreditat que el seu compte en concret és fals, no s'haurien d'haver obert diligències judicials respecte a aquesta qüestió?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Bé, jo crec que el que demostra tot això és que tenim un problema molt gros, eh?, jo crec que tot això demostra que tenim un problema molt gros. Una part del problema es pot solucionar des del punt de vista de la justícia, i espero que es solucioni per la via de la justícia, però hi ha un problema molt gros de fons, de creure que són normals coses que no són normals.

I jo hi insisteixo, i la meva tesi, i ho he explicat a tothom que em trobo, de Madrid, d'altres indrets, jo dic..., el que no entenc –el que no entenc– és que ningú hagi exigit segons què al Congrés dels Diputats, perquè jo crec que és molt trist i molt dolorós, això. Perquè no pot ser..., jo hi insisteixo, no pot ser que continuï sent diputat i que, a més, presideixi la Comissió d'Estatuts del Diputat; crec que no és seriós que una persona que ha fet això i que està clar que ho ha fet, continuï per aquesta via. I si resulta que la fiscalia i no sé què i no sé quants..., vol dir que tenim un problema i que això no va bé.

O sigui, la percepció de que la justícia és una cosa que se'ns ha quedat antiquada i que s'ha de democratitzar, i que ha d'anar per una via diferent, jo crec que la tenim la majoria dels ciutadans d'aquest país. Jo ho he viscut en directe, jo crec que està molt polititzada, i això no va bé. Jo crec que, sincerament, si fem una reflexió, no va bé. Doncs, s'ha d'arreglar, això.

Lluís Guinó i Subirós

Més enllà del seu perdó espiritual (*Xavier Trias i Vidal de Llobatera riu*), que m'ha semblat que vostè..., si realment aquest senyor vingués i li demanés disculpes, realment només amb plegar del Congrés dels Diputats, que realment el cessessin, dimitís, prengués alguna determinació, això tampoc, entenem nosaltres que tampoc resol el problema que vostè, en aquest moment, ha definit i ha explicat fins ara, que és un problema més de caire..., no és un problema conjuntural, és de caire estratègic. Quines solucions, des de la seva perspectiva, en la seva experiència política, com creu que es poden resoldre aquests dèficits i com podem anar cap a una situació millor?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Bé, jo crec que hem de fer un esforç per dignificar la política. Hi ha hagut una època en què la política s'ha valorat i s'ha dignificat. Estem entrant en uns moments en què la política ha entrat en una fase que jo crec que no van bé les coses. Jo ho he dit públicament, jo..., si ara fos com a octubre del 81, que a mi se'm va demanar per entrar a col·laborar a transformar la sanitat del país, m'ho hauria de pensar dues vegades –m'ho hauria de pensar dues vegades. I això jo crec que és greu i és preocupant –jo crec que és greu i és preocupant. Perquè aquí hem tingut discussions, pica-baralles. Escolta'm, jo he viscut moments aquí en el Parlament de Catalunya, a altes hores de la nit, i hi ha hagut situacions positives, negatives, he viscut situacions..., però segons quin tipus de coses jo crec que no es feien.

Lluís Guinó i Subirós

S'han superat límits?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Sí, jo crec que s'ha trencat un esquema mínim que no és de buscar l'entesa entre uns i altres, que... No, és que s'han traspassat límits que jo crec que són inadmissibles.

Lluís Guinó i Subirós

I la darrera qüestió, només: i per què creu que s'ha fet això, exactament?

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

Bé, jo crec que en aquest cas és una situació d'un mal entès patriotisme. Jo crec que hi ha gent que té un mal entès patriotisme, hi ha gent que es creu que salvar Espanya, doncs, és carregar-se el Trias. Perquè sembla allucinant que l'alcalde de Barcelona pugui ser un nacionalista que votarà a favor de la independència. Jo crec que no s'accepta que el senyor Trias, doncs, se'n vagi a Nova York, que es vegi amb el senyor Bloomberg, que ens donin un premi i que vagi a Los Angeles, i que llavors, doncs, el senyor Bloomberg, a través dels seus mitjans, surt un editorial en què diu que el Govern espanyol ho fa molt malament. Sent el senyor Bloomberg un senyor que no està a favor de la independència de Catalunya, però que diu: «La democràcia és una altra cosa, és el dret a votar.» I jo crec que això hi ha gent en el Govern de l'Estat que no ho entén i llavors treu, doncs: «Anem a salvar la pàtria.» Bé, és una pàtria mal entesa, perquè podríem ajudar tots a que les coses anessin endavant.

Lluís Guinó i Subirós

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Acabem aquí aquesta compareixença. Reitero l'agraïment per haver vingut a aquesta comissió d'investigació. Intentem esclarir no només aquest aspecte que el va afectar a vostè personalment, sinó a molts d'altres que formen part d'aquesta anomenada «operació Catalunya».

Moltes gràcies.

Suspenem la sessió fins a un quart de set.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a un quart de set del vespre.

La presidenta

Bé, doncs, continuem la sessió d'avui de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya amb el senyor Francisco Marco Fernández, que estava citat a un quart de set de la tarda i és realment un quart de set de la tarda que tornem a començar.

Compareixença de Francisco Marco Fernández, director de l'agència Método 3

357-00538/11

És el director de l'agència Método 3 i està citat a petició dels grups parlamentaris i inclòs en el pla de treball per esclarir el que és l'anomenada «operació Catalunya». Hi ha un temps d'intervenció inicial que pot tenir vostè més o menys d'uns deu minuts, i després procedim a les preguntes dels grups parlamentaris. Ells escullen si volen fer una intervenció de cinc minuts seguida o pregunta-resposta. Quan sigui seguida, cediré la paraula; quan sigui pregunta-resposta, per no interrompre tant el diàleg, doncs, deixaré aquest espai de temps perquè puguin anar preguntant i respondent directament. Comencem amb la compareixença del senyor Francisco Marco Fernández. Té vostè la paraula.

Francisco Marco Fernández (director de l'agència Método 3)

Molt bona tarda a tothom. Muy buenas tardes, señoras y señores diputados. Hoy, como en la anterior ocasión en que me citaron para declarar en una comisión de investigación, me presento ante ustedes con la intención de responder a todas sus preguntas sin ningún tipo de salvedad. Sin embargo, como también indiqué en mi anterior comparecencia, existe un límite insalvable para mí, que es el secreto profesional de todo aquello que afecta a mis clientes, incluido su nombre.

Dicho esto, me gustaría iniciar mi alocución respondiendo a una única pregunta: ¿existe la llamada «operación Cataluña»? Me gustaría que escucharan con atención la transcripción de la siguiente conversación telefónica, inédita hasta hoy, entre el comisario Villarejo y el comisario Marcelino Martín Blas, el 31 de enero de 2014. Es necesario situarse temporalmente. A mí me detuvieron en febrero del 2013 por haber grabado la conversación entre Alicia Sánchez-Camacho y Victoria Álvarez en La Camarga. En octubre de ese mismo año, publiqué el libro *El método confidencial*, donde se conoce por primera vez que la Policía Nacional está usando agentes de inteligencia para obtener información y judicializarla a través de la UDEF. También desvelé en aquel libro el nombre de quien era la cabeza visible del operativo policial en Cataluña, el comisario Villarejo.

Dicho lo anterior, escuchen lo que él dice: «–Oye, me han dicho que está aquí Marco viéndose con gente. Ha quedado con un amiguete a la una en Castelló con Alcalá. Sería bueno ponerle un rabo y a ver qué hace la criatura. –Bien, así lo hago», contesta Martín Blas. «He hablado con Vicky y este loco cabrón está buscando a gente para escribir un segundo libro contra Alicia. Ya sabes, está hablando con gente de los nuestros y busca financiación para denunciarla. Hay que darles a los nuestros diez mil euros a cada uno y que lo denuncien. Cualquier cosa, me dices». Un tiempo después, a la una, desde Castelló con Alcalá, Marcelino Martín Blas en persona llama al comisario Villarejo y le dice: «–Ya estoy aquí y no le veo. –Pues ha quedado. De todas formas, mi amiguete me dirá de lo que hablan. Pero hay que saber con quién de los nuestros se ve este loco “zumbao”. Me gustaría verle y darle dos hostias. Bueno. Ya hago una notita y os la envío.»

La respuesta es, por tanto, sencilla: sí existe la operación Cataluña. Y, como habrán podido comprobar, en la conversación aparecen algunos de los personajes que todos ustedes conocen, como son los comisarios Villarejo y Martín Blas, Alicia Sánchez-Camacho o Victoria Álvarez.

La siguiente pregunta a la que me gustaría responder es el porqué, los motivos reales de por qué se organizó, en el seno del Cuerpo Nacional de Policía, un grupo que ha estado realizando investigaciones sin control judicial en Cataluña, al más puro estilo del macartismo americano. «El Estado español está en guerra y le requiere información bancaria respecto al nacionalismo catalán especialmente Mas, Junqueras y Pujol.» Esto fue lo que escribió Marcelino Martín Blas a Joan Pau Miquel, exconsejero delegado de BPA, cuando le requirió las cuentas bancarias en Andorra de la familia Pujol. O: «Todo esto es muy importante, porque, como te he contado, hay una lucha política donde Cataluña se quiere separar de España. Nosotros, lógicamente, no queremos y estamos intentando ayudar a que esto no suceda. Es todo muy complicado, porque hay involucrados los máximos poderes a nivel ejecutivo y legislativo.» Eso lo ha escrito Julián Peribáñez, uno de los colaboradores de este grupo de policías.

Yo, como todos ustedes saben, ni creo ni promulgo con las ideas secesionistas de muchos de sus grupos parlamentarios, más bien al contrario, porque creo en la unidad de España y en una Cataluña integrada en territorio español. Sin embargo, no creo que en democracia se pueda permitir que una policía pueda vulnerar derechos fundamentales para defender ideas políticas. Y sé que un grupo de policías liderados por Eugenio Pino se han dedicado a investigarles a todos ustedes de manera prospectiva, para luchar desde las cloacas contra los que piensan diferente a ellos. «Quien levanta un dedo y dice “independencia”, a ese lo investigamos», ha manifestado el jefe de esa policía política, Eugenio Pino. Y por eso les han investigado a ustedes y a mí, que no creo en la independencia.

Por eso les anuncio que esta misma mañana ha salido publicado un libro que lleva por título *Operación Cataluña*. Si en mi anterior libro, *El método*, desenmascaré a Villarejo y lo situé como la persona que había conseguido que Javier de la Rosa declarase, y también lo ubicaba en el entorno de la declaración judicial contra Jordi

Pujol Ferrusola, de Victoria Álvarez. En este nuevo libro desentraño cronológicamente todo lo que en estos últimos cinco años ha realizado la policía secreta de Fernández Díaz para luchar contra todos aquellos que no pensaban como él y querían la independencia en Cataluña. Y esta conversación que les acabo de leer es un mero aperitivo de lo que encontrarán en el libro.

Confío en que si se da publicidad a lo que desde un gobierno se puede llegar a hacer con fondos públicos, esto acabará, como aparentemente ha hecho, desde la llegada al Gobierno del ministro Zoido. Porque aquella policía secreta de Fernández Díaz ha pagado a confidentes por mentir, ha contratado a espías de gobiernos extranjeros, ha mantenido en prisión a confidentes para ablandarlos, ha prometido impunidad en procesos judiciales y ha intentado parar investigaciones policiales en marcha para provocar denuncias interesadas.

Yo simplemente espero que algún día los ciudadanos catalanes podamos pensar libremente sin temor a ser detenidos, como han hecho conmigo en dos ocasiones; no en una, como se cree.

Y ahora sí, señoras y señores diputados, quedo a su disposición para contestar a cuentas preguntas deseen hacerme.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Francisco Marco. Crec que l'exposició és curta, però que amb les preguntes dels grups parlamentaris crec que es podrà allargar, perquè ha de tenir molta informació. Comencem pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i li dono la paraula al diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Muchas gracias, señor Marco. Bienvenido a esta comisión de investigación. Bien, en cierta forma, parece que todo empezó con la grabación a que usted ha hecho referencia en el restaurante La Camarga el 7 de julio de 2010, si no recuerdo mal. Una grabación que hay diferentes versiones respecto a quién se la encargó. Usted se ha puesto la venda antes de la herida y ya ha avisado de que iba mantener su confidencialidad obligada respecto al secreto profesional y respecto a quien le pudiera haber contratado, así que voy a obviar la pregunta. No se la voy a hacer porque entiendo que no me la va a responder.

En todo caso, sí que le voy a hacer una pregunta respecto a algo que ha pasado y que ha..., que ha pasado recientemente y que ha afectado a dos de las personas que colaboraron con usted en esa agencia, que son el señor Peribáñez y el señor Tamarit, que han sido, pues, hace pocas semanas llevados a una dependencia policial de la Policía de la Generalitat, de *Mossos d'Esquadra*, para someterles a un interrogatorio basado, aparentemente, en una cuestión de ámbito administrativo, pero que ese interrogatorio a su vez se basaba en una declaración hecha ante el juez Maza en la Audiencia Nacional. Le quería preguntar qué opinión le merece, pues, este hecho, el hecho de que dos personas, que además también están citadas como comparecientes en esta comisión de investigación, pues, hayan sido sometidas a ese interrogatorio que, según se publicaba también, incluso había sido promovido desde un cargo dirigente de la Administración pública de la Generalitat en el ámbito de la *conselleria* de Interior.

Ha hecho referencia a que le han detenido dos veces. Yo quisiera saber qué consecuencias ha habido, si es que las ha habido, si está sometido a algún tipo de procedimiento o hay algunas diligencias que estén abiertas contra usted en este momento.

Bueno, lo que nos dice de Villarejo, de Martín Blas, de esa policía, digamos, política, o ese, digamos, núcleo corrupto que había en torno también al director adjunto operativo, una figura que, lo reitero, ni está bien vista por los propios policías, no como siglas, sino como atributos, los atributos que se le conceden actualmente en la organización de la policía al director adjunto operativo, pues, en cierta forma vienen a trascender atribuciones que deberían ser del propio director general de la Policía

más que del ámbito, digamos, operativo, que es el que le correspondería estrictamente. Por lo tanto, no voy a romper ninguna lanza en ese sentido sobre personas que hay indicaciones de que dicen..., aparentemente indicios de que pueden estar, pues, bastante sumergidos en esta trama corrupta.

Lo que yo le quiero preguntar es si usted cree que hay una correlación o algún tipo de paralelismo entre esa actuación policial, más o menos dirigida desde el ministerio..., no sé el nivel de implicación que pueda tener directamente el exministro Fernández Díaz, a mí se me escapa. En todo caso, hay algunos indicios de que aparentemente, pues, puede estar bastante más enterado de lo que debería y, por lo tanto, que ha permitido cosas que no debería haber permitido un ministro de un gobierno como el Gobierno de España.

Pero, en todo caso, lo que le quiero decir es si piensa que puede haber alguna situación similar o parecida en otras instituciones fundamentales, como son las de la judicatura por un lado, ¿eh?, en el ámbito del poder judicial, en el ámbito de la justicia. Y también si cree que los fiscales, porque me consta que, al menos en el caso de los fiscales en Cataluña, pues, estuvieron rápidos de reflejos y le pararon los pies al comisario Martín Blas, si no recuerdo mal, y algún otro que venían, pues, a intentar, no sé, por decirlo coloquialmente, «llevarles al huerto», ¿eh?, y colocarles un presunto caso y fueron rápidos de reflejos y supieron reaccionar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) desde el punto de vista de lo que le corresponde a los que son al final también garantes de las libertades de todos.

Y ya que se me acaba el tiempo, pues, lo dejo aquí.

Gracias.

Francisco Marco Fernández

Muchísimas gracias...

La presidenta

Perdoni. Gràcies, diputat. Li passo la paraula al senyor Francisco Marco.

Francisco Marco Fernández

Muchísimas gracias. En cuanto a los Mossos d'Esquadra, los Mossos d'Esquadra se ha escrito que lo habían..., que se promovía desde la dirección de los Mossos d'Esquadra o incluso desde una dirección política... Olvídense. El que puso la denuncia fui yo en los Mossos d'Esquadra, o sea..., que es lo que necesitaban saber Tamarit y Peribáñez y es lo que le reclaman sistemáticamente.

Mire, los detectives privados dependemos de un estamento policial, llámese Mossos d'Esquadra, en Cataluña, llámese Policía Nacional, en Madrid. Dependemos porque tenemos una sujeción directa, vía Ley de seguridad privada. Lo único que hicieron es con la Ley de seguridad privada en la mano citarlos para que respondiesen frente a una denuncia que tenían, que les repito, la había puesto yo.

Esa denuncia, ¿por qué se promueve? Es muy sencillo. Ellos, en la Audiencia Nacional, reconocen colaborar con la Policía Nacional, reconocen haber cobrado seis mil euros de fondos públicos, lo reconocen ellos. Reconocen que me han estado investigando a mí y uno de ellos, Tamarit, dice que no por chivato, no chivándome, sino investigando, entonces, uno, con la Ley de seguridad privada en la mano, lee que los detectives tenemos impedido la investigación de delitos perseguibles de oficio y ellos estaban diciendo que estaban investigándome a mí por delitos perseguibles de oficio, simplemente lo puse en... O sea, cogí sus declaraciones, las declaraciones en la Audiencia Nacional, puse una denuncia pública en los Mossos d'Esquadra a la que ni fui, o sea, la envié para que me la selle con un sello de entrada, y me entero, por *El Confidencial*, creo, que ellos han gravado esa declaración y que simplemente ellos creían que les habían tratado mal, cosa que yo no entraré... Pero que la actuación de los Mossos d'Esquadra ha estado sujeta a derecho, es obvio. Tampoco ellos pueden, dentro del ámbito administrativo, no tienen por qué desve-

larnos como el ámbito judicial que se ha de desvelar porque es el que está investigando y quién es la persona que está detrás de la investigación. Eso, por un lado.

En cuanto a las dos detenciones. La primera detención fue gracias a una denuncia del Partido Popular de Cataluña, de Jordi Cornet, que luego ha ratificado Alicia Sánchez-Camacho, y que existe una sentencia judicial que me absuelve de todos los cargos, ¿eh?, de la Audiencia Provincial de Barcelona. La segunda detención fue promovida a raíz de..., hay un señor que se llama François de Seroux, que denuncia... Vienen cinco policías de Madrid por una supuesta denuncia por amenazas condicionales en Sitges, vienen cinco policías, encabezados por el instructor que está..., el inspector jefe 89140, que se llama Álvaro Ibáñez, que es el jefe de la UDEF que está llevando la causa Pujol, vienen aquí, le toman declaración en el hotel Majestic y toman declaración... Él cree que está haciendo unas... –según me ha manifestado, según está aportado judicialmente y según está en el libro que he escrito, que está la transcripción de la conversación entera–, él cree que está realizando unas manifestaciones confidenciales para el ministro Fernández Díaz y eso acaba en dos denuncias que él firma y que acaban en un juzgado. Ese juzgado, obviamente, archiva.

Usted me ha preguntado si yo tengo alguna diligencia de investigación abierta: yo estoy absuelto de todas las causas estas que me abrieron. El comisario Eugenio Pino está imputado; el comisario Marcelino Martín Blas, denunciado en Andorra; el comisario Villarejo, imputado en la causa del pequeño Nicolás. Ellos están imputados, yo, hoy, gracias a Dios, no. Ah, y mis dos exempleados que trabajan para ellos también están imputados en varios..., con varios delitos en varias causas.

Y, por último, la implicación que usted me preguntaba de Fernández Díaz, de la judicatura y de los fiscales. Mire, yo me referiré a unas declaraciones de Eugenio Pino al diario *El Mundo*, que él dijo que él había pedido encarcelar a la familia Pujol, o a Jordi Pujol Ferrusola y que los jueces eran demasiado garantistas. Eso os lo puedo confirmar, porque dentro de la investigación que he realizado para hacer este libro, el juez que estaba instruyendo el caso Palau, el señor Pijuan, cuando le vienen los dos comisarios que usted comentaba, Marcelino Martín Blas y José Luis Olivera, a entrevistarse con los fiscales, piden que..., bueno, se haga una entrada y registro en la fundación de *Convergència i Unió*, y en *Convergència i Unió* y se detenga a Osàcar, que era el antiguo tesorero y, como se niegan, a partir de ahí sale el informe apócrifo falso de la UDEF, ahí lo filtran en el diario *El Mundo*, junto con un anónimo en el que implican al juez Pijuan en diferentes corruptelas.

Por lo tanto, yo estoy seguro que..., seguro no puedo estar, pero estoy casi seguro, que la judicatura aquí no tiene nada que ver, que la judicatura, por lo menos en la parte que a mí me ha afectado se ha comportado de forma, siempre, absolutamente objetiva, creyendo lo que los policías que normalmente le llevan los atestados, pues, le estaban llevando. Y se acaba de comprobar en la audiencia nacional, porque el juez De la Mata ha eliminado, *motu proprio*, no porque se lo haya pedido nadie, una parte de la causa Pujol, porque lo que le estaban haciendo los policías era mentir.

Y, por otro lado, la fiscalía. Mire, yo, las primeras palabras que escuché después de la denuncia de Alicia Sánchez-Camacho, que ponían la realidad, lo objetivo a lo que estaba ocurriendo fueron las del antiguo fiscal general de Cataluña, que dijo que «todo lo de Método 3 era un bluf, y lo dijo no sé si en la Agencia Efe o a Europa Press, o algo así. Yo creo que la fiscalía..., a lo mejor alguno de los imputados en las diferentes causas cree que está actuando con demasiado celo, yo creo que está actuando en la creencia absoluta de lo que le están reportando los policías, pero una vez más le digo: es que el instructor de la causa Pujol es el señor que tomó declaración en las primeras ocasiones a Victoria Álvarez, y se ha venido aquí a un hotel a tomar declaración a un señor para que luego le pongan una denuncia contra mí y contra Felip Puig, que eso apareció explotado y se intentó realizar un procesamiento de Felip Puig en el TSJ, que luego resultó en nada, igual que lo mío. Etcétera.

O sea, aquí el problema real lo hemos encontrado en un grupo de policías liderados por Eugenio Pino, que luego todo se limpia y se blanquea en la UDEF, como este señor de la causa Pujol y en diferentes, y que al final lo jueces y los fiscales están obteniendo información que ellos creen objetiva, pero que luego, cuando escarbas, lo que tiene de objetiva es bastante poco.

La presidenta

No té més qüestions, diputat? (*Pausa.*) Continuem pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, i té la paraula el diputat Albano Dante Fachin.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Senyor Marco, gràcies per la seva compareixença. Li formularé totes les preguntes una darrere l'altra, i... La primera, vostè, en el seu llibre anterior parlava de coaccions per part del Ministerio del Interior i del Partido Popular de Catalunya. Si ens podria fer-ne un resum, més enllà..., entenc que vostè es refereix a aquesta, diguéssim..., a la persecució policial, les seves detencions, o...? Si ens pot detallar una mica aquestes coaccions, no?, perquè entenc que la persecució és l'altra part, que és més pública.

Després, també ens explica el paper d'un exregidor del Partit Popular, Javier Baso, que segons explica va ser l'encarregat de contactar amb Villarejo. Si ens podria també donar una pinzellada d'això.

Dijo, ahora, en su comparecencia, que «se ha investigado a todo el mundo». Por lo que hemos visto y lo que hemos oído, tenemos identificados a algunos personajes políticos, pero, claro, cuando se dice «aquí se investiga a todo el mundo», claro, uno empieza a mirar hacia los lados, ¿no?, y..., no sé... O sea, ¿hasta qué punto podemos saber a quién más se ha investigado? Porque entiendo que los grandes casos y las grandes figuras... Pero quiero decir: ¿se están utilizando estos métodos para investigar una asamblea de la CUP, o un diputado, o un regidor de un pueblo que haya colgado una banderita...? O sea, ¿hasta qué punto llega esta prospección, más allá de los casos que conocemos?

Y en relación..., o sea, la parte 2 de esta pregunta sería: ¿podemos saber si los hechos que aquí estamos investigando son unos hechos que tuvieron lugar en un momento dado y ya está, o este esquema, independientemente de los nombres que participen, continúa? Entiendo que puede ser una respuesta difícil, en el sentido de que justamente la gracia de estos hechos radica en que son ocultos, en que no se conocen, pero claro, escuchando todo lo que se nos ha explicado estos días en esta comisión, la pregunta es obvia: ¿todo esto sigue en marcha, o es parte del pasado?

Y, por último, se ha explicado muchas veces la relación o la petición que supuestamente habría hecho Sánchez-Camacho a un alto cargo del Partido Socialista, con relación a la grabación de La Camarga. Esto está bastante explicado, y si nos quiere dar más datos, entiendo que también habrá algún nombre que está sujeto a ese secreto que usted decía, pero mi pregunta no iba tanto por el nombre, sino porque, no sé si usted sigue la..., en el Congreso de los Diputados hay una comisión como esta, y lo que vemos, por ejemplo en el caso del señor Villarejo, que es una persona importante, ¿no?, en este esquema, vemos como al Partido Socialista le cuesta aceptar ciertas comparecencias que todo indica que serían muy importantes para aclarar lo que ha pasado, entre ellas la del señor Villarejo.

De hecho, una periodista de *Público* nos explicaba, ahí donde usted está sentado, que el señor Villarejo había dicho: «¡Xst!, como yo tenga que comparecer, aquí va a sufrir todo el mundo.» (*Remor de veus.*) Insisto que pueden ser preguntas de difícil contestación, pero visto desde afuera, en el caso del Partido Socialista, ¿usted cree el desarrollo de los hechos de la grabación de La Camarga pueden influir para que el Partido Socialista no esté muy dispuesto a hacer comparecer a gente como Villarejo o como el señor Blas, o como Eugenio Pino?

Y ya está. Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per contestar té la paraula el senyor Francisco Marco.

Francisco Marco Fernández

Muy buenas tardes. En cuanto a las coacciones del Partido Popular de Cataluña y del ministro del Interior, le diré que yo, estando en la negociación del caso de La Camarga, a mí los abogados de Alicia Sánchez-Camacho me dijeron que me pisarían como una cucaracha si no firmaba. Es así de sencillo y con eso me quedo. Si fue un exceso verbal de sus abogados o fue una orden de ella, no se lo puedo decir. Que el Ministerio del Interior me ha coaccionado, le diré: existe... Mire, es mucho más sencillo: cuando yo escribo el primer libro, diciendo: «Ya, parad, ya voy a decir el nombre de quién es Villarejo, en qué ha actuado Villarejo» –y luego le contestaré al final, de Villarejo–, etcétera, los dos exempleados que me preguntaba el Grupo de Ciudadanos se pusieron en contacto –y en el libro están las transcripciones de los wasaps de ellos– con el Ministerio del Interior para ofrecerles –abro comillas– «un plan de acción» –cierro comillas– contra mí.

Ese plan de acción incluía la escritura de un libro, que lo intentó utilizar el Partido Popular de Cataluña en su anterior comparecencia, incluía mi investigación alrededor del mundo, entre otras cosas un viaje a República Dominicana, supuestamente a ver a un empresario al que entrevistan en la cárcel, porque está en la cárcel, ese supuesto empresario, y luego utilizan al agregado de Interior de República Dominicana para hacerlo llegar al Ministerio del Interior, y múltiples otras cosas. Yo, a estos dos empleados en la anterior comparecencia aquí les llamé «los amigos del Partido Popular», hoy puedo decir, porque ellos lo han manifestado, que son los colaboradores de la Policía Nacional y estaban pagados. Y simplemente le diré, sobre mi anterior comparecencia, que existe un wasap de este señor diciendo: «Y ahora Marco va a ir a comparecer a la comisión de investigación y aún va a salir como una superstar.»

Después de mi comparecencia y mi rifirrafe con Santi Rodríguez, del Partido Popular, ese señor, ese mismo señor, Julián Peribáñez, escribió un wasap a un periodista de Madrid diciéndole: «Oye, te tengo que decir cosas contra Marco porque hay que desmontarlo.» Y al día siguiente salió un periódico cuya gran manifestación era: «Santi Rodríguez tiene razón.» Y añadía en un siguiente párrafo: «Y Marco dice en su libro que Villarejo se hace Manuel Villar.» Es mentira. Bueno, con el tiempo, Villarejo ha reconocido, en sede judicial, que él es Manuel Villar, y Eugenio Pino ha reconocido en sede judicial que es Manuel Villar. O sea que el único defensor de que no es Manuel Villar es el propio señor Peribáñez, que es el único que defiende también a Santi Rodríguez. O sea que estamos hablando de lo mismo. O sea, el Partido Popular de Cataluña, en aquella época, hasta la llegada de Javier García Albiol, que estoy seguro que no está en ninguna de estas componendas, igual que estoy seguro que Zoido no está en ninguna de estas componendas. O sea, esto se lo arreglan y se lo apañan entre Alicia Sánchez-Camacho y el anterior ministro del Interior. Y ya está. No tiene mucho más.

Lo de Javier Baso. Lo de Javier Baso me lo manifiesta el propio Javier de la Rosa, lo publico en un libro, lo dije aquí en sede parlamentaria, no me ha puesto ninguna demanda, y es el señor que presenta al supuesto Manuel Villar –que gracias a mi libro sabemos que es el comisario Villarejo– a Javier de la Rosa. Con eso pergeñan un informe, porque usted hablaba de informes, yo tengo aquí todos. Si ustedes los quieren se los puedo dar, porque a mí sí que desde el Ministerio del Interior, sí que desde ese grupo gente que ha visto las locuras que estaban haciendo y las barbaridades que habían intentado hacer conmigo, me los ha dado, esos informes. El segundo de los informes que realiza Villarejo aquí, en Cataluña, está basado casi íntegro en las manifestaciones de Javier de la Rosa. Bueno, pues, el señor Villarejo, en sede judicial, ha dicho que Javier de la Rosa es un mentiroso compulsivo. En

tonces, para utilizarlo para un informe y pagarle 250.000 euros por ese informe, lo utilizan, y luego, pues, bueno, resulta que es un mentiroso. ¿Por qué?, porque entonces, en el *impasse*, ¿qué problema hay?, que se reúne con el pequeño Nicolás, Javier de la Rosa, y le dice que Villarejo es peligroso, que es un loco peligroso y que hay que alejarse de él. Bueno. Pues, estamos en estas fantasías animadas de ayer y hoy.

En cuanto al Partit dels Socialistes de Catalunya. Mire, yo le diré una cosa: este libro es un libro... Casi todos los libros, al final, tienen héroes y villanos. Este es un libro de villanos. Pero hay muy pocos héroes. Y yo le explicaré, y con eso entraré también en a quién se ha investigado. Hay una persona, que se llama Manolo Bustos, que es el exalcalde de Sabadell, al que Villarejo lo cita en Madrid, y le dice: «Oye, los Mossos te han hecho una avería. La causa Mercurio está toda creada en despachos contra ti. Si tu me das información de Carme Forcadell, que era concejal en Sabadell cuando tu eras alcalde; de Felip Puig, que su hermano intentó recalificar no sé qué..., y de Artur Mas, nosotros te ayudaremos en Madrid a desactivar la causa Mercurio.» ¿Sabes lo que dice el señor Bustos? «Cuando a mi hijo le detectaron cáncer, Artur Mas me llamó y se preocupó por mí. Yo no voy a vender...» –y es españolista..., vamos, igual que yo–, «yo no voy a vender a ninguna de las personas con las que he compartido situaciones políticas porque tú a mí me digas que me vas a desactivar una causa judicial.» Por lo tanto, no creo que el Partido Socialista de los Socialistas de Cataluña esté involucrado en lo que sí está involucrado el Partido Popular de Cataluña y el Ministerio del Interior, por mucho que hagan ruido cada vez que yo hablo.

Después, lo de Villarejo. Mire, Villarejo, por mucho que a mí no me gusta el personaje, por mucho que haya sido yo el que desvelé su situación, y por mucho que yo sepa, hoy en día, mucho más de lo que ha estado realizando en Cataluña, Villarejo es una persona que ha realizado muchísimas actividades para el Estado, y no estamos hablando del Gobierno sino que estamos hablando de Estado; ha realizado muchísimas investigaciones en materia de terrorismo, muchísimas investigaciones que afectaban a las altas estructuras del Estado, y esto yo creo que a Villarejo le queda ya pequeñito, porque esto era, es un mandato..., pues, «venga, va, actuad en Cataluña y investigad aquí a cuatro y a ver si podemos aquí parar a los independentistas», ¿no?

Creo que el miedo del Partido Popular y del Partido Socialista..., no nos olvidemos que eran los que estaban en el anterior Gobierno y Villarejo ya estaba allí, como lo dijo Pino; Pino lo dijo: «Yo, cuando llegué, Villarejo ya estaba allí.» Bueno, pues, lo que están haciendo es intentar proteger realmente otro tipo de investigaciones que sí afectarían al Estado español en su conjunto, y no quieren a un Villarejo cabreado en sede parlamentaria o en sede judicial.

La presidenta

Diputat, té alguna altra qüestió a afegir?

Albano Dante Fachin Pozzi

Bé, me les ha respost gairebé totes. No, la qüestió aquesta de fins a quin punt estan investigant gent més enllà d'això que coneixem. Ho podem saber?

Francisco Marco Fernández

Le digo, Eugenio Pino dijo: «Quien levanta el dedo y dice “independencia”...» –y esto se lo dijo a un periodista antes de la publicación de las cuentas de Trias, que creo que estaba antes–; «aquí, en Cataluña, al que levanta el dedo y dice “independencia”, a ese lo investigamos.» Han investigado a todo el mundo de forma prospectiva. Las investigaciones prospectivas no las podemos saber. Podemos saber las que han salido de la prospección, han encontrado algo, o ellos han creído que han encontrado algo, y lo han judicializado, y todas esas estaban aquí.

Pero, mire, si usted coge los primeros informes de Villarejo, de septiembre del 2012, y los analiza uno a uno, y analiza a las personas que indicaba como «colabo-

racionalistas» –es que ya solamente la jerga es militar y ya eso nos permite entender cualquier cosa, porque es una jerga nazi, ¿eh?, los «colaboracionistas»–, bueno, pues los colaboracionistas, con empresas como Copisa, o como Comsa, las dos constructoras mayores de Cataluña, han visto afectados porque en el inicio aparecían, y los han estado investigando para cualquier cosa –para cualquier cosa.

O sea, el señor de Convergència i Unió, Francesc Sánchez, que era la persona que llevaba la parte jurídica de Convergència, a mí, nos han enseñado una foto mía y de Francesc Sánchez juntos, ¿vale?, bueno, se la han enseñado a Manolo Bustos, y le han dicho: «Oye, que es que, Paco, no te juntes tanto con Paco Marco, que Paco Marco es independentista, mira con quién está.» Y yo estaba con Francesc Sánchez, en el bar de al lado de Convergència i Unió, porque estaban controlando la sede de Convergència i Unió.

¿Y sabe por qué le había ido a avisar? Le había ido a avisar porque a Victoria Álvarez esa misma mañana la estaban microfonando en la Policía Nacional para que se fuera a entrevistar con un familiar de Artur Mas a sacarle información. Y yo tuve que advertirles y decir: «Oye, tened cuidado, que Victoria Álvarez no solamente es una persona que en su momento denunció, sino que es una persona que está colaborando activamente y está intentando entrar a gente de vuestro entorno para sacarle información y luego explotarla.» La misma Victoria Álvarez, que dice que yo estaba haciendo un segundo libro –que es por eso por lo que fui–, ¿vale?, contra Alicia Sánchez-Camacho. O sea, es que estamos hablando de un circuito de quince personas enloquecidas, que cualquier, absolutamente cualquier cosa, les funcionaba bien, y había que investigar aquí, a diestro y a siniestro.

O sea, a Carme Forcadell..., la han investigado a ella, a su familia, a su marido, a todos, a ver si encontraban algo. A Javier Trias mismo, o sea, bueno, aquí a cualquier persona que era un poco relevante y que sabían que podía afectar desde un punto de vista a la situación del *procés* que se estaba viviendo aquí, pues, la investigaban, sin más.

Albano Dante Fachin Pozzi

Muy bien, muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Doncs, continuem pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la diputada Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Bien, yo tengo preguntas bastante claras. A ver, señor Marco, ¿sigue usted en ejercicio como detective en el departamento de seguridad privada de la Generalitat?

Francisco Marco Fernández

Sí.

Esperanza García González

Bien.

Francisco Marco Fernández

Y en el Ministerio del Interior, en Madrid, también.

Esperanza García González

¿Me puede...?

Francisco Marco Fernández

A mí me gustaría... ¿De verdad no se dan cuenta de que lo único que podrían hacer es pedirme perdón?

Esperanza García González

Oiga...

Francisco Marco Fernández

¿De verdad?

Esperanza García González

No, mire, usted aquí está como compareciente para explicar todo aquello de lo que tenga conocimiento, y yo, como diputada, preguntando. Yo no tengo que pedir perdón por nada.

La presidenta

Diputada, ja diré jo qui està com a compareixent, qui està com a grup parlamentari. Vostè li fa una pregunta i ell també té dret a contestar el que li sembli.

Esperanza García González

Sí, i la diputada també a expressar la seva opinió.

La presidenta

Per tant, no talli tampoc el compareixent, si us plau. Continuï, diputada.

Esperanza García González

Espero que no m'interrompi en la següent pregunta. Gràcies, presidenta. Entonces, ahora usted ejerce como...

Francisco Marco Fernández

Nunca he dejado de ejercer como detective privado.

Esperanza García González

Vaya, pues en el mes de... ¿Me deja un momento que acabe?, y usted luego contesta con total tranquilidad. Porque es que si no hasta a la presidenta la vamos a volver loca. Entonces, usted dice: «Sí, yo sigo trabajando en el departamento de seguridad privada de la Generalitat.»

Francisco Marco Fernández

No, yo trabajo como detective privado, y como tal tengo mi licencia, habilitada por el Ministerio del Interior español, cuyas competencias están transferidas a los Mossos d'Esquadra, en Cataluña. Pero a mí me habilita el Ministerio del Interior, nunca me ha quitado la licencia.

Mire, la única vez, cuando, después de la detención, gracias al Partido Popular de Cataluña, yo entregué mi licencia al juzgado; entregué yo mi licencia y el juzgado, ¿sabe lo que me dijo?: «Oiga, si es que no le han quitado la licencia para ejercer...» Y me la devolvieron.

Pero si quiere se la enseño, ¿eh? La tengo aquí, vamos.

Esperanza García González

No, no, no.

Francisco Marco Fernández

Digo, la tengo en el maletín; se la enseño, no tengo ningún problema.

Esperanza García González

No, simplemente...

Francisco Marco Fernández

Estoy habilitado, ejerzo, tengo una empresa abierta al público, que se llama Marco & Co. Estoy en Diagonal, 520. Si usted quiere más datos, no tengo ningún problema.

Esperanza García González

Bien. Luego, en abril del 2013, usted, a preguntas de mi compañero, dijo que no, que desgraciadamente no, pero parece ser que usted ha vuelto a la actividad.

Francisco Marco Fernández

Pero que yo dije que yo no ejercía.

Esperanza García González

¿Ejerce usted como abogado?

Francisco Marco Fernández

A ver, perdone una pregunta...

Esperanza García González

Señor Marco, ¿ejerce usted como abogado?

Francisco Marco Fernández

Yo ejerzo..., estoy como no ejerciente, en estos momentos.

Esperanza García González

Está..., ya no le pesa, o no tiene usted ninguna inhabilitación por parte de la Comisión Deontológica del Colegio de Abogados...

Francisco Marco Fernández

Eso ya se lo contesté a su compañero la vez pasada. Es que usted está confundiendo dos planos. Uno, el primero que me ha dicho, que yo dije que no ejercía, cuando es mentira, porque yo dije que ejercía. Y si no coja la transcripción aquí de las..., de esto, porque yo nunca me he ocultado. Yo, vamos, he hecho...

Esperanza García González

Actualmente, y que no le estoy preguntando...

Francisco Marco Fernández

No, no, usted acaba de decir...

Esperanza García González

...de abril.

Francisco Marco Fernández

Mire, usted acaba de decir una cosa, ahora no se contradiga. Usted acaba de decir que yo le dije a su compañero, en abril, que yo no ejercía, cosa que es mentira. Entonces, si centramos un poco las preguntas...

Esperanza García González

No ejercía por la inhabilitación. Yo lo que le estoy preguntando...

Francisco Marco Fernández

Pero que yo no he..., que a mí nunca me ha inhabilitado nadie, por mucho que usted lo...

Esperanza García González

Sí, la...

Francisco Marco Fernández

¿Ah, sí? Dígame cuándo.

Esperanza García González

La cuestión de...

Francisco Marco Fernández

Dígame cuándo. No, mire, dígame cuándo, porque entonces sí que me voy...

Esperanza García González

Bien, dice que sí, la respuesta es «sí».

Francisco Marco Fernández

No, no, no, no...

Esperanza García González

La respuesta es «sí».

Francisco Marco Fernández

No, no. Usted acaba de decir que a mí me...

Esperanza García González

La respuesta es «sí».

Francisco Marco Fernández

No. Usted acaba de decir que me han inhabilitado.

Esperanza García González

La respuesta es «sí».

La presidenta

Señor Francisco...

Francisco Marco Fernández

Señora...

La presidenta

...Marco, també...

Francisco Marco Fernández

No, es que me acaban de decir que a mí me han inhabilitado, cuando es mentira.

Esperanza García González

Sí, un poquito de calma y conteste.

La presidenta

No, no. No dic que no pugui contestar-li, però intentem acabar les frases per part de la diputada, i per part seva també les pugui acabar. I així no només els altres diputats, els altres grups i aquesta presidència i el lletrat, sinó tota la gent que ens pugui escoltar, podran entendre molt millor de què va la conversa. És simplement una qüestió de que ho puguem entendre més bé tots.

Continuï, diputada, i, quan acabi, podrà parlar ell. I intentin interrompre's el mínim, si us plau.

Esperanza García González

Bien. ¿Sigue usted colaborando con Convergencia Democrática? Le pregunto esto... Le digo..., todas las preguntas que le hago no tienen referencia a su... O sea, no le estoy preguntando por el pasado, le estoy preguntando por el presente. ¿Sigue usted colaborando con Convergencia Democrática como lo hacía en su momento? Y queda constancia, creo que tampoco lo ha negado, y además hay unos autos del Juzgado de Instrucción 24 que así lo constatan, con el señor Martorell. ¿Sigue usted trabajando con Convergencia?

Francisco Marco Fernández

Esta..., bueno. Primera, volvamos a lo de antes. Usted ha dicho que a mí me suspendieron. Repítamelo, por favor. No, no, es que quiero que usted me lo repita, y que usted me diga dónde me suspendieron.

Esperanza García González

Es que las preguntas aquí las hago yo...

Francisco Marco Fernández

No, no. Usted lo ha dicho. No. No, no, no. Usted ha hecho una afirmación. Eso es... Aquí hay una gente, se está radiando fuera, y usted ha dicho que a mí me suspendieron la licencia de detective. Eso es mentira, y entonces quiero que usted lo

corrija aquí. Porque si no saldremos de aquí y habrá alguien –alguien– de su entorno que seguirá diciendo que a mí me suspendieron, cosa que es mentira.

Quiero que usted lo corrija. Y, si no, no seguiré hablando con usted hasta que usted no corrija eso, porque eso es falso –eso es falso. Y usted me está acusando a mí..., yo vengo aquí a hablar de unas cosas y usted me está acusando en lo personal. Entonces, como es falso, quiero que usted lo corrija, y cuando lo corrija yo le contestaré a todo el resto de preguntas que usted me quiera hacer sin ningún tipo de problemas, incluido si colaboro o no colaboro con Convergència Democràtica de Catalunya, vamos; que ya no existe.

La presidenta

Diputada, li...

Esperanza García González

Presidenta, vull que se li aclareixi... (*Veus de fons.*) Un momentet. Vull que se li aclareixi al compareixent que la seva compareixença és com a testimoni, aquí no ha de preguntar als diputats que li fem..., vaja, la versió interrogatòria que preveu el Reglament al compareixent, i que, per tant, qualsevol mena d'amenaça crec que és fora de lloc, i crec que no es pot negar a contestar les preguntes.

La presidenta

Diputada, tothom es pot negar a contestar el que consideri. A part d'això, demanar aclariments també considero que es pot fer i pot formar part d'una resposta. Vostè ha dit que se l'havia inhabilitat. Continua mantenint la frase de que se l'havia inhabilitat, al senyor Francisco Marco?

Esperanza García González

Li he preguntat si actualment exerceix com a advocat, això és el que li he preguntat.

Francisco Marco Fernández

No. Es que usted me ha hecho dos preguntas. Usted ha hecho dos preguntas, usted ha hecho dos afirmaciones. Claro, es que ahora usted está mezclando. Simplemente le digo, usted aclare que a mí nadie me ha inhabilitado como detective privado; usted aclárelo y yo seguiré hablando. Pero usted no me hace acusaciones aquí falsas porque ya tuve que aguantar las de su compañero.

La presidenta

Farem una cosa –farem una cosa. D'acord que normalment en les compareixences de pregunta i resposta deixo el marge perquè es puguin preguntar i respondre sense intervenir jo com a presidenta per fer-ho més amè i que s'entengui millor. En aquest cas, donaré jo les paraules.

Entenc que sempre es pot avançar en les respostes i vostè té dret a respondre allò que consideri i si no vol respondre alguna cosa, no. I, per tant, ho deixarem així.

Francisco Marco Fernández

Si yo, como no tengo nada que ocultar, le voy a seguir contestando y ya está, que es mucho más sencillo...

La presidenta

Per això. Vostè contesti-li la primera pregunta que li ha fet, i després li tornaré a cedir la paraula a ella i podrà fer la segona pregunta.

Francisco Marco Fernández

Me había preguntado si yo sigo colaborando con Convergència Democràtica de Catalunya. (*Veus de fons.*) ¿O sea, si yo sigo colaborando...? Primero, mire, yo no he colaborado –yo no he colaborado– nunca con Convergència Democràtica de Catalunya, por mucho que ustedes se hayan empeñado. Yo realicé, mi empresa realizó

para Convergència y para otros partidos barridos de seguridad en la sede, barridos en la sede; muy bien.

Después, le repito, colaboración no ha existido nunca, por lo tanto, es imposible que pueda existir en la actualidad. Si es la pregunta que usted quería contestar... Yo no colaboro en estos momentos con ningún partido político ni hago barridos en ningún partido político, porque ya he comprobado lo que ocurre con los partidos políticos. Punto, ya está.

La presidenta

Gràcies, senyor Francisco Marco. Té la paraula la diputada Esperanza García.

Esperanza García González

Bien. Ha manifestado usted que, bueno, en su momento usted recibió una denuncia, una denuncia supuestamente de la señora Sánchez-Camacho, y que la Audiencia Provincial, pues, vamos, que a usted le absolvió.

Francisco Marco Fernández

Sí...

Esperanza García González

A mí me gustaría que, aprovechando que usted tiene condición de jurista y, por tanto, sabe perfectamente distinguir en términos, que aclare esto. Porque la realidad es que se retiró la acusación particular, y, por tanto, no habiendo acusación, lo que se hizo es una sentencia absolutoria por falta de acusación. ¿Es eso así?

Francisco Marco Fernández

No. Mire, la acusación particular se retiró, pero la acusación pública, no. Entonces, fue la Audiencia Provincial de Barcelona la que dijo, ¿vale?, que sobreesía libremente. Por lo tanto, un sobreesimiento libre, con la ley... No –no–, eso es la ley, por mucho que ustedes quieran, eso es la ley. La denuncia no me la puso Alicia Sánchez-Camacho, me la puso Jordi Cornet, ¿no?, ¿se llama? ¿Sí? ¿Se llama Jordi Cornet?

También sale en el libro. La OAC, la Oficina Antifraude de Cataluña, estaba investigando al señor Jordi Cornet; la OAC, el señor que aparece con el ministro Fernández Díaz en las grabaciones, estaba investigando las actividades en Zona Franca y esa investigación en la OAC se archivó después de que se filtrase al señor Jordi Cornet. Ese fue el que me puso la denuncia, no Alicia Sánchez-Camacho. Alicia Sánchez-Camacho fue a ratificar.

La presidenta

Continuï, diputada.

Esperanza García González

Ha vist que soc disciplinada, que la miro? (*La diputada riu.*) No –no–, es un sobreesimiento, por tanto, lo de la sentencia que ha dicho usted absolutoria no es cierto.

Francisco Marco Fernández

¿Usted sabe lo que es un sobreesimiento libre?

Esperanza García González

Siguiente pregunta... ¿Usted realizó...?

La presidenta

Mantinguem...

Francisco Marco Fernández

Oiga...

La presidenta

Mantinguem perquè així ens en sortirem...

Esperanza García González

Es una abolición, no es un sobreseimiento...

Francisco Marco Fernández

¿Ah, no?

Esperanza García González

No, no es lo mismo...

Francisco Marco Fernández

Bueno, vale...

La presidenta

Senyor Marco...

Esperanza García González

Pero no vamos a entrar en disquisiciones...,

La presidenta

Senyor Marco...

Esperanza García González

No lo es y ya está...

La presidenta

Diputada..., el mateix que li estic demanant...

Esperanza García González

Pero para cualquier jurista...

La presidenta

Diputada, el mateix que li estic demanant al senyor Francisco Marco també li demano a vostè, esperi un segon. En ares de que vostè pugui comparèixer d'una forma més normal i que vostè pugui dir tot allò que té a dir, també li demanaria que respectés el que aquesta presidència està intentant posar en l'ordre d'aquesta comissió, que és: la diputada pregunta, vostè s'espera, i jo crec que si para el micro serà un senyal que així no pot contestar (*la presidenta riu*) fins que li cedeixi la paraula, i anirem molt millor perquè ho entendrem més bé tots. Continui, diputada.

Esperanza García González

Bien. Usted hizo en su momento..., nos ha dicho ahora que tiene una empresa, es decir, que sigue ejerciendo como detective, pero es curioso que usted, precisamente, en el 2015, nos explicara que Método 3 se cerró un día 6 de febrero, justamente dos días antes de que se hicieran públicas las grabaciones ilegales de La Camarga. ¿Han superado ustedes la crisis? ¿Cuándo abrieron la nueva agencia a la que nos ha hecho referencia mientras nos ha explicado que ahora tiene otra agencia de detectives?

La presidenta

Contesta el senyor Marco.

Francisco Marco Fernández

Es que me hace mucha gracia... A ver, Método 3 nunca ha cerrado, Método 3 está en proceso de liquidación. ¿Sabe usted la diferencia? Esa es la diferencia, en proceso de liquidación. Método 3 realiza un ERE, y yo, Francisco Marco, continúo trabajando, independientemente de Método 3, y Método 3 sigue en proceso de liquidación. Si con eso le contesto...

La presidenta

D'acord. Diputada, continui.

Esperanza García González

Bien. Dice usted que los señores Peribáñez y Tamarit..., en fin, nos ha dado aquí una serie de información..., prácticamente casi son agentes del CNI. En cualquier caso, ellos van a comparecer en esta comisión y van a explicar su versión de los hechos, así como esas manifestaciones que hace usted de que han trabajado para el ministerio. ¿Tiene todavía usted pleitos pendientes, entre otras cosas por la indemnización que les correspondía en ese ERE de Método 3, con los señores Peribáñez y Tamarit?

Francisco Marco Fernández

Yo nunca he tenido ningún pleito contra los señores Peribáñez y Tamarit desde un punto de vista laboral. Lo tenía Método 3, SA, de la que yo nunca he sido ni administrador. Yo era apoderado, igual que el señor Tamarit, o sea que también... Toda la información que le han dado, como se la dan tergiversada, pues, esa una vez más... Yo no tengo ningún procedimiento laboral contra estos señores, pero que si han trabajado o no han trabajado para la Policía Nacional; mire, no solamente han trabajado, sino es que, además, han cobrado. Y le diré: después de testificar ellos contra mí, ¿vale?, uno de ellos dice: «Ya estoy de testificar.» Y envía una fotografía con dinero. Y su pareja le pregunta: «-¿Qué es esto? -Regalo para mi hija, ¿qué te parece?» El otro: «¿Que esta es plata, la plata del carro?» Y el otro dice: «Sí, mi coche.» Poco después, llevaba un Porsche Boxter. Tiempo antes, según Martín Blas, no tenía..., el Ministerio del Interior le pagó hasta el tabaco, porque no tenía..., y lo ha dicho Martín Blas en la Audiencia Nacional.

A ver si han trabajado o no..., si lo han reconocido ellos en la Audiencia Nacional. Cójase las grabaciones que yo he enviado a los Mossos d'Esquadra para denunciarlos, con sus grabaciones, y lo leerá; bueno, lo escuchará. Y si no le doy yo las transcripciones, no tengo ningún problema.

La presidenta

Diputada, pot continuar.

Esperanza García González

¿Tiene algún pleito usted con el señor Peribáñez y el señor Tamarit, no de tipo laboral –como bien dice usted–, por revelación de secretos o algún tipo de imputación de carácter penal?

Francisco Marco Fernández

Sí. ¿Que yo me he querellado contra ellos? Sí, por falso testimonio, por revelación de secretos, por falsedad documental; están imputados. Están imputados por un juzgado de Barcelona, declararon hace un mes en calidad de imputados, tengo la resolución también de la Audiencia Provincial de Barcelona, donde baja esa imputación, y está en instrucción el procedimiento. ¿Ellos contra mí? Ninguna. Yo no tengo..., no estoy imputado en estos momentos en ninguna causa. Bueno, salvo en una, en Madrid, pero no tiene nada que ver con esto.

La presidenta

D'acord, senyor Marco. Continui, diputada.

Esperanza García González

¿Sabe usted de dónde sale, cómo se acuña el término «operación Cataluña»?

Francisco Marco Fernández

No, no tengo ni idea.

Esperanza García González

¿Qué relación tiene usted con la señora Patricia López y el señor Bayo?

Francisco Marco Fernández

Pues, más allá de que son periodistas y los conozco muy bien. Pero, vamos, si usted me quiere preguntar, amigos –amigos– dentro del mundo del periodismo, y, mire..., y voy a romper una lanza por ellos, son Esteban Urreiztieta y Eduardo Inda. Los desmarco de la operación Cataluña de inicio y digo que lo que ellos publicaban tenía relevancia informativa. Pero con..., vamos, mire, está aquí mi mujer y yo con Eduardo Inda me he ido a cenar con su mujer y la mía. Con Patricia López y Carlos Bayo, ninguna. Eso sí, le diré una cosa: yo estaba un día en Madrid, me encontré en el tren a un policía en segunda actividad y yo me iba a entrevistar con Patricia porque estaban realizando un documental sobre las tropelías que ha hecho Interior, más allá de la operación Cataluña, incluido los informes de Podemos, etcétera.

Y ese día..., al poco tiempo me enteré que me habían seguido desde el tren porque me iba a ver con Patricia. Pues, bueno..., pues, vale. Si quiere se lo digo: mire, cuando salió de comparecer aquí en el Parlament, el que la vino a recoger ahí fuera a Patricia López fui yo. Y estuve un rato hablando con ella porque tenía que salir el libro. Pero ya le digo amigos, amigos: Eduardo Inda, Esteban Urreiztieta. Y tengo que romper una lanza por ellos porque ellos sí que no están en ninguna componenda policial, más allá de recibir información con relevancia informativa y publicarla.

La presidenta

Continuï, diputada.

Esperanza García González

Bien. Luego, la relación con Patricia y el señor Bayo, la señora Patricia López y el señor Bayo, es como la de..., como con Convergencia Democrática, ¿no? O sea, no tengo ninguna relación pero le realizo barridos a las sedes, no tengo ninguna relación de amistad ni me voy a cenar con la señora López ni el señor Bayo pero, sin embargo, me cojo un tren, me voy en un AVE, me voy a Madrid y me voy a entrevistar con ella.

Mire, ha manifestado usted una cuestión que, a mí, la verdad me ha sorprendido y es que, bueno, usted ha venido aquí, casualmente, esto parece un *remake*, ¿no? Segunda vez, previa a, digamos, *première* de presentación de un libro, como pasó en el 2015; ahora, este es el segundo, ¿no?

Y en este segundo, usted dice –dice– y nos cita..., aquí le cito textualmente lo que ha dicho usted: «Les voy a lanzar como aperitivo una cosa que sale en mi libro», y es una conversación entre el señor Villarejo y Martín Blas. ¿Esas conversaciones también son registradas ilegalmente, como las que hicieron en La Camarga?

Francisco Marco Fernández

Bueno, déjeme que le diga, antes como ya ha metido la pullita con lo de Patricia López, que no tiene ningún sentido lo que ha dicho, lo obviaré. En cuanto a lo del *remake* del libro, mire, usted habla del 2015, ¿está muy mal informada! En todo lo que dice, está errando pero de cabo a rabo. Mi primer libro se publicó en octubre de 2013, un año y pico antes; pero, bueno, usted siga haciendo aseveraciones.

Parece que, como ustedes no pueden defenderse y pedirme perdón, solamente vienen a intentar atacarme y encima con información cuarteada, falseada, etcétera. La grabación del comisario Villarejo y el comisario Martín Blas, la realizó uno de los dos, se la dio una persona que me la ha dado a mí. Si se lee mi libro, lo entenderá.

La presidenta

Continuï, diputada. Ha sonat el timbre, això vol dir que se li ha acabat el temps, no? (*Veus de fons.*)

Esperanza García González

Compensem el...

La presidenta

Per tant, si té alguna cosa a afegir, no hi tinc cap inconvenient, però vull dir que sàpiga que se li ha acabat el temps.

Esperanza García González

(La diputada riu.) Ha hablado usted de coacciones –de coacciones–, directamente: si no era ministerio, si no era policías, si no era directamente el Partido Popular catalán; debe pensar que..., en fin, que, nosotros, nuestra razón de ser política es su existencia, ¿no? ¿Usted ha puesto alguna denuncia al respecto de esas coacciones que dice que ha sufrido?

Francisco Marco Fernández

No una, sino dos y tres, sí.

Esperanza García González

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ¿Cómo han acabado?

Francisco Marco Fernández

Pues, mire...

La presidenta

Perdoni. El micro, diputada, perquè, si no, no quedarà...

Esperanza García González

¿Y cómo ha acabado?

Francisco Marco Fernández

Pues, las dos que he puesto, las he puesto directamente en la Policía Nacional y ni las han tramitado. Si con eso le contesto...

Esperanza García González

O sea que están archivadas.

Francisco Marco Fernández

Si con eso le contesto... No, no, no las han tramitado –no las han tramitado. No es lo mismo que el archivo.

Esperanza García González

Sí. ¿Y en un juzgado?

Francisco Marco Fernández

No, yo no he puesto ninguna denuncia por coacciones. *(Veus de fons.)* Pero, a ver..., pero yo le he dicho que las del Partido Popular de Cataluña venían por parte de los abogados y que no sé si había una orden o no había una orden, entre otras cosas, porque esas coacciones se produjeron una noche... Si lo quiere saber, se lo voy a explicar y se lo voy a explicar a todos para que se enteren cómo se las gastan en el Partido Popular de Cataluña. Mire, ¿sabe cómo se realizó el pacto de La Camarga? Se realizó con Alicia Sánchez-Camacho en un hotel, yo con sus abogados en un despacho de abogados y Victoria Álvarez en otro hotel.

Mis abogados se lo comunicaban a los abogados de Alicia Sánchez-Camacho y los abogados de Alicia Sánchez-Camacho a los de Victoria Álvarez. *(Esperanza García González mostra un full.)* Y le..., ¿qué? ¿Qué me está enseñando? No –no–, y los de Victoria Álvarez recibían la mitad de la información y la mitad de los documentos. Por eso, Victoria Álvarez, entre otras cosas, ha llegado a un juzgado y ha escrito: «La grabación de La Camarga era legal y consentida.» No era ilegal, como usted acaba de decir. Era legal y consentida y, si no, lea *Público*. Y en *Público* lo pone muy bien, incluido todo lo que conocía Alicia Sánchez-Camacho, pero, perdo-

ne, yo a Alicia Sánchez-Camacho le he llamado hasta en diez ocasiones mentirosa. ¿Me ha puesto una querrela?

Porque yo con la *exceptio veritatis*, solamente que me la ponga, yo sacaré los documentos confidenciales y no confidenciales y los pondré así y demostraré con la *exceptio veritatis* la verdad. Y ahí se comprobaran las coacciones, las amenazas y todo lo que yo tuve que sufrir para llegar a ese pacto y que saliese su dirigente –antigua dirigente– en la televisión diciendo: «¿Ve? Aquí tenemos un pacto.» Eso es lo que ocurrió.

La presidenta

Té més preguntes, diputada? (*Veus de fons.*) Sí?

Esperanza García González

Sí, necessàriament, entre altres coses... Yo creo que se le debe llamar la atención al compareciente por incluso mofarse de la voz de una persona que no está aquí presente para defenderse, como acaba de hacer. Eso lo primero.

Lo segundo. Lo que le enseñaba es que usted ya vino justo explicando lo que ha explicado ahora, por lo tanto...

Francisco Marco Fernández

Pero cuando iba a presentar mi primer libro...

La presidenta

Senyor Marco, deixi-la acabar, si us plau...

Esperanza García González

Perdone un momento, que le he dejado hablar a usted, por tanto... En fin, a mí me parece estupendo que usted recomiende la lectura; la lectura es sana. Veo que a mi compañero Santi Rodríguez lo incluye en su segundo libro, a ver si tiene usted la deferencia de hacer un tercero e incluirme a mí.

Francisco Marco Fernández

(*Lorador riu.*) Ya le he dicho que no creo que el Partido Popular de Cataluña, desde que está dirigido por Javier García Albiol, tenga nada que ver en esto; por lo tanto, espero no tener que escribir un tercer libro.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada; moltes gràcies, senyor Marco. Continuem amb el Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent i té la paraula la diputada Mireia Boya.

Mireia Boya e Busquet

Moltes gràcies, senyor Marco, per comparèixer i per ser tan contundent en les seves afirmacions i en tot el que ens ha explicat.

Jo faig una prèvia i, ja que és amic del senyor Inda, i que aquest matí no ha vingut, li podria enviar un whatsapp per dir-li que la propera vegada que el citem vingui?, que..., vull dir que som bona gent, li farem preguntetes així, com molt de bon rotllo.

Francisco Marco Fernández

La diferencia entre el señor Inda y yo es que ustedes están haciendo preguntas..., bueno, salvo el Partido Popular de Cataluña, y creo que las cosas irían al revés si viniese el señor Inda.

Mireia Boya e Busquet

Per què creu això?

Francisco Marco Fernández

Porque yo creo que a Eduardo... (*Veus de fons.*) Perdón.

La presidenta

No, no; és que tampoc he entès el que deia.

Francisco Marco Fernández

Sí; no; es que yo creo que a Eduardo Inda y a Esteban Urreiztieta y al diario *El Mundo*, en general, se le ha criminalizado aquí, y lo estoy diciendo con una absoluta seriedad sin darse cuenta que, al final, lo único que eran era una correa de transmisión de hechos. O sea, existían unos documentos policiales más o menos oficiales y ellos lo único que hacían era publicarlo con la relevancia informativa. Y yo creo que se les ha puesto..., se les ha intentado dar un cariz de colaboracionistas con la policía o cosas así que creo sinceramente que no tienen.

Por eso se lo he dicho, ¿eh?, y que conociendo a Eduardo Inda, pues, las cosas no irían muy calmaditas, nada más.

Mireia Boya e Busquet

Jo soc molt calmadeta, eh?, quan faig les preguntes.

Francisco Marco Fernández

Sí, ya le vi con Carlos Quílez.

Mireia Boya e Busquet

(*Rialles. L'oradora riu.*) Ja que comencem pels mitjans de comunicació..., vull dir, ja ens ha parlat una mica d'*El Mundo*, però quin paper juga, per exemple, Pedro J. en tot això?, o qui li va donar la gravació?, perquè just abans ha vingut el senyor Xavier Trias, que ha estat un dels grans damnificats d'una de les branques d'aquesta operació Catalunya, i aquest mitjà, en concret, doncs, sempre està al punt de mira, per això li deia que estaria bé que també vinguessin a explicar-se.

Francisco Marco Fernández

Yo creo que cuando salió publicado lo de Javier Trias, Pedro J. Ramírez ya no era el director, creo que era Casimiro García-Abadillo, pero no tengo la seguridad.

Yo no estoy..., obviamente yo no voy a hablar por el diario *El Mundo* y por sus periodistas, simplemente le digo que no creo..., sinceramente se lo digo, creo que se ha conformado una guerra entre medios de comunicación por diferentes posturas ideológicas y entonces se están atacando los unos a los otros sin darse cuenta que al final hacen daño y se desfigura la realidad. La realidad es que teníamos un grupo de policías que han estado investigando a muchísima gente aquí sin garantías y sin control judicial, y que cuando obtenían algo se judicializaba a través de la UDEF.

Y es que en el caso de Javier Trias le diré, mire, la policía de Eugenio Pino contrató a un exagente de los servicios de inteligencia suizos y le dio una lista, como en los nazis, con nombre, DNI, fecha de nacimiento, de toda la gente que creían que debía ser objeto de investigación, y entonces este señor investigaba a ver si tenían cuentas en Suiza, pero le pagaban por resultado, y de ahí salen la cuenta de Javier Trias, un informe sobre Osàcar que..., usted me preguntaba sobre si la fiscalía tenía algún tipo de actividad o no, que llega a la fiscalía y tal y como lo ve pide explicaciones sobre el origen y al comprobar el origen, en un oficio que contesta a Martín Blas, lo rechaza; se investigó a Millet y Montull, una vez con la causa ya archivada. Hay por ahí un artículo muy bueno sobre uno de estos policías yendo con un maletín en un avión privado del Ministerio de Interior a pagar esta información y los pantallazos.

Yo creo que el problema venía de origen, o sea, el problema venía de que se estaba contratando a un señor, y le repito, a un agente..., exagente de los servicios de seguridad de un país extranjero, ¿eh?, o sea le estamos dando información a un país extranjero de nuestro país, y se le hacía investigar a la gente de aquí y se le pagaba por resultado, y entonces, claro, los resultados eran los que a ese señor le interesaban. Y entre otros de los damnificados estaba el señor Trias.

Mireia Boya e Busquet

Era molt llarga, aquesta llista? Pot dir tres noms que estaven en ella?

Francisco Marco Fernández

Es muy sencillo. Toda la familia Pujol... ¿ya son siete, ocho?, no lo sé, ya he perdido la cuenta de cuantos son (*l'orador riu*), son demasiados. (*Mireia Boya e Busquet diu: «Molts»*) Artur Mas, Carme Forcadell, Osàcar, Millet, Montull... Vaya poniendo... Y los que no sabemos porque no obtenían resultado. Pero todo eso..., a ver, en la investigación que ha realizado hay muchísimas novedades. Esa en concreto, salvo el uso de un agente del espionaje suizo, que eso sí que no sabía, que el agente..., pues, que han estado obteniendo investigaciones sobre cuentas en el extranjero a través de este señor, no es nada que desvele yo.

Mireia Boya e Busquet

I, canviant de tema, eh?, pot donar una versió definitiva dels fets de La Camarga? Ha començat fa uns minuts amb la diputada del Partit Popular...

Francisco Marco Fernández

Yo la daré cuando su exjefa de partido me ponga una querrela, ese día la daré porque estaré libre. En estos momentos yo tengo cláusulas contractuales que me impiden hablar de determinadas cosas, y por eso juegan a ello y solamente se dedican a intentarme atacar con información falsa, con información antigua... Es lo único que pueden hacer...

Mireia Boya e Busquet

O sigui, no podem...

Francisco Marco Fernández

Porque si cogemos la comparecencia anterior y la de hoy son absolutamente idénticas, o sea, no quieren saber nada más que atacar, atacar, atacar, y con información que se demuestra que es absolutamente falsa, como que a mí me han suspendido como detective no sé qué día, y no me lo ha podido contradecir.

Mireia Boya e Busquet

O sigui que no...

Francisco Marco Fernández

Es así, y yo lo siento muchísimo, porque es que al final ¿sabe lo que me pasa?, que...

La presidenta

Senyor Marco, està responent a...

Francisco Marco Fernández

Vienen ustedes aquí...

Mireia Boya e Busquet

Senyor Marco, hola!

La presidenta

Ai, Senyor! Senyor Marco, està responent a la diputada de la CUP - Crida Constituent.

Francisco Marco Fernández

Perdone. Perdone, es que me saca de mis casillas, que atacar a la gente no tiene ningún sentido. Pero, bueno, es como si yo viniese aquí a atacarlos a ellos.

Mireia Boya e Busquet

No, però, vull dir, jo no l'ataco, li faig preguntes. Vull dir, ja... El torn del Partit Popular ja ha passat. És a dir, no podem saber qui va encarregar la gravació.

Francisco Marco Fernández

Sí, sí, pero si la grabación ya se sabe. La encargó Alicia Sánchez-Camacho a través de una tercera persona. Y, le vuelvo a repetir: *gratis et amore*.

Mireia Boya e Busquet

I no poden saber qui és aquesta tercera persona, encara... Ja sabem que és un client, de Método 3...

Francisco Marco Fernández

He empezado mi elocución diciendo que yo jamás hablo de clientes, y jamás hablaré de clientes.

Mireia Boya e Busquet

Farà el pas sol algun dia, aquesta persona?

Francisco Marco Fernández

No lo sé.

Mireia Boya e Busquet

No li ho ha preguntat.

Francisco Marco Fernández

Es que, ¿sabe lo que me pasa a mí con lo de La Camarga? Que yo no conozco al intermediario. Yo cuando se contrata lo de La Camarga yo estoy con mi familia. Es en verano, y yo estoy con mi familia fuera. Y yo me entero de La Camarga cuando a mí me llaman, precisamente, Eduardo Inda y Esteban Urreiztieta, des de Madrid, diciéndome: «Oye, hemos sacado el informe apócrifo de la UDEF y nos ha llamado un empresario de Madrid, que tiene un informe vuestro que se predata a 2010, donde salen todos los datos del informe apócrifo de la UDEF, y lo vamos a tener que utilizar en sede judicial para defendernos de las querellas de Pujol, Mas y Convergència.» Creo que eran tres querellas.

Yo en aquellos momentos me siento con Eduardo Inda y con Esteban Urreiztieta y pacto con ellos: «Oye, que no salga esto de ninguna de las maneras. Yo os ayudo, si queréis, para defenderos de la querella.» Y nada más. Y las mismas personas a las que les interesó sacar el informe, los mismos policías a los que les interesó sacar el informe apócrifo de la UDEF, pues, en un momento determinado necesitan explotar esto para defender determinadas cuestiones, y lo explotan. Punto.

Si es que no tiene mucho más.

Mireia Boya e Busquet

Bé, no em digui el nom, no cal. Només voldria saber si, a part dels membres del Partit Popular que ja ha dit, hi ha algú del Partit Socialista i, per tant, podem parlar d'una espècie de pacte d'estat entre els dos grans del règim en contra de l'independentisme català.

Francisco Marco Fernández

Mire, le vuelvo a reiterar..., porque ya he dicho antes que no creo que el Partido Socialista esté involucrado en estas cosas, entre otras cosas, porque la misma policía que luego ha estado realizando lo que conocemos como «operación Cataluña», lo primero que hizo fue exigir eliminar a toda la policía de Rubalcaba y parar las investigaciones, como la Gürtel, o el tema de Ignacio González.

Ignacio González, otro del PP que me denunció y que también está en la cárcel. Y hoy yo estoy aquí, sentado ante ustedes, sin ningún tipo de imputación. No creo que el Partido de los Socialistas esté en ningún tipo de componenda estatal para realizar este tipo de investigación. No lo creo, pero no lo sé. Y durante la investigación para escribir este libro tampoco nadie me ha dado ninguna pista sobre ello.

Mireia Boya e Busquet

Així va ser presumptament el senyor Zaragoza qui ho va fer *gratis et amore*.

Francisco Marco Fernández

Yo nunca diré el nombre del señor Zaragoza, y siempre he dicho que el Partido Socialista de Cataluña no tenía nada que ver, desde un punto de vista institucional.

Mireia Boya e Busquet

D'acord. Anem al moment en què la policia va entrar, d'una manera molt ràpida, a la seu de Método 3. Què se n'ha fet, dels arxius que se'n van emportar?

Francisco Marco Fernández

No, es que ellos no se llevaron... Esa es otra de las... Recuerdo a un periodista que me decía que a uno de los policías, porque entraron cuarenta y cinco, se le cayó una caja y estaba vacía. Porque salieron con cajas. Y de Método 3 no se pudieron llevar ningún informe. Se llevaron cuatro discos duros, no estaba ni el servidor ni estaba nada, porque yo lo había hecho destruir en el mes de diciembre. No se olvide, a mí me detienen en febrero. Yo lo hago destruir..., no, yo lo destruyo en el mes de diciembre de 2012, cuando a mí Javier de la Rosa y por otras circunstancias... Pero yo un día estoy en el restaurante José Luis, en Diagonal-Tusset, y Javier de la Rosa me dice: «Oye, tienes a la policía muy cabreada, porque tienes secuestrada una grabación de una tal Victoria.» Y yo digo: «¿De una tal Victoria?» Y yo pienso que es una cuestión más de..., por no poner ningún un adjetivo, más de Javier de la Rosa. Y entonces, a partir de ahí, se desencadenan determinadas situaciones que a mí me llevan a pensar que se va a producir un ataque de este tipo y entonces nosotros destruimos todos los servidores. Por lo tanto, los informes de Método 3 jamás los van a poder tener, nunca los van a poder encontrar, porque están en el fondo del mar, porque es de lo único que me...

Si usted se detiene a pensar, a mí cuando me detienen yo solamente me preocupo de una cosa, que es dejar una portada, una entrevista hecha, dos días antes, además. Yo estaba recién operado, por eso la foto es en la oscuridad. Yo tenía toda la cara recién operada, todos los dientes recién operados. Y yo de lo único que me preocupo es de dejar pactado un titular, que es: «He destruido veinte mil expedientes.» Porque yo sabía que me iban a detener, pero lo único que quería dejar era tranquilidad a mis clientes, como diciendo: «No van a tener acceso a ningún tipo de información, más allá de la que les puedan haber dado, los cuatro recortes que les puedan haber dado Tamarit y Peribáñez a los señores del Partido Popular, más allá de eso.»

Mireia Boya e Busquet

Precisament anava a aquests dos extreballadors seus, perquè vostè ha posat denúncia...

Francisco Marco Fernández

No sé lo digo por decir, es que están imputados por ello, ¿eh? No por otra cosa.

Mireia Boya e Busquet

Sí, sí. La pregunta es per què ha posat denuncia contra aquests dos extreballadors seus. És a dir, què l'ha motivada, si ens ho pot explicar una miqueta.

Francisco Marco Fernández

¿La denuncia por revelación de secretos? Porque estos señores, en un momento determinado, venden determinada... Bueno, es que, claro, decir «vender» cuando existe una instrucción judicial no lo voy a poder decir. La querrela indica –y así me curo en salud– que estos señores se ponen en contacto con determinadas personas, intentan poner a la venta cuatro recortes de cuatro informes a los que habían tenido acceso... No se olvide nunca de que Peribáñez, por mucho que vaya diciendo que era directivo de Método 3, era un chico que realizaba los servicios de calle, y Toni Tamarit estaba en Madrid y no tenía acceso a Barcelona, y llevaba mucho tiempo ya fuera del despacho. Y los cuatro recortes de las cuatro cosas que tienen las intentan colocar.

Martín Blas dice en su declaración en la Audiencia Nacional que Peribáñez y Tamarit les dieron mucha información, y lo circunscriben a un mes después de febrero

del 2013, que es cuando los detienen, cuando nos detienen, y es esa información por la que están ellos imputados y tienen que declarar judicialmente.

Mireia Boya e Busquet

I li consta que Tamarit i Peribáñez són els que han fet el treball de camp a Catalunya a càrrec dels fons reservats?

Francisco Marco Fernández

Existe un informe de julio de 2014 –bueno, las fechas me pueden bailar–, un informe de 2014, de Villarejo, donde indica que Martín Blas no puede decir lo que han realizado los detectives que han contratado en Barcelona para realizar –y abro comillas– «seguimientos a políticos y a altos cargos de los Mossos d’Esquadra». Si eso usted lo une con que a Manolo Bustos, al que antes he citado, le dicen que como eran los Mossos d’Esquadra los que le estaban investigando en la causa Mercurio, que ellos ya sabían todo de Traperó, que no sé qué cargo tiene, pero es uno de los máximos responsables de los Mossos d’Esquadra aquí, simplemente unan ustedes las dos piezas.

Mireia Boya e Busquet

O sigui que li consta, d’alguna manera, arran d’aquest informe, amb qui s’haurien reunit? Amb qui col·laboraven? O li ho dic d’una altra manera: sindicalistes dels Mossos estan inclosos en aquestes col·laboracions?

Francisco Marco Fernández

Existen dos sindicalistas de los Mossos, de los que yo conozco los nombres y no los doy –entre otras cosas, uno de ellos ha pedido la incorporación en el Cuerpo Nacional de Policía y dejar los Mossos d’Esquadra–, que se reunieron en la Estación de Francia con Villarejo, en septiembre del 2012, y son los que les dan la gran información del primer informe del comisario Villarejo, que es que durante la entrada y registro del caso Palau, a Millet, pone: «El presidente Artur Mas llama y da orden a los Mossos d’Esquadra de que le pasen un teléfono a Millet para dar unas órdenes del *conseller* Felip Puig.» Bueno, pues si ustedes cogen las fechas, Artur Mas no era presidente, porque estaba gobernando el tripartito, y, obviamente, Felip Puig tampoco era el *conseller* de Interior. O sea que es falso. El primer informe de la Operación Cataluña es falso de cabo a rabo.

Mireia Boya e Busquet

Un d’aquests sindicalistes se’n va, ha demanat el trasllat a la Policia. No cal dir el nom, perquè és molt fàcil trobar-lo. L’altre encara forma part dels llocs de comandament...?

Francisco Marco Fernández

¿Que es muy fácil encontrar los dos nombres?

Mireia Boya e Busquet

Bé...

Francisco Marco Fernández

Pues, a mí me costó bastante, saber los dos nombres.

Mireia Boya e Busquet

L’altre encara forma part del sindicat dels Mossos?

Francisco Marco Fernández

La verdad es que no lo sé. Yo simplemente viendo la información que aportan, porque esa información proviene de ellos, en el primer informe Villarejo, yo ya creo que poca información pueden haber estado manejando, más que ser sindicalistas, pone ahí, en el informe Villarejo, «de bajo nivel».

En esa reunión, o en la reunión anterior, se reunió Villarejo con un periodista, que luego trabajó en una empresa de él, y dijo que la información que habían dado estos era una castaña. Pues eso. A las palabras del empleado de Villarejo me remito: «La información era una castaña.»

Mireia Boya e Busquet

A vostè..., tal com els seus dos extreballadors sembla que sí que consta que han fet cert treball de camp, a vostè li van oferir en algun moment, algú?

Francisco Marco Fernández

No, no. ¿A mí? No, no. A ver, no, a mí me detienen. A mí, luego, cuando escribo el libro... Mire, la persona, el empleado de Villarejo –empleado, socio, como le quiera usted llamar– en Barcelona se llama Antonio Jiménez Raso. Existen textuales en el libro, de conversaciones con él, donde él le dice: «Yo ya dije en la UDEF que ni tú hacías investigaciones a políticos, ni investigaciones a jueces, que ni trabajabas para no sé qué y para no sé cuántos, y ya dije que lo de La Camarga no era falso, pero no me hicieron caso.»

Bueno, pues ese mismo señor dice que la información que pudiesen dar Peribáñez y Tamarit no valía nada. Lo que pasa es que ellos mismos declaran en la Audiencia Nacional y dicen que cobran del Ministerio del Interior, y Martín Blas dice que les paga. Yo es que mucho más no puedo añadir que sus propias palabras. Martín Blas dice –que es algo que a mí se me quedó muy grabado– que les pagaba hasta el tabaco. ¿O sea que, con fondos reservados, con los impuestos de todos nosotros, les han pagado los vicios –yo también fumo, no es por una cuestión moral– a un señor, a cargo de los fondos reservados? Y lo dice el policía que se lo paga. Bueno, pues poco más puedo añadir.

Mireia Boya e Busquet

Hi ha algun informe més, alguna investigació d'aquestes preliminars més sobre espionatge polític de membres, ja no de l'antiga Convergència, del PDECAT, sinó d'altra gent d'Esquerra Republicana o de la CUP?

Francisco Marco Fernández

Que la obsesión era encontrar información contra Esquerra Republicana, así se lo dijeron a Josep Pujol Ferrusola. Le dijeron: «Oye, si vendes a Esquerra, os dejaremos en paz.» Y a diversas personas más. O sea, era una obsesión encontrar contra Esquerra Republicana de Catalunya información que les vinculase. Tampoco hay que irse muy lejos. Con ir a escuchar las grabaciones del ministro y de Daniel de Alfonso tenemos más que suficiente, ¿no?

Mireia Boya e Busquet

I acabo, última pregunta. Vostè ha dit: «Son unas quince personas.» Podem tenir el llistat? Jo..., per tenir-les així inventariades i que no ens deixem ningú.

Francisco Marco Fernández

Son cuatrocientas hojas. Los podrá leer uno a uno. (*Veus de fons.*) ¿Pero tanto os molesta?

La presidenta

Senyor Marco, està parlant amb la diputada.

Mireia Boya e Busquet

És que si ho ha de dir demà al matí a Catalunya Ràdio, ens seria molt més útil que ho digués aquí, perquè així quedaria gravat al diari de sessions, i després ho podríem utilitzar per fer les conclusions d'aquesta comissió d'investigació. Per això ho deia, eh? O sigui, a part dels noms que...

Francisco Marco Fernández

Pero es que no... Entiendo lo que usted me está queriendo decir. No es que no se lo quiera desvelar aquí para irlo a decir a Catalunya Ràdio, como comprenderá. Es que ahora lo que no quiero es errar en los nombres, porque hay un montón de nombres.

Mireia Boya e Busquet

Molt bé, però ens els podria facilitar, encara que sigui després per escrit?

Francisco Marco Fernández

No hay ningún problema. Ustedes me los piden y yo se los haré llegar.

Mireia Boya e Busquet

Molt bé, farem la petició.

Moltes gràcies.

La presidenta

D'acord. Doncs, gràcies per estar disposat a facilitar informació també a la comissió d'investigació. Continuem pel Grup Parlamentari Junts pel Sí. Té la paraula el diputat Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, senyor Marco, per la seva intervenció i per la profusió en la informació. Jo penso realment que pot escriure més d'un llibre, i més de dos, atesa la quantitat d'informació que vostè ha posat sobre la taula en aquesta comissió. I, per tant, li ho agraeixo, certament.

Una informació de *Público*, de 13 de gener del 17, deia: «Los detectives pagados por Interior creían que el socio de Villarejo se quedó parte de los fondos reservados.» He escollit aquesta notícia fonamentalment per «detectives pagados por Interior», «Villarejo» i «parte de los fondos reservados». Llavors, em pot explicar quina és la vinculació entre els tres conceptes, i així acreditem exactament en què consistia aquesta relació entre els detectius privats i els fons reservats de l'Estat?

Francisco Marco Fernández

A ver, una vez más, me voy a remitir a las palabras de Martín Blas y de mis exempleados en la Audiencia Nacional. En un momento determinado, la Policía Nacional quiere realizar investigaciones aquí, en Cataluña, y estas dos personas se ofrecen, según Martín Blas. Dice que ellos se ofrecen. Según Peribáñez es Martín Blas el que les va a buscar, aquí existe una doble vertiente, y se ponen a investigar, entre otras cosas se ponen a investigar a mí, cosa que tiene poco sentido, porque sobre mí, lo que tendrían que es declarar, no investigar, pero ellos dicen: «No, yo no soy un chivato, yo lo que estuve es investigándole.» Y se ponen a investigar, por ejemplo, una finca de Josep Pujol en la Cerdanya francesa, y hacen un informe, que se lo dan a la Policía Nacional, sobre este tipo de investigaciones. Eso conlleva un pago de un dinero y, según la noticia de *Público*, existe la noticia de *Público* está basada en un textual de un wasap de Julián Peribáñez, donde se queja que Antonio Giménez, al que llama «el Bigotes», ahí, está haciendo de intermediario entre el Ministerio del Interior y ellos y según..., cosa que ahí sí que le voy a decir, cosa que no me creo que Antonio Giménez haya hecho eso, pero, bueno, según Peribáñez, se está quedando una parte del dinero que les tendría que llegar de Interior.

También le quiero añadir: yo sí me he entrevistado con Antonio Giménez y Antonio Giménez me niego haberles dado un duro a estos señores, ¿eh? Martín Blas, bueno, Eladio Rubén sí se reconoce en la Audiencia Nacional que le han estado pagando de fondos reservados.

Lluís Guinó i Subirós

Qui és Antonio Giménez Raso? Perquè, de fet, és de totes les compareixences, és un dels actors d'aquesta trama que surt relativament poc citat, i que, des del nostre

punt de vista, té força transcendència, perquè és qui, des de la lectura de la informació de què disposem, ha estat qui ha estat coordinant una mica els dos detectius i, a més a més, una mica ha fet la feina de camp. Ens pot explicar qui és exactament i quin paper juga?

Francisco Marco Fernández

El señor Giménez Raso es un policía que estuvo mucho tiempo vinculado a la UDYCO, aquí, en la Policía Nacional, es una persona especialista y especializada en terrorismo internacional, que ahora está en segunda actividad, y forma parte de la estructura mercantil de las empresas de Villarejo. Es la persona que está haciendo de cicerone con Victoria Álvarez, y es la persona que hace relativamente seis meses intentó que el abogado que tenía la exmujer... Una de mis fuentes de información es la expareja de Peribáñez, que vino aquí a denunciarlo por amenazas condicionales, que luego se archivaron, pero que aportó un montón de documentación, y el abogado que la asiste en esa reunión recibe una llamada de Victoria Álvarez y de Antonio Giménez para que se reúna con ellos en la pastelería Bages de Barcelona. En esa pastelería está una persona de mi entorno y escucha como le piden al abogado que deje de asistir a la mujer de Peribáñez y la deje tirada, cosa que el abogado, que es uno de los mejores abogados penalistas que hay en esta ciudad, se levanta y se va. Ese es Antonio Giménez.

Lluís Guinó i Subirós

De las informaciones publicadas, con respecto a las anotaciones del señor Villarejo... m'agradaria que intentés explicar-nos què significa exactament: «La ocultación de la existencia de estos colaboradores» –això ha sortit publicat– «así como de los datos aportados por estos, tal vez ha sido consecuencia del temor a que una vez, en sede judicial, declarasen que se les había abonado un importe de los fondos reservados para seguir precisamente a dirigentes políticos...

Francisco Marco Fernández

...y a cargos de los Mossos d'Esquadra.» Acaba el informe ese.

Lluís Guinó i Subirós

Exacto.

Francisco Marco Fernández

Esto lo tenemos que circunscribir a la guerra de comisarios, la guerra que existe en estos momentos entre Villarejo y Martín Blas. Guerra en la que yo ni entraré. En un momento determinado, según declara Tamarit, al diario *El Mundo*, parece que Martín Blas les pide que..., no, Villarejo pide que se grave a Martín Blas en..., o al revés, no, perdone. Martín Blas le pide que grave a Villarejo en la calle Loreto de Barcelona, porque ya están en plena guerra entre ellos, esto lo declara Tamarit al diario *El Mundo*, yo ni entro ni salgo, no tengo ni idea sobre esto, pero la circunstancia está en que en un momento determinado existe un rifirrafe importante entre estos dos exempleados y Martín Blas, y entonces la información que estos le han aportado, bueno, según pone el informe de Villarejo –yo le hago, si quiere, de traductor, pero poco más–, pues, no lo puede utilizar, no los puede judicializar y no lo puede llevar a ellos a advenir judicialmente, porque es una información que, le vuelvo a repetir, parte de una ilógica, que es que la Ley de seguridad privada impide y compele la investigación de delitos perseguibles de oficio. O sea, es decir, que la Policía Nacional contrate a dos detectives privados es materialmente imposible e inviable, y por eso lo he denunciado yo también, en la Audiencia Nacional.

Lluís Guinó i Subirós

Bueno, pero estamos en una trama... clarament, en la que es vulneren absolutament tots els principis bàsics...

Francisco Marco Fernández

Absolutamente.

Lluís Guinó i Subirós

...d'un estat de dret. I, per tant, això no és estrany.

Altra qüestió és..., a part de cobrar en tabac, que deia vostè, cobraven mensualment, aquesta gent, o com cobraven?

Francisco Marco Fernández

Mire, la denuncia que yo interpuse en el juzgado de instrucción..., bueno, en los Mossos d'Esquadra, que recayó en el Juzgado de Instrucción 21, que en parte..., por la que en parte está imputado en estos momentos François de Seroux, ese señor que les he dicho que me puso la denuncia por falso testimonio, él está imputado ahí, en esa misma causa... Está archivada porque el juzgado me dijo que ellos no podían realizar una investigación prospectiva de fondos reservados y estoy pendiente de que la Audiencia Provincial de Barcelona diga algo al respecto.

Yo denuncio que la persona con la que Peribáñez tiene una hija me dijo –y está grabado y aportado a los Mossos d'Esquadra, que cobraba mil quinientos euros al mes de fondos reservados cada uno de los dos. Si tenemos que atender a lo que ella dice, esa sería la cifra. Si tenemos que atender a lo que dice Tamarit, el propio Tamarit, en la Audiencia Nacional, es que cobró entre seis y siete mil euros por su colaboración con el Cuerpo Nacional de Policía. Eso es lo que él dice.

Lluís Guinó i Subirós

A més a més de...

Francisco Marco Fernández

Bueno..., perdone, ¿eh? Eso es lo que él dice en la Audiencia Nacional. Luego en la prensa ha dicho que él no colaboró; luego dijo que sí, luego dijo que no. En las variantes. En la parte judicial, lo que nos interesa, es..., él dice y manifiesta: «Cobré entre seis y siete mil euros de la Policía Nacional.»

Lluís Guinó i Subirós

I, a part de la família Pujol, quins polítics de Convergència Democràtica de Catalunya creu que s'han investigat de forma prospectiva o fins i tot sense forma prospectiva, s'han investigat, s'han...?

Francisco Marco Fernández

Pero, bueno, eso tampoco se lo tengo que contestar yo. Que a Artur Mas lo han investigado; que a Xavier Trias lo han investigado; que a Francesc Sánchez lo han investigado..., porque me lo han dicho a mí, o sea, han enseñado fotos mías con Francesc Sánchez; que al abogado externo que tienen ustedes, el señor Melero, también lo han investigado y también ha habido fotos mías con el señor Melero... Es así.

Lluís Guinó i Subirós

I vostè...

Francisco Marco Fernández

Pero, si se fija, yo siempre me reúno con abogados, sean de Convergència, de no Convergència. No tendrán imágenes mías con ningún político de Convergència, por mucho que se empeñen.

Lluís Guinó i Subirós

I avui creu que encara continua aquesta activitat prospectiva?

Francisco Marco Fernández

Quiero creer, y además a mí desde Interior..., la gente que me ha ayudado a desentrañar toda esta trama me ha dicho que ya no se están realizando... Desde que entró

Zoido, Zoido puso limpieza con el nuevo DAO y que a partir de entonces se ha paralizado cualquier tipo de investigación prospectiva en el Ministerio del Interior español.

Lluís Guinó i Subirós

Si li insisteixo que digui el nom d'aquests sindicalistes que tenien relació amb tota aquesta trama, me'ls dirà o no me'ls dirà?

Francisco Marco Fernández

Es que tiene un problema decirle esos dos nombres: que a mí solamente me lo ha dicho una fuente, una fuente del entorno de Villarejo, cosa que me la creo absolutamente, pero me lo ha dicho una sola fuente, y hasta que no... Yo intenté que me lo dijeren dos fuentes para entonces publicarlo y decidí que no lo publicaba por una cuestión..., porque no quiero errar y que sus vidas profesionales se viesan afectadas por algo que yo pueda decir. Me parecería absolutamente injusto porque me pareció injusto que lo hiciesen conmigo y no me gustaría que lo hiciesen con los demás.

Lluís Guinó i Subirós

Hi ha un altre personatge que tampoc se n'ha parlat excessivament en totes les compareixences fins ara, que és José Luis Olivera, que és la persona que teòricament va acompanyar Martín Blas a parlar amb el fiscal Emilio Sánchez Ulled, aquí, a Catalunya, perquè entressin a la seu de Convergència al principi de tota aquesta qüestió. D'aquest senyor, què en pot dir?

Francisco Marco Fernández

A ver, que el señor Olivera es uno de los policías con mayor prestigio dentro del Cuerpo Nacional de Policía, nadie lo puede poner en duda. Que es un señor que ha estado dirigiendo la UDEF en la época de Rubalcaba y en la primera época de Fernández Díaz, y que en estos momentos está dirigiendo el CITCO, y es quizá una de las personas que más sabe de investigación en este país. José Luis Olivera es íntimo amigo del comisario Villarejo; José Luis Olivera es la persona que canaliza muchas de las investigaciones que realiza Villarejo; y no hay ninguna duda de que es la persona que viene aquí con Martín Blas a presentarlo y a intentar que Emilio Sánchez Ulled y Fernando Bermejo adopten medidas que ellos no querían adoptar en sede judicial en el caso Palau.

Lluís Guinó i Subirós

No vol dir exactament qui va encarregar la gravació de La Camarga, però qui creu que va gravar el ministre Fernández Díaz en la trobada amb el senyor De Alfonso?

Francisco Marco Fernández

Míre, existen tres artículos que realiza *El Independiente* que lo que vienen a decir es que la orden la da Fernández Díaz, que a través de Enrique García Castaño, que es otro de los policías que ha estado actuando en todas estas cosas, le dan una grabadora y la ponen. Más allá de eso, esa parte yo no la he investigado, pero son tres artículos que publica *El Independiente*, que están absolutamente fundamentados punto a punto y que nadie los ha podido contradecir.

Lluís Guinó i Subirós

El dinar de La Camarga es va gravar el 2010, estan pràcticament dos anys que aquesta gravació existeix. Llavors, qui té, durant aquests dos anys, aquesta gravació? I, quin ús se'n fa durant aquests dos anys? I per què, en un moment determinat, surten a la llum pública aquestes gravacions? Exactament, quin és el motiu? Des del seu punt de vista.

Francisco Marco Fernández

Míre, lo único que le puedo decir es que un año antes de que salga a la luz el antiguo jefe superior de Policía de Barcelona, un comisario de Madrid, dos comisarios

de Madrid y Emilio Sánchez Ulled están reunidos en un restaurante, en la calle Lleida, de Barcelona, y ya se habla del contenido de La Camarga. Y no se realiza nada.

Lluís Guinó i Subirós

Llavors, des d'aquest punt de vista, i atès que té formació jurídica, això de no posar en coneixement judicial un presumpte delictes, per exemple, què li sembla?

Francisco Marco Fernández

Tendría que hacer valoraciones sobre Alicia Sánchez-Camacho y no las voy a hacer, más allá de que es una mentirosa.

Lluís Guinó i Subirós

Ja, però de fet vostè ha dit que ella coneixia perfectament la gravació, que més o menys l'origen de tota la trama se situa cronològicament a La Camarga. No pot dir res més del que ha dit fins ara? Respecte a això, eh?

Francisco Marco Fernández

Yo, es que de una persona que se atreve a meter en un calabozo tres días a cuatro personas sabiendo que lo que está diciendo es ilegal, poco, poco puedo decir. Y que dos compañeros de su partido que están detrás de ustedes se rían de eso, me parece vergonzoso. Porque han estado...

Sergio Santamaria Santigosa

Nos reimos de...

La presidenta

Perdoni, diputat, no té la paraula. Per tant...

(Sergio Santamaria Santigosa pronuncia unes paraules inaudibles.)

Francisco Marco Fernández

He estado tres días encerrado. *(Veus de fons.)* Bueno, la educación..., que es una mentirosa es algo objetivo –es algo objetivo.

La presidenta

Senyor Marco...

Francisco Marco Fernández

Que me ponga una querella.

Sergio Santamaria Santigosa

Sí, sí...

Francisco Marco Fernández

Que me ponga una querella. Tengan ustedes respeto por una persona que ha estado tres días detenido porque su dirigente puso una denuncia...

Sergio Santamaría Santigosa

No me reconenga, señor Marco. No tengo por qué aguantar sus insultos.

La presidenta

Diputat, no té la paraula. No té la paraula. No té la paraula. Li toca al diputat de Junts pel Sí, el senyor Lluís Guinó. Senyor Francisco Marco, li estan fent preguntes des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Sergio Santamaría Santigosa

Y usted, presidenta, ¿permite que nos insulten?

La presidenta

Diputat i diputada...

Sergio Santamaría Santigosa

Debería reconvenirle. Ejerza las funciones de presidenta. No lo hace.

La presidenta

Jo, com a presidenta, aguanto les seves cares, els seus riures i tot això. Quan aquestes cares i els seus riures molesten el compareixent i els altres grups parlamentaris, em sembla que tampoc és la manera de comportar-se.

El senyor compareixent pot qualificar una persona com consideri. Si a vostès no els agrada queda gravat, poden presentar una queixa contra el compareixent.

Esperanza García González

No, no. Perdoni, no, no. A veure, s'han de guardar les formes.

La presidenta

No té la paraula, no li estic donant la paraula, diputada.

Esperanza García González

Dins del Parlament... No, no és que si vostè...

La presidenta

Acabem la compareixença del Grup Parlamentari de Junts pel Sí...

Esperanza García González

...en comptes de moderar fa potser valoracions, crida, apuja el to...

La presidenta

Acabem la compareixença del Grup Parlamentari de Junts pel Sí i després ja parlaré amb vostè...

Esperanza García González

...per tal que no parlin dos diputats d'aquesta comissió...

La presidenta

Diputada, diputada...

Esperanza García González

...i quedin els drets dels diputats absolutament anul·lats perquè apuja vostè el to de veu i fa l'exercici absolutament autoritari de la mesa d'aquesta comissió...

La presidenta

Diputada, no la puc escoltar, perquè està parlant alhora que jo...

Acaba el torn del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, del senyor Lluís Guinó. Continui, diputat.

Lluís Guinó i Subirós

Bé, més enllà d'aquestes situacions que són..., que ja ens hi hem acostumat, al final, en les darreres compareixences, el que sí que li volia comentar és que vostè ha dit al principi que aquesta era una operació orquestrada i planificada, i fins i tot ha arribat a qualificar-ho de maccarthisme. Com ho valora això des d'un punt de vista, sobretot, com a ciutadà fins i tot? Com ho valora? O sigui, la gravetat de l'operació en quins països vostè creu que es pot homologar tot això.

És a dir, estem davant d'una situació absolutament excepcional per greu. Llavors la seva opinió com a ciutadà, quina és exactament?

Francisco Marco Fernández

Mire, yo, como ciudadano, lo único que le puedo decir es que a mí me metieron tres días en un calabozo sin comerlo ni beberlo, como se ha demostrado judicialmente. Que luego escribo un libro en octubre del 2013 y que la persona, que es Antonio Giménez Raso, que es el representante de Villarejo en Barcelona, me dice textualmente: «A ti quién te dio vela en este entierro para sacar el nombre y explicar quién era Pepe Villarejo, etcétera. Y a partir de ahí te tienes que aguantar con todas las consecuencias. Las consecuencias son que mis dos exempleados realizan un plan de acción y que en mayo de 2014 intentan montar un nuevo operativo policial que la

fiscalía paraliza, y luego me vuelven a detener con François de Seroux, y yo soy el que tengo que demostrar que François de Seroux estaba falseando la información, y por eso está imputado en estos momentos.

El Ministerio de Interior no ha cesado de perseguirme a mí en estos últimos cinco años. Imagínense..., yo, que no soy nadie, y que encima soy españolista, imagínense con ustedes, que son independentistas, y que tienen poder en Cataluña. Lo que les han hecho es unas verdaderas barbaridades.

Lluís Guinó i Subirós

La darrera qüestió, només.

La presidenta

Sí...

Lluís Guinó i Subirós

Presidenta, un segon.

La presidenta

El volia alertar de que se li havia acabat el temps...

Lluís Guinó i Subirós

Sí, però, en tot cas, segur que ha computat el temps que hem perdut aquí discutint amb els...

La presidenta

No, no, no...

Lluís Guinó i Subirós

No? D'acord. No, només una última qüestió i que a més a més es refereix al fet de que vostè acaba de manifestar que és espanyolista i que, per tant, des d'aquest punt de vista, té més valor l'opinió.

Això bàsicament s'estructura i es planifica pel procés independentista. És a dir, si aquest país, en un moment determinat, no..., o la majoria parlamentària d'aquest país no pren el camí del dret a decidir, de la independència o de la possible independència, això no hauria succeït. Realment volien acabar amb els polítics independentistes amb aquesta operació.

Francisco Marco Fernández

Bueno, yo lo que creo es que ellos quieren defender..., yo es que las palabras a veces las escogería mejor, yo creo que ellos quieren defender la unidad de España atacando al independentismo. Pero, mire, lo que ha ocurrido hace un momento..., yo por eso he empezado diciendo que lo que podían hacer era pedirme perdón.

El otro día, el ministro Fernández Díaz estuvo en la comisión de investigación del..., que no sé cómo se llama, que es muy larga, sobre..., que al final lleva su nombre, vamos, la comisión de investigación de Fernández Díaz. Y este señor, cuando Convergència i Unió, bueno, el nombre que..., Junts..., no sé si..., ¿qué nombre tienen ahora?, es que no..., nunca lo sé, no somos tan amigos porque...

Lluís Guinó i Subirós

PDECAT, PDECAT, PDECAT...

Francisco Marco Fernández

Por eso, porque nunca sé ni su nombre; pero, bueno.

Lluís Guinó i Subirós

Partit Demòcrata.

Francisco Marco Fernández

Le estaban haciendo preguntas. Él, en un momento determinado, se sulfuró y sacó un artículo de prensa de *El Periódico de Cataluña* donde decía: «Método 3

también grabó al ministro del Interior.» Esto, en el calor del principio de La Camarga y lo que se estaba cebando desde el ministro del Interior, pues, también salió ese artículo. Bueno, pues, yo le voy a leer lo que le digo al día siguiente al ministro Fernández Díaz, en un burofax.

«Antes de nada quiero desearle una pronta y definitiva recuperación de su enfermedad. Le escribo a raíz de su intervención en la Comisión de Investigación sobre Utilización Partidista del Ministerio del Interior del pasado 5 de abril en la que usted, tras enseñar unos artículos de prensa referidos a mi empresa, los hizo suyos, les dio verosimilitud y añadió que hay tal cantidad de prensa aludiendo a esos informes que, claro, no había un chivo expiatorio al que colgarle esos informes. Ante todo lo anterior, quiero manifestarle: uno, en el juzgado de instrucción 14, de Barcelona...» –no el 24, como han dicho antes–, «que se investigó la grabación de La Camarga..., se me investigó por realizar la grabación de La Camarga, y no por haber realizado informes sobre políticos, menos por haber hecho quinientos informes», que es lo que estuvieron cebando desde el Ministerio del Interior y lo que jamás ha habido constatación judicial. «Esos informes..., esa información se filtró de forma interesada desde el Ministerio del Interior sin tener ningún tipo de sustento judicial, tal y como se demostró en los tribunales de justicia.»

Y entonces hago suyas unas palabras, porque él se quejaba de que le estaban diciendo: «Oiga, pero...», y él decía: «Oiga, pero si el Supremo ha dicho que no investigue mi grabación», y entonces hago suyas sus palabras y digo: «No soy yo ni es usted, es la Audiencia Provincial de Barcelona», porque él decía: «No soy yo ni es usted, es el Tribunal Supremo.» Bueno, pues, yo también digo: «Existe una verdad objetiva judicial, no vaya usted a sede parlamentaria a decir...», luego hablo de otras cosas que no vienen a cuento. «El Ministerio del Interior que usted dirigía me ha detenido dos veces y en ambos casos la justicia ha dictaminado que no existía reproche penal alguno contra mí, y, sin embargo, al contrario que usted, en ambos casos lo he denunciado y se están llevando a cabo investigaciones judiciales por acusación y denuncia falsa, prevaricación, falso testimonio y fraude procesal.» Eso es lo que..., y, luego, diversas cuestiones más.

El burofax entero, sin las cuestiones particulares a las que aludo en el burofax, sale mañana publicado en *Vanity Fair*, pero más allá de todo eso, es que estos señores se dedican aquí a venir, en sede parlamentaria, a atacarme a mí, se dedican a ir a Madrid a defenderse, atacándome a mí, que no soy nadie en esta ciudad más que un empresario, quizá el detective que ha realizado más investigaciones en este país, y me refiero a España y no a Cataluña, y se quedan tan anchos.

Pues, imagine, si han podido hacer todo esto conmigo, lo que habrán hecho con todos ustedes, con muchos de ustedes, obviamente.

Lluís Guinó i Subirós

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat; moltes gràcies, senyor Marco.

Acabem la sessió d'avui de la Comissió d'Investigació d'Operació Catalunya. Ens tornem a citar dijous. Entenc..., com que la primera persona que havia de compareixer, que és el senyor Jorge Fernández Díaz, ja ens ha dit que no compareixerà, entenc que enviarem un correu per no citar-nos a les tres, sinó citar-nos a dos quarts de cinc, d'acord? (*Pausa.*)

Bona tarda a tothom.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i set minuts.